CĂRȚI ROMANTICE

STEAUA CAPTIVĂ

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Steaua captivă

Captive Star
Nora Roberts
Copyright © 1997 Nora Roberts
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Lira®
Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Steaua captivă
Nora Roberts

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Steaua captivă / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0123-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Steaua captivă

Trilogia Stelele lui Mithra

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

Lira®

capitolul 1

Ar fi dat absolut orice pentru o bere. Își dorea din tot sufletul o halbă mare de la rece, plină ochi cu o bere neagră de import, ce i-ar fi picat mai bine decât sărutul oferit de o femeie la prima întâlnire. O bere pe care să o savureze într-un bar plăcut, obscur și răcoros, cu ochii la televizor, urmărind un meci oarecare alături de alți câțiva ocupanți ai scaunelor de la bar, la fel de interesați ca el.

La asta visa cu ochii deschiși Jack Dakota în timp ce supraveghea apartamentul femeii. La spuma de un centimetru, la mirosul de alcool fermentat, la prima înghițitură care să-l răcorească și să-i potolească setea. La savurarea meticuloasă, gură cu gură, care putea convinge pe oricine că toate problemele din lume s-ar rezolva, dacă politicienii și avocații ar dezbate inevitabilele conflicte cu o bere rece în față, într-o cârciumă, în timpul unui meci de baseball.

Era cam devreme să se apuce de băut, fiind de-abia ora unu după-amiază, dar căldura era mult prea mare și greu de suportat, iar răcitorul plin cu sucuri la cutie nu avea deloc același impact ca o bere rece și spumoasă.

Mașina lui antică și de demult nu dispunea de dotări moderne precum aerul condiționat. De fapt, cu excepția sistemul stereo extrem de scump, care-ți spărgea timpanele și pe care îl instalase în bordul cu imitație de piele, nu mai avea alte îmbunătățiri. Sistemul stereo valora cam de două ori mai mult decât cartea mașinii, dar îi era indispensabil. Ori de câte ori pornea la drum, îl dădea la maximum și cânta din toți rărunchii pe muzica lui Beatles sau Rolling Stones.

Motorul puternic în opt cilindri, așezat sub capota cu șanțurile de aerisire gri, era tunat la fel de conștiincios

ca un ceas elvețian și îl purta pe Jack în mare trombă oriunde voia să ajungă. Acum motorul se odihnea, iar el se gândise să facă o concesie cartierului liniștit din nord-vestul Washingtonului, așa că lăsase CD-playerul la minimum și fredona împreună cu Bonnie Raitt.

Se număra printre puținele lui preferințe muzicale de după 1975.

Jack se gândise de multe ori că se născuse prea târziu. Își închipuia că ar fi fost un cavaler destul de bun. Unul negru. Îi plăcea filosofia fără ocolișuri a dreptății înfăptuite în numele binelui. I-ar fi stat alături lui Arthur, medită el în timp ce bătea darabana cu degetele pe volan. Dar chestiunea cu Camelotul ar fi tratat-o într-o manieră proprie. Toate regulile alea complicaseră lucrurile.

La fel de mult i-ar fi plăcut și să călărească prin Vestul sălbatic. Ce frumos ar fi fost să-i urmărească până-n pânzele albe pe toți banditii ăia, fără să trebuiască să completeze toată hârțogăria din ziua de azi. Doar atât: să le dea de urmă și să-i prindă.

Morți sau vii.

În schimb acum, tipii răi angajează un avocat sau le repartizează statul unul, iar, în final, tribunalul decide că trebuie să-și ceară scuze de la ei fiindcă i-a deranjat.

„Ne cerem mii de scuze, domnule. Doar pentru că ați violat, jefuit și omorât nu este cazul să vi se răpească din timpul prețios și să vi se încalce drepturile civile."

Din păcate așa stăteau lucrurile.

Acesta și era unul dintre motivele pentru care Jack Dakota nu îngroșase rândurile polițiștilor, deși, pe când avea douăzeci și un pic de ani, cochetase și cu ideea asta. Întotdeauna avusese un respect deosebit pentru dreptate. Problema era că, în opinia lui, regulile și reglementările nu aveau prea mult de-a face cu justiția.

Așa se explica faptul că, la treizeci de ani, Jack Dakota era vânător de recompense.

Astfel îi putea vâna în continuare pe tipii răi, dar muncea când avea chef, și mai primea și bani în schimb,

plus că nici nu trebuia să completeze în neștire hârțogăria inutilă specifică muncii de birou.

Și aici existau reguli, dar un individ inteligent știa să le ocolească. Jack fusese întotdeauna un tip deștept.

Avea în buzunar hârtiile legate de persoana pe care o urmărea acum. Ralph Finkleman îl convocase la el în birou la ora opt dimineața, ca să-l pună la curent. Bine, Ralph era un tip pesimist și optimist, în același timp – o combinație obligatorie, după părerea lui Jack, pentru postul lui de garant în cazuri de cauțiune judiciară. Personal, Jack nu putea pricepe nici în ruptul capului conceptul de a împrumuta bani unor oameni complet necunoscuți – niște străini care, de vreme ce avuseseră nevoie să fie scoși pe cauțiune, se dovediseră a fi lipsiți de credibilitate.

Dar, până la urmă, era vorba doar despre bani, un argument suficient pentru aproape orice, după cum bănuia.

Jack tocmai se întorsese din Carolina de Nord, unde urmărise un individ care se fofilase fără să-i înapoieze banii de cauțiune lui Ralph, și îi fusese extrem de recunoscător acestuia pentru că-l băgase în arest pe țăranul acela prost ca noaptea, care încercase să facă avere jefuind buticuri. Ralph depusese cauțiunea pentru el, susținând că îl considerase pe pușți prea prost ca să fugă.

Jack i-ar fi putut spune încă de pe atunci că pușțiul era prea prost ca să *nu* fugă.

Dar el nu era plătit să ofere consultanță.

Jack își făcuse planul să se relaxeze câteva zile, eventual să se ducă să vadă niște meciuri la Camden Yards și apoi să-și caute una dintre cunoștințele de sex feminin, care să-l ajute să-și cheltuiască onorariul. Mai că-l refuzase pe Ralph, numai că atâta se văicărise și-l implorase acesta, încât n-avusese inima să-l lase baltă.

Așadar, intrase în prima agenție specializată în cauțiuni și luase dosarul unei anumite M.J. O'Leary, care se părea că nu voise să își petreacă ziua la tribunal explicând de ce-și împușcase amantul însurat.

Jack bănuia că și individa asta era proastă de dădea în gropi. O femeie frumoasă – după cum rezulta din poza și descrierea pe care le avusese la dispoziție – care dispunând totuși de câteva celule neuronale funcționale în creier, era în stare să manipuleze juriul și jurații în legătură cu incidentul minor de vătămare corporală într-un caz de adulter.

Că doar nu-l împușcase mortal pe amărâtul cu pricina.

Toată afacerea i se părea floare la ureche, așa că nu pricepuse de ce fusese Ralph atât de nervos. Se bâlbâise mai mult ca de obicei, iar privirea îi rătăcise întruna prin biroul strâmt și prăfuit.

Pe Jack însă nu-l interesa să facă psihanaliză pe Ralph. Voia doar să-și termine rapid treaba, să bea o bere și să se bucure de onorariul pe care avea să-l primească.

Cu venitul suplimentar provenit din pleașca asta își putea face rost de prima ediție din *Don Quijote*, pe care și-o dorea cu înfocare, așa că trebuia să reziste cu stoicism câteva ore, transpirând în mașină.

Nu părea genul de om care să vâneze cărți rare sau căruia să-i facă plăcere dezbaterile filosofice despre natura omului. Părul castaniu mângâiat de soare și-l ținea prins într-o coadă scurtă și îndesată – mai mult o răzvrătire personală față de frizeri decât o afișare a ultimelor tendințe în modă, frizura aceasta cu părul lins scoțându-i și mai tare în evidență chipul prelung și ascuțit, cu obraji și pomeți puternic reliefați. Bărbia îi era personalizată de o gropiță adâncă, iar deasupra ei, buzele pline și ferme îi dădeau un aer boem, dacă nu și le curba într-o expresie batjocoritoare.

Ochii îi erau de un albastru-gri metalic și puteau căpăta imediat o nuanță catifelată, la vederea paginilor îngălbenite de vreme ale primei ediții din Dante, sau o nuanță mai închisă și senzuală, dacă privirea îi era îndreptată asupra unei femei frumoase, îmbrăcate într-o rochie subțire de vară. Sprâncene arcuite și, poate, vag diabolice, senzație accentuată privitorului și de cicatricea

albă care îi brăzda sprânceana stângă, rezultatul contactului cu șișul mânuit de un criminal care nu fusese de acord ca Jack să-și colecteze banii.

Jack recuperase banii, iar infractorul se alesese cu o mână ruptă și cu un nas a cărui formă modificată brusc nu mai putea fi refăcută decât prin intermediul rinoplastiei.

Fapt care nu l-ar fi surprins deloc pe Jack.

Mai avea și alte cicatrici. Trupul lui deșirat era plin de însemnele unui războinic, caracteristică apreciată de multe femei, dornice să i le dezmierde.

Din partea lui Jack, n-aveau decât.

Își întinse picioarele lungi, își îndreptă umerii tensionați, după care se întrebă dacă să mai desfacă încă un suc la cutie, pretinzând că e bere.

Când MG-ul decapotabil țâșni pe lângă el cu radioul dat la maximum, el clătină din cap. Proastă ca noaptea, își spuse, dar îi admira gusturile muzicale. Curentul îi făcu foile să fluture, dar apucă totuși să vadă chipul unei femei, ceea ce îi confirmă suspiciunile. Părul roșu și scurt, bătut de vânt, o trădă definitiv.

Ce ironie a sorții ca o femeie care arăta îń felul acela să fie atât de bătută în cap, se gândi el în timp ce o privea ieșind din mașina cu două locuri, pe care o parcase în fața lui.

Nu părea o femeie ușuratică. Nimic din ținuta ei nu lăsa impresia că ar fi fost ușor de agățat. Era înaltă, iar el avea o slăbiciune pentru femeile periculoase, cu picioare lungi. Șoldurile ei înguste, de adolescentă, și posteriorul bombat îi ieșeau în evidență prin jeanșii mulați și rupți în genunchi. Tricoul alb vârât în pantaloni era din bumbac, iar sânii ei micuți și obraznici se lipeau interesant de materialul moale.

Femeia luă o geantă din mașină, iar Jack se trezi că admiră priveliștea demnă de atenție oferită de un posterior ferm, ascuns în denimul strâmt. Rânji în sinea lui și-și bătu o palmă pe piept, în dreptul inimii.

Nu era de mirare că un nătâng oarecare își înșelase nevasta cu ea.

Chipul îi era la fel de ascuțit ca trupul. Deși alb ca laptele și asortat cu claia de păr ca o văpaie, nu avea nimic inocent. Combinația între bărbia incisivă și pomeții proeminenți crea impresia unui chip dur și provocator, contrabalansat de o gură senzuală.

Purta ochelari de soare fumurii, dar el deja văzuse în dosar că avea ochi verzi. Se întreba dacă erau de nuanța mușchilor sau a smaraldelor.

Femeia porni spre el în direcția clădirii de apartamente, purtând de o parte o geantă enormă, agățată pe umăr, și de cealaltă parte, o pungă de hârtie cu cumpărături, sprijinită de șold. El scoase un suspin în timp ce privirea îi coborâse spre picioarele ei lungi, care făceau pași enormi.

În mod clar îi plăceau femeile cu picioare lungi.

Coborî din mașină și porni după ea. Nu-și făcea griji că o să-i dea mult de furcă. Poate doar să-l zgârie și să-l muște puțin, dar nu părea genul care să înceapă să-l implore, cu lacrimi în ochi.

Asta chiar îl scotea din minți de fiecare dată.

Planul lui era simplu. Ar fi putut să o abordeze și afară, dar nu-i făcea nici o plăcere să rezolve situația în văzul lumii, dacă avea și alte opțiuni. Deci nu trebuia decât să pătrundă în apartamentul ei, să-i explice situația și apoi să o ia pe sus.

Nu părea îngrijorată absolut deloc, remarcă Jack în timp ce intră în clădire în urma ei. Chiar își închipuise că polițaii n-o să-i verifice prietenii și cunoștințele? Iar acum se dusese cu propria mașină ca să-și cumpere de mâncare. Mare minune că nu fusese ridicată deja.

Dar la fel de adevărat era și că polițaii aveau destule pe cap, ca să-și bată mintea cu o femeie care avusese o altercație cu iubitul ei.

Spera ca partenera ei de apartament să nu fie acasă. Supraveghease aproape o oră ferestrele și nu văzuse nici o mișcare. Nu auzise nici un sunet când se plimbase agale pe sub geamurile deschise de la etajul al treilea, și chiar se dusese să asculte la ușă.

Niciodată însă nu se putea asigura sută la sută.

Femeia nu se duse la lift, ci o luă pe scări, iar el făcu la fel. Nu se uitase niciodată în spatele ei, de unde el trăsese concluzia că ori era pe deplin sigură de ea, ori avea o grămadă pe cap.

Recuperă distanța dintre ei și îi aruncă un zâmbet.

– Vrei să te ajut?

Își întoarse ochelarii fumurii direct spre chipul lui. Nu-i zvâcnise nici un mușchi.

– Nu, mă descurc.

– Bine, dar eu mă duc câteva etaje mai sus. O vizitez pe mătușa mea. N-am mai văzut-o de... la naiba!... doi ani. În dimineața asta am picat în oraș. Uitasem cât de cald e în D.C.

Ochelarii se întoarseră din nou spre el.

– Nu căldura-i de vină, zise ea pe cel mai plictisit ton din lume, ci umiditatea.

Mai că-l pufni râsul, sesizându-i sarcasmul și mai ales enervarea.

– Aha, așa se zice. În ultimii ani am fost în Wisconsin. Acolo am și crescut, dar uitasem...Hai, lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor.

Încercă să se apropie subtil de ea în momentul în care femeia era preocupată să își mute punga în cealaltă parte, ca să bage cheia în ușă. La fel de subtil îl blocă și ea cu umărul în timp ce deschise ușa să intre.

– Mă descurc, repetă ea și dădu să-i trântească ușa în nas.

Atunci, el se furișă precum un șarpe înăuntru și o apucă zdravăn de braț.

– Domnișoară O'Leary...

Atât apucă să zică înainte ca ea să-i tragă un cot în bărbie. Începu să înjure, clipi des ca să-și revină și se eschivă la timp de un șut chitit să îl nimerească în vintre. Carevasăzică era momentul să-și schimbe abordarea. Trebuia să lase explicațiile pe mai târziu.

O prinse, iar ea se roti în brațele lui și-l lovi atât de tare în picior, încât văzu stele verzi. Chiar înainte de a-i trage un croșeu în plină figură.

Punga cu alimente îi zburase din mâini, iar acum era ocupată să îi aplice lovitură după lovitură, scoțând un icnet scurt după fiecare. La început reuși să i le pareze, chestiune deloc ușoară. În mod clar era antrenată pentru luptă - un mic detaliu pe care Ralph omisese să îl menționeze.

Ea sări în poziție ghemuită, gata de un nou atac, iar el o imită.

- Degeaba, n-o să te ajute cu nimic. Nu-i plăcea deloc gândul că trebuia să o doboare la pământ, poate chiar să-i tragă una în bărbia aceea provocatoare și trufașă. Am de gând să te duc la poliție, și aș prefera să o fac fără să te ciufulesc prea tare.

Drept răspuns primi un șut în plex pe care și-ar fi dorit să-l admire de undeva de la distanță. Acum însă era prea ocupat să se prăbușească peste o masă.

Dumnezeule, era tare.

Se aștepta ca ea să fugă cu prima ocazie la ușă, așa că se grăbi să se ridice cât mai repede în picioare, ca să o oprească. Ea însă începu să-i dea târcoale, privindu-l din spatele ochelarilor negri, cu o grimasă pe chip.

- Hai, dacă ai curaj, îl luă ea peste picior. Cineva care încearcă să mă jefuiască în propria casă nu poate scăpa așa ușor.

- Nu-s spărgător de case. Trase un șut în grupul de trei piersici frumoase și coapte care se revărsaseră din pungă. Sunt un detectiv care-i urmărește pe cei care se sustrag legii, și tocmai te-am prins. Își ridică mâna în semn de pace și, sperând că îi va distrage atenția, îi agăță repede piciorul cu piciorul lui și o făcu să cadă direct în fund.

Se năpusti asupra ei și poate i-ar fi făcut plăcere să-și lipească trupul de formele lungi și sobre ale trupului ei, dacă genunchiul ei n-ar l-ar fi țintit cu o precizie mult mai mare decât la prima lovitură. Ochii i se dădură

peste cap, respirația i se întretăie și simți valurile acelea teribile de durere pe care doar un bărbat le poate înțelege. Trebuia să reziste în continuare.

Avantajul era de partea lui acum, și ea știa asta. Pe verticală era rapidă și se mișca aproape la fel de repede ca el, iar șansele fuseseră mult mai echilibrate. Într-o luptă corp la corp însă, el era mai greu și mai musculos. Asta o înfuriase suficient de tare încât să recurgă la tactici murdare. Își înfipse dinții ascuțiți ca o cursă de urs în umărul lui, iar el îi simți adrenalina și mulțumirea când îl auzi cum urlă de durere.

Se rostogoliră cu picioarele încârligate și mâinile încleștate în luptă și se loviră cu putere de măsuța pentru cafea. Un castron plin cu bomboane se sparse de podea. Unul dintre cioburi îi tăie umărul, prilej cu care mai scăpă o înjurătură. Ea îl pocni într-o laterală a capului, după care în rinichi.

Tocmai începea să creadă că l-ar putea doborî definitiv, când el se năpusti asupra ei. Femeia ateriză cu o bufnitură puternică și nu mai apucă să-și tragă sufletul, că el îi prinsese deja mâinile la spate și stătea peste ea.

Faptul că respirația lui era întretăiată nu o încântă deloc. Acum chiar era speriată.

- Nu pricep de ce naiba l-ai împușcat pe tipul ăla, când puteai foarte bine să-i tragi o mamă de bătaie, bombăni Jack. Vru să scoată cătușele din buzunarul de la spate, dar înjură din nou când nu le găsi. Căzuseră pe undeva în timpul bătăii.

Acum nu mai trebuia decât să-i reziste tentativelor de a-l lovi și să-și recapete suflul. Nu se mai luptase așa vârtos cu o femeie de pe vremea când o urmărea pe Betsy-cea-Masivă. Nouăzeci de kilograme de masă musculară.

- Uite ce-i, așa nu rezolvi absolut nimic. Ce-ar fi să te potolești, înainte să devastăm apartamentul prietenei tale?

– Vezi că mă strivești, ticălosule, șuieră ea printre dinți. E apartamentul meu. Încerci să mă violezi și o să-ți smulg rânjetul ăla orgolios de pe față. N-o să mai rămână nimic din tine când o să vină polițiștii.

– Draga mea, eu nu oblig femeile. Dacă un pârlit de contabil nu s-a putut abține să-și țină mâinile departe de tine nu înseamnă că eu nu mă pot stăpâni. Iar polițiștii nu-s interesați de mine. Pe tine te vor.

Ea răsuflă cu putere, apoi încercă să tragă din nou aer în piept, dar el îi strivea plămânii.

– Habar n-am despre ce naiba vorbești acolo.

El scoase hârtiile din buzunar și i le flutură prin fața ochilor.

– M.J. O'Leary, atac cu rană gravă și tot așa. Ralph e foarte dezamăgit de tine, dulceață. El e un om credul și nu se aștepta ca o femeie drăguță ca tine să nu-i mai înapoieze cele zece miare depuse drept cauțiune.

– Ce tâmpenie! Își văzu numele și adresa pe hârtia care părea un fel de mandat de arestare. N-am cerut nici un fel de cauțiune. N-am fost arestată, și asta este adresa mea. Ce polițiști idioți! bodogăni ea și încercă să-l pocnească iar. Cheamă-ți sergentul sau pe cine vrei tu. Hai să lămurim chestia asta. Iar după aia, vă dau în judecată.

– Foarte interesant. Și presupun că nici de George MacDonald n-ai mai auzit până acum.

– Nu, n-am auzit.

– Atunci chiar a fost foarte urât din partea ta să-l împuști. Îi dădu drumul doar cât să o poată întoarce cu fața spre el, apoi îi prinse ambele încheieturi. Rămăsese fără ochelari, remarcă el, iar ochii ei nu erau nici ca mușchii de pe copaci, nici ca smaraldele – erau verzi ca apa unui râu adânc. Iar în clipa aceea mai și scăpărau de furie. Uite ce-i, dacă vrei să ai o aventură fierbinte cu contabilul tău, madam, n-ai decât, din partea mea. Ai vrut să-l împuști, nici asta nu mă deranjează. Dar dacă nu vrei să plătești cauțiunea, atunci asta mă scoate din minți.

Acum respira cu mai multă ușurință, dar încă o ținea cu mare fermitate de încheieturi.

– Pe contabilul meu îl cheamă Holly Bergman și n-am avut nici o aventură cu el. N-am împușcat pe nimeni și nu m-am prezentat la tribunal, pentru că nu am fost citată la tribunal. Ia să-ți văd eu actele, detective.

Părerea lui era că tipa avea tupeu, nu glumă, să mai aibă și pretenții, în situația dată.

– Dakota mă numesc, Jack Dakota. Sunt agent recuperator de cauțiuni.

Își miji ochii și îl studie cu mare atenție. I se părea că arată ca un personaj neînfricat, desprins dintr-un western. Un pistolar cu sânge-rece, un împătimit al jocurilor de noroc, cu gură mare. Sau...

– Vânător de recompense. Da, bine, n-ai ce recompensă să primești în cazul ăsta, ticălosule. Nu avea de-a face nici cu un viol, nici cu un jaf. Groaza care-i înghețase sângele se mai domolise. Ești ultimul nenorocit. Ai dat buzna peste mine, mi-ai întors casa cu fundul în sus, mi-ai distrus lucruri în valoare de douăzeci de mii de dolari, și toate astea doar pentru că n-ai fost în stare să urmărești pista corectă? Ai dat de dracu', ascultă la mine! După ce termin cu tine, n-o să mai fi în stare nici să-ți ștampilezi numele. Nu o să mai... Se opri brusc în secunda în care îi vârî o poză sub nas.

Era chipul ei, iar poza părea făcută cu o zi în urmă.

– Ai vreo soră, O'Leary? Una care conduce un MG din '68, cu numărul de înmatriculare SLAINTE și care, în prezent, trăiește cu un tip pe care-l cheamă Bailey James.

– Bailey e femeie, murmură ea în timp ce se holba la propriul chip, iar în minte îi încolțeau noi neliniști. Chestiunea asta avea legătură cu Bailey, cu ce îi trimisese ei? Oare ce probleme avea prietena ei acum? Iar ăsta nu e apartamentul ei, e al meu. Nu am nici o soră geamănă. Îl privi din nou în ochi. Ce se întâmplă? Bailey e teafără? Unde e?

Îi simți pulsul accelerat în încheieturi. Începuse din nou să se zvârcolească, de data asta cu o energie împrospătată și periculoasă, pe care el o recunoștea ca pornind din frică. Și era al naibii de sigur că nu pentru ea se temea.

– Nu mai știu nimic despre această Bailey în afară de adresa asta, care figurează pe numele ei, în dosar.

Dar deja începuse să-i miroasă ceva suspect și nu-i plăcea deloc. Nu o mai considera pe M.J. O'Leary proastă ca noaptea. Orice femeie cu scaun la cap ar fi avut grijă să se ferească cât de cât, dacă nu voia să fie găsită.

„Ralph", își aminti Jack, încruntându-se spre M.J., „de ce erai tu atât de agitat de dimineață?"

– Putem afla foarte repede dacă nu m-ai trombonit. Poate a fost o încurcătură birocratică. Dar nici el nu credea așa ceva. Nu era cazul. Și mai simțea și niște furnicături la baza șirei spinării. Fii atentă aici, începu el, dar chiar atunci, ușa se deschise brusc și înăuntru dădu buzna un uriaș.

– Era vorba că o scoți afară, zise uriașul, fluturând un Magnum calibrul .357 impresionant. Vorbiți prea mult. Vă așteaptă.

Jack nu avu suficient timp la dispoziție ca să se decidă cum să gestioneze situația. Nu-l știa pe acest bărbat masiv, dar recunoștea genul. O matahală de om fără creier, cu un cap ca o bilă uriașă, cu ochi mici și umeri solizi. Arma era cât un tun, dar părea de jucărie în mâinile lui zdravene.

– Scuze. O strânse de încheietură pe M.J., sperând că îi va interpreta gestul ca un îndemn la calm și liniște. Am avut ceva de furcă aici.

– E doar o femeie. Trebuia să o scoți afară.

– Mda, asta mă chinuiam să fac. Jack încercă să-i zâmbească amabil. Ralph te-a trimis să-mi asiguri spatele?

– Haide, sus. Gata acum. Plecăm.

– Sigur. Nici o problemă. N-ai nevoie de armă. O țin eu foarte bine.

Arma însă rămase ațintită asupra capului lui, cu țeava lată cât Montana.

– Doar ea. Uriașul zâmbi, și buzele fleșcăite îi dezvelră dinții enormi. Nu mai avem nevoie de tine acum.

– Bine atunci. Oricum, cred că vrei și dosarul.

În criză de idei, Jack agăță o conservă de roșii care-i era la îndemână și o aruncă. Aceasta se izbi de nasul mare al bărbatului, care pârâi. Jack își înclină capul și se repezi spre el ca un berbece. O treabă destul de dificilă să-și izbească țeasta de un perete de cărămidă, dar forța impactului îi făcu pe amândoi să se rotească și să cadă peste un scaun cu spătar.

Arma se descărcă și făcu o gaură de mărimea unui pumn în tavan în timp ce zbură prin cameră.

Ea se gândi să fugă. Ar fi putut ieși pe ușă și să plece înainte ca cei doi să se desprindă din încăierare. Dar se gândi la Bailey și la conținutul genții de pe umăr. La buclucul în care intrase fără știrea ei. Și ar fi fost nebunie curată să fugă taman acum.

Sări să ia arma, dar Jack se izbi de ea și căzu. Ea îi amortiză căderea, iar el se ridică repede, își luă avânt și îl lovi pe uriaș cu ambele picioare, din voleu, direct în plex.

„Frumoasă mișcare", se gândi M.J. și sări în picioare. Își înhăță geanta de umăr, o roti deasupra capului și îl pocni cu toată forța pe uriaș, în căpățâna ca o bilă.

Tipul se prăvăli precum un bolovan pe canapea, ale cărei arcuri săriră cât colo.

– Îmi distrugi casa! țipă ea și-i trase una lui Jack, pentru simplul motiv că era aproape de el.

– N-ai decât să mă dai în judecată.

Evită un pumn de mărimea unui vapor și se lăsă în jos. Simți durerea în toate oasele când adversarul lui îl trânti de perete. Tablourile căzură, iar cioburile se împrăștiară pe podea. O zări ca prin ceață pe femeie cum își lua avânt, apoi zări o văpaie roșie care se agăță

ca un roi de viespi de spatele enorm al bărbatului. Îl lovi cu pumnii în față, în timp ce tipul sărea în toate părțile, încercând să pună mâna pe ea.

- Ține-l locului! strigă Jack. Ce naiba, ține-l locului un minut!

Sesizând o oportunitate, apucă ce mai rămăsese dintr-un picior de masă și se grăbi să intervină. Așteptă până când cei se luară la trântă ca un vârtej cu două capete. Dacă nu era atent, îi putea sparge țeasta lui M.J. ca pe un pepene.

- Am zis să-l ții nemișcat!

- Nu vrei să-i desenez și o țintă pe față între timp? Își încolăci cu un mârâit mâinile în jurul gâtului bărbatului, își strânse ca o menghină coapsele în jurul bustului lat și musculos, strigând: Lovește-l odată, pentru numele lui Dumnezeu! Încetează cu țopăitul și pocnește-l!

Jack își luă din nou avânt, ca un jucător de baseball experimentat, și se roti energic. Piciorul de masă se frânse ca o scobitoare, iar sângele țâșni ca o arteziană. M.J. sări la timp de pe el, înainte ca uriașul să se prăbușească precum trunchiul unui copac.

Rămase îngenuncheată și cu palmele sprijinite pe podea un minut, ca să-și recapete suflul.

- Ce-a fost asta? Ce mama naibii se întâmplă?

- N-avem timp acum să ne punem întrebări. Mânat de instinctul de conservare, Jack o apucă de mână și o trase în picioare. Genul ăsta de oameni nu vin niciodată singuri. Hai să plecăm.

- Să plecăm? Apucă geanta de curea din mers, în timp ce el o trăgea spre ușă. Unde?

- În altă parte. O să fie înfuriat rău când o să-și revină, iar dacă mai are vreun amic prin preajmă, data viitoare n-o să mai fim așa de norocoși.

- Norocoși pe naiba! Plecă însă cu el, îmboldită de același instinct de conservare ca al lui Jack. Ești cel mai mare nenorocit. Ai dat buzna în casa mea, m-ai bruscat, mi-ai distrus casa și aproape era să fiu împușcată din cauza ta.

- Ți-am salvat fundul.

- Ba eu ți l-am salvat pe-al tău! strigă ea cu putere, după care începu să înjure groaznic în timp ce coborau în fugă scările. Și după ce o să apuc să-mi trag sufletul, o să mă ocup și de tine, bucățică cu bucățică.

Ajunseră pe hol și aproape dădură peste una dintre vecine. Femeia, cu o coafură rigidă și cu papuci de pluș în formă de iepurași, se sperie și se lipi de perete, cu palmele pe obrajii ei roșii ca racul.

- M.J., ce Dumnezeu...? Împușcături sau ce-au fost alea?

- Doamnă Weathers...

- N-avem timp. Jack o smuci de-acolo și mai coborâră un etaj.

- Tu să nu țipi la mine, ticălosule! O să plătești pentru fiecare boabă de strugure zdrobită, pentru toate lămpile, toate...

- Bine, bine, am înțeles ideea. Unde e ieșirea din spate?

M.J. îi făcu semn cu capul de-a lungul coridorului, el îi răspunse printr-un gest că a înțeles și se strecurară amândoi afară, apoi trecură de colțul clădirii. Ascuns după niște tufe, Jack aruncă o privire în susul și în josul străzii. La aproximativ cincizeci de metri era o dubă fără ferestre, iar lângă ea se fâțâia un bărbat mărunțel cu un chip slinos și îmbrăcat într-un costum oribil.

- Ferește capul, ordonă Jack, fericit că parcase chiar în dreptul intrării, în timp ce fugeau pe alee, și mai că o aruncă pe M.J. pe scaunul din față al mașinii lui.

- Dumnezeule, ce naiba mai e și asta?

Își scoase de sub ea cutia de suc pe care aterizase și o aruncă alături de celelalte pe podea, dar ajunse și ea aproape de ele când Jack îi puse mâna pe ceafă și o împinse în față.

- Ferește capul! repetă el mârâind, apoi porni motorul.

Bâzâitul înfundat pe care îl auzi îi spuse că bărbatul cu față slinoasă făcea uz de pistolul cu amortizor pe care îl scosese.

Mașina lui Jack luă curba cu un scrâșnet de roți, apoi ocoli colțul și țâșni ca o rachetă pe stradă. Zgâlțâită ca un sac de cartofi, M.J. se lovi cu capul de torpedo, înjură și se chinui să-și găsească echilibrul în timp ce Jack făcea tot felul de manevre să strecoare mașina butucănoasă pe străduțele laterale.

- Ce mama naibii faci?

- Îți salvez din nou fundul, drăguță.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și coti brusc la dreapta, din nou cu scârțâit de roți. Câțiva puștani care se plimbau cu bicicletele pe trotuar își ridicară pumnii și îl ovaționară. Jack rânji instantaneu la reacția lor.

- Încetinește tărăboanța asta odată! M.J. se văzu nevoită să-și găsească din nou echilibrul pe scaun și să se agațe de schimbătorul de viteze, ca să nu cadă iarăși. Și lasă-mă să cobor înainte să dai peste vreun copil care-și plimbă câinele.

- N-o să dau peste nimeni și ține-te bine acolo. Îi aruncă scurt o privire. În caz că ți-a scăpat, tipul cu duba trăgea în noi. Iar de îndată ce o să fiu sigur că am scăpat de el și o să găsesc un locșor unde să ne ascundem, o să-mi spui ce mama dracului se-ntâmplă.

- Habar n-am ce se-ntâmplă.

Îi mai aruncă o privire.

- Prostii!

Era sigur că încerca să-l aburească, așa că trebuia să se asigure. Mai luă o curbă, vârî mâna pe sub scaun și scoase niște cătușe. Într-o fracțiune de secundă îi prinse încheietura de mânerul ușii. Acum nu mai avea nici o șansă să-i scape până nu afla de ce fusese terfelit de o gorilă de o sută patruzeci de kile.

Ca să nu-i mai audă țipetele, și amenințările, și înjurăturile din ce în ce mai inventive, Jack dădu la maximum boxele.

capitolul 2

Imediat ce va prinde un moment prielnic, avea de gând să îl ucidă. Cu brutalitate chiar, se decisese M.J. Fără nici un pic de milă. Cu două ore în urmă era fericită, liberă, se plimba prin magazinul alimentar, într-o zi de sâmbătă, ca orice persoană normală și testa să vadă dacă-s coapte roșiile. Era adevărat că o rosese curiozitatea să afle ce anume căra pe fundul genții, dar fusese sigură că Bailey avusese un motiv întemeiat - și o explicație logică - pentru care îi trimisese obiectul acela.

Bailey James avusese întotdeauna argumente întemeiate și explicații logice pentru orice. Acesta era unul dintre motivele pentru care M.J. o plăcea în mod deosebit.

Iar acum era îngrijorată din cauză că pachetul pe care i-l trimisese Bailey printr-un curier cu o zi în urmă nu se afla doar la baza genții ei, ci și la baza situației în care se afla în prezent.

Mai bine îl învinuia pe Jack Dakota.

Dăduse năvală în apartamentul ei și o atacase. Mă rog, poate ea îl atacase prima, o reacție de altfel normală atunci când un nenorocit vrea să te abuzeze. Cel puțin asta era reacția normală a lui M.J. Cât fusese la școală, se descurcase de minune să lovească întâi, și abia apoi să pună întrebări.

Era umilitor că reușise să o doboare. Avea multe trese pe cea de-a cincea centură neagră și nu-i plăcea să piardă vreo luptă.

Dar o să aibă ea grijă să i-o plătească.

Și, în afară de asta, era sigură că el era capul răutăților. Din cauza lui apartamentul îi fusese distrus, și lucrurile, împrăștiate peste tot. Plecaseră și lăsaseră ușa de la intrare deschisă, cu încuietoarea stricată. Nu era genul care să se atașeze de lucruri, dar nu despre asta era vorba. Erau lucrurile ei, iar acum trebuia să piardă timp ca să-și cumpere altele.

Ceea ce era aproape la fel de rău ca atunci când un golan mare cât Texasul dădea buzna înarmat pe ușa ei, trăgea în ea, iar ca să scape cu viață, trebuia să fugă din propria casă.

Dar nimic din toate acestea, absolut nimic nu o enerva mai tare decât faptul că acum era încătușată de portiera unui Oldsmobile.

Jack Dakota trebuia să plătească cu viața pentru un asemenea afront.

Cine naiba mai era și individul ăsta? se întrebă ea. Vânător de recompense, luptător de elită în lupta corp la corp și șofer neglijent – adăugă ea în timp ce împingea cu piciorul ambalajele de dulciuri și paharele de plastic – nepriceput și inconștient. În alte împrejurări ar fi fost impresionată de felul în care reușea să manevreze cineva o mașină atât de mare, să ia curbele cu scârțâit de roți, să treacă la limită pe lumina galbenă a semaforului și ia în piept centura Washingtonului ca un pilot de Grand Prix. Dacă l-ar fi văzut intrând în barul ei, s-ar fi uitat de două ori la el, se văzu ea nevoită să recunoască. Administrarea unui bar dintr-un oraș mare presupunea mai mult decât amestecarea băuturilor și evidența contabilă. Însemna totodată și judecarea rapidă a caracterului oamenilor, distingerea scandalagiilor de persoanele liniștite. Și capacitatea de a comunica cu ambele categorii.

Pe el îl încadrase la categoria de clienți dificili. I se citea pe chip. Un chip al naibii de simpatic, una peste alta, dur și frumos. Mda, se uitase bine la el, se gândi M.J. scrâșnind din dinți în timp ce privea pe geamul mașinii ce gonea. Bărbații frumușei nu prea o interesau. Prefera un bărbat cu chipul brăzdat de riduri, care dovedea că își trăiește viața din plin.

Din punctul acesta de vedere, Jack Dakota corespundea exigențelor ei. Îi studiase cu mare atenție ochii de un gri-granit și știa că e soiul de om care nu se împiedica prea des de reguli.

Dar ce-ar fi făcut oare un bărbat ca el dacă ar fi știut că în geanta ei ponosită de piele avea o comoară?

„Ce naiba, Bailey? Ce mama naibii?" M.J. strânse pumnul rămas liber și se lovi nervoasă în genunchi. „De ce mi-ai trimis diamantul, și unde sunt celelalte două?"

Își reproșă că nu se dusese direct la ușa lui Bailey după ce închisese barul, noaptea trecută. Fusese prea obosită și-și închipuise că Bailey dormea de mult. Iar prietena ei era cea mai de încredere și mai pragmatică persoană pe care o cunoștea, așa că decisese să-i aștepte explicațiile cât se poate de practice și logice.

Ce prostie! realiză ea abia acum. De ce bănuise că Bailey îi trimisese piatra doar pentru că știa că M.J. va fi acasă în miezul zilei, ca să primească pachetul? De ce presupusese că piatra era un fals, o copie, deși biletul care o însoțea îi ceruse lui M.J. să-l aibă în permanență asupra ei?

Pentru că Bailey nu era tipul de femeie care să trimită un diamant albastru ce valora mai mult de un milion fără nici un alt avertisment sau explicație. Se ocupa cu studiul pietrelor prețioase și era la fel de pasionată, de pricepută și de plină de răbdare ca Iov. Cum altfel ar fi putut să continue să muncească pentru ciudații care pretindeau a fi familia ei?

M.J. se crispă când își aduse aminte de frații vitregi ai lui Bailey. Gemenii Salvini o trataseră întotdeauna pe Bailey ca pe un inconvenient, ca pe ceva care le stătea în cale pentru că tatăl lor îi lăsase și ei prin testament un procent din afacere. Iar din pricina devotamentului ei orbesc față de familie, Bailey le găsea întotdeauna scuze.

Acum, M.J. se întreba dacă cei doi aveau vreo legătură cu ceea ce i se întâmpla. Încercaseră ceva? Îi credea în stare, chiar îi credea. Dar era greu de digerat ideea că Timothy și Thomas Salvini ar fi fost atât de stupizi încât să-și închipuie că pot pune mâna pe Cele Trei Stele ale lui Mithra.

Însăși Bailey le botezase astfel, rostindu-le numele cu o privire visătoare. Trei diamante albastre nepreţuite, montate într-un triunghi de aur, care odinioară fusese ţinut în palmele deschise ale statuii zeului Mithra, iar acum deveniseră proprietatea Institutului Smithsonian. Profitând de reputaţia lui Bailey, cei doi Salvini erau cei care trebuiau să estimeze, să verifice şi să stabilească valoarea pietrelor.

Dar dacă ciudaţilor ălora le intrase în cap ideea că le pot păstra?

Nu, ar fi fost nebunie curată, îşi spusese M.J. Mai bine se concentra pe ideea că toată încurcătura asta era o mare neînţelegere, pornită de la o identificare greşită.

Mai bine se concentra pe pedepsirea lui Jack Dakota, pentru că îi distrusese după-amiaza.

– Eşti un om mort. Vorbea calm, savurând fiecare cuvânt.

– Mda, mă rog, toată lumea moare la un moment dat. Se îndrepta spre sud pe Autostrada 95 şi se simţea recunoscător pentru faptul că ea încetase să-l înjure şi acum putea gândi în voie.

– În cazul tău o să survină mai repede, Jack. Mult mai repede. Traficul era aglomerat graţie minivacanţei de 4 Iulie, dar ei se mişcau repede.

Cât de umilitor ar fi, se întrebă ea, să-şi scoată capul pe geam şi să strige după ajutor? Absolut îngrozitor, ce să mai vorbească, dar chiar ar fi fost în stare să încerce ceva de genul ăsta, dacă ar fi crezut că obţinea vreun rezultat. Era mai bine dacă traficul se bloca inexplicabil pe câţiva kilometri şi toate maşinile stăteau pe loc.

Unde naiba erau muncitorii de la drumuri şi fanii lor gură-cască, atunci când aveai nevoie de ei?

Constatând că era condamnată să meargă neîntrerupt mulţi kilometri de acum încolo, îşi propuse să se ocupe personal de Jack Dakota-cel-Idiot.

– Dacă vrei să mai apuci un asfinţit de soare, trage rabla asta pe dreapta, desfă-mi cătuşele şi lasă-mă să plec.

– Unde să plec? Îşi abătu privirea de la drum doar cât să se uite la ea. Înapoi în apartament?

– Nu te priveşte, e problema mea.

– Ba nu mai e doar a ta, madam. Mă afectează direct, şi o iau ca pe un afront personal când cineva trage în mine. Mi se pare că din cauza ta s-a tras în mine, aşa că o să te mai ţin prin preajmă o vreme.

Dacă n-ar fi mers cu o sută zece la oră, i-ar fi tras un pumn. Aşa însă doar scutură nervoasă din cap.

– Dă-mi chestiile astea jos.

– Nici vorbă.

Simţi cum îi zvâcneşte muşchiul maxilarului.

– Vezi că acu' chiar ai încurcat-o, Dakota. Suntem în Virginia. Răpire şi trecerea frontierei. O să te lege federalii.

– Ai venit de bunăvoie cu mine, îi atrase el atenţia. Şi o să rămâi cu mine până-i dau de cap. Pe lângă ei trecu un tir cu optsprezece roţi, care le făcu portierele să zbârnâie, iar el trase brusc de volan. În plus, ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Oh, da, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare. Mi-ai spart casa, ai dat cu mine de toţi pereţii, mi-ai întors lucrurile cu fundul în sus şi mă ţii legată cu cătuşele de o portieră.

– Aşa e. Dacă nu făceam toate astea, probabil că acum ai fi zăcut în apartamentul tău, cu un glonţ în cap.

– După tine veniseră, deşteptule, nu după mine.

– Mă cam îndoiesc. Sunt cu datoriile la zi, nu-mi fac de cap cu nevasta nimănui şi, în ultima vreme, n-am călcat pe nimeni pe nervi. Cu excepţia ta. Nu există motiv pentru care cineva să-şi trimită gorilele după mine. Pe de altă parte însă, în cazul tău... Îi aruncă din nou o privire scurtă. Cineva te doreşte, drăguţă.

– Mă doresc cu sutele, zise ea şi-şi întinse picioarele lungi spre el.

– Sunt convins. Se abţinu să se uite la picioarele ei, mulţumindu-se doar să se gândească la ele. În afară însă de idioţii fără creier cărora eşti în stare să le zdrobeşti

inima, chiar că cineva e extrem de interesat de tine. Atât de interesat, încât să-mi însceneze chestia asta și să mă facă să fug cu tine. Ralph, ticălosule, când oi pune mâna pe tine...

Aruncă cât colo un exemplar din *Fructele mâniei*[1] și un tricou boțit, scoțând la iveală telefonul. Formă numărul ținând o singură mână pe volan, apoi își sprijini telefonul cu umărul.

- Ralph, ticălosule, repetă el în momentul în care acesta îi răspunse.

- D-D-Dakota? Tu ești? Ai dat de fugară?

- După ce scap basma curată din povestea asta, vin după tine.

- Ce... ce tot zici acolo? Ai găsit-o? Uite ce-i, e un caz simplu, Jack. Ți-ți-ți-am oferit ceva special. Doar c-c-c-câteva ore de muncă, și îți încasezi tot onorariul.

- Văd că te bâlbâi mai mult ca de obicei, Ralph. O să-ți rezolv problema asta după ce-o să-ți sparg toți dinții. Cine-i interesat de femeia asta?

- Ascultă-mă, am-am-am ceva probleme aici. Trebuie să închid devreme. E weekendul prelungit. Am pro-pro-probleme personale.

- N-ai unde să te ascunzi de mine. De ce mi-ai dat un dosar falsificat? De ce m-ai băgat în chestia asta?

- Și eu am pro-pro-probleme. Probleme m-m-mari.

- Eu sunt cea mai mare problemă a ta acum. Apăsă pe frână, viră pe lângă o decapotabilă și se încadră pe banda de viteză. Dacă e cineva acolo lângă tine care încearcă să-mi dea de urmă, spune-i că-s în mașină și mă plimb. Se gândi o secundă, apoi adăugă: Și e și femeia cu mine.

- Jack, ascultă-mă cu atenție. As-as-ascultă-mă. Zi-mi unde ești, scapă de ea și continuă-ți drumul. M-m-mergi mai departe. Nu te băga în asta. Nu te-aș fi ales pe tine pentru cazul ăsta, dacă n-aș fi știut că-l poți rezolva. Fii atent la mine, ascunde-o pe undeva, zi-mi unde ai dus-o

[1] Roman al lui John Steinbeck, care a câștigat Premiul Pulitzer în 1939 (n.red.)

și tu vezi-ți de drum. Pleacă cât mai departe. Nu vrei să știi ce se-ntâmplă.

- Cine vrea să pună mâna pe ea, Ralph?

- E mai bine să n-n-nu știi. N-n-n-nu vrei să știi. Fă ce-ți spun. Îți mai dau eu cinci miare. B-b-b-bonus.

- Cinci mii? Jack ridică din sprâncene. Dacă Ralph îi oferea bani gheață însemna că într-adevăr era o chestie importantă. S-ar putea să fiu de acord, dacă-mi dai zece miare și-mi spui și cine o vrea.

M.J. se apucă la țanc să-l înjure și să-l amenințe. Taman bine ca să dea o notă gravă cacealmalei lui.

- Z-z-zece! chițăi Ralph bâlbâindu-se timp de zece secunde. Bine, bine, zece mii, dar fără să-ți dau nume, și cre-cre-crede-mă, Jack, eu sunt cel care-ți salvează viața. Sp-spu-spune-mi unde ai de gând s-o pitești.

Zâmbind amar, Jack făcu o grimasă absolut plină de subînțeles și imposibil de redat, apoi închise.

- Ai auzit, drăguță? Pielea ta valorează zece miare pentru mine. O să găsim un loc drăguț și liniștit unde să-mi prezinți niște argumente pentru care n-aș vrea să-mi încasez banii.

Trecu ca vântul prin dreptul unei ieșiri de pe autostradă, întoarse brusc și viră înapoi spre nord.

Lui M.J. i se uscase gura. Ar fi vrut să creadă că din cauza țipatului, dar i se pusese un nod în gât de frică.

- Unde mergi?

- Îmi acopăr urmele. N-o să-mi poată urmări prea mult timp celularul, dar nu strică să fiu precaut.

- Mă duci înapoi?

Nici nu se uită la ea, nici nu rânji. Asta nu însemna că tremurul din vocea ei nu-i făcea plăcere. Dacă o speria suficient de tare, o va face să vorbească.

- Zece miare sună apetisant, dulceață. Hai să vedem dacă mă poți convinge că valorezi mai mult în viață.

Știa cu precizie unde voia să ajungă. Coti pe străzi laturalnice și se afundă în traficul aglomerat. Uitase că era weekendul de 4 Iulie. Era bine și așa, că oricum alte

șanse să apuce să se relaxeze cu o bere rece privind artificiile nu mai avea.

Se putea relaxa, dacă nu venea nimeni după femeie.

Ce să mai, femeia era dinamită. Mai mult ca sigur că era speriată, deși ascundea bine acest lucru. Îi era recunoscător că nu se manifesta vocal. L-ar fi scos din minți să se văicărească. Speriată sau nu, era sigur că avea să i-o plătească cu vârf și îndesat, cu prima ocazie.

Nu avea de gând să îi ofere această oportunitate.

Cu puțin noroc, n-ar fi durat mai mult de câteva ore să stea într-un loc liniștit și să-i smulgă toată povestea.

Și, poate, după ce afla tot din gura ei, reușea să o scoată din buclucul ăsta. Evident, contra unei sume. O sumă modestă, bineînțeles, pentru că în acest moment era cam scos din pepeni și ar fi vrut să afle neapărat cine se afla în spatele întregii afaceri.

Indiferent de cine sau câți ar fi fost, se deranjaseră foarte tare. Problema lor era că nu-și aleseseră bine bătăușii. Îi fusese destul de simplu să le ghicească intențiile. După ce-și capturase prada și o pironise bine în mașină, bărbații din dubă ar fi putut să-i scoată de pe carosabil. Se gândise că poate avea de-a face cu vreun vânător de recompense rival și, deși n-ar fi renunțat cu una, cu două la onorariul lui, ar fi fost oricum întrecut numeric și ca armament.

Detectivii specializați în rău-platnici fugari nu dădeau fuguța la poliție dacă vreun adversar le fura obiectul muncii de sub nas.

Gorilele i-ar fi putut face câteva vânătăi, poate chiar și o comoție minoră. Lucrurile s-ar fi complicat însă, după felul în care muntele acela de om își fluturase artileria prin apartamentul lui M.J., și, dacă era să privească lucrurile la rece, avusese șanse mari să se aleagă cu o gaură nou-nouță într-una din zonele vitale ale corpului.

Pentru că namila aia de om era un idiot.

Recapitulând, acum era fugar împreună cu o femeie furioasă, avea în portofel cu puțin peste trei sute

de dolari și un sfert de rezervor de benzină. Avea de gând să afle de ce.

Zări locul perfect după ce trecură de nordul Leesburgului, Virginia. Turiștii și călătorii ocazionali ocoleau de departe văgăunile dărăpănate precum Kountry Klub Motel. Clădirea degradată, cu uși verzi scorojite, și parcarea plină de gropi întrunea însă toate cerințele lui Jack.

Trase în cel mai îndepărtat colț al parcării, departe de îngrămădeala de mașini ruginite din fața recepției, și opri motorul.

- Aici îți scoți tu fetele la plimbare, Dakota?

El își dezveli pentru scurt timp dinții strălucitori, oferindu-i un zâmbet neașteptat de fermecător.

- Pentru tine, doar ce-i mai bun, drăguță.

Știa ce-i trecea ei prin cap acum. Din secunda doi după ce i-ar fi dat drumul, avea să se năpustească ca o turbată asupra lui. Iar dacă reușea să iasă din mașină, cu picioarele ei kilometrice ar fi țâșnit spre recepția motelului.

- Nu mă aștept să mă crezi, zise el în timp ce se întinse să-i desfacă cătușele de mânerul portierei. Dar n-o să-mi facă nici o plăcere.

O încolțise. Îi simțea trupul încordat, gata de atac. Trebuia să se miște repede și trebuia să joace dur. M.J. nu apucă decât să șuiere o dată înainte ca el să-i prindă mâinile la spate. Ea trase aer în piept să strige, dar el îi acoperi la timp gura.

Începu să se zvârcolească și încercă să-l lovească cu picioarele, dar răzbi, până la urmă, să îi aplece capul. Când reuși într-un final să-i lege bandana peste gură, era epuizat deja.

- Am mințit. Gâfâind, își frecă vânătaia proaspătă făcută de cotul ei în coastele lui. Dar cred că mi-a făcut plăcere.

Luă tricoul mototolit și-i legă picioarele, încercând să facă abstracție de lungimea și forma lor. Ce mama naibii, om era și el! După ce o legă fedeleș, petrecu

cătușele peste schimbătorul de viteze, apoi deschise geamurile.

– Al naibii de cald, hmm? zise el pe un ton calm. Păi, n-o să stau mult. Încuie mașina și se îndepărtă fluierând.

M.J. avu nevoie de câteva clipe ca să se liniștească. Da, chiar era speriată. Foarte speriată, speriată până în măduva oaselor, și nu-și aducea aminte să mai trecut vreodată printr-o situație care să-i amorțească mintea de panică. Tremura din toate încheieturile, dar trebuia să se stăpânească. Nu-i folosea la nimic.

Mai demult, imediat după ce-și deschisese barul, obișnuia să țină deschis până noaptea târziu. Tipul care venise să-i ceară bani o surprinsese singură. Și atunci se speriase; fusese îngrozită de privirea individului, puternic afectată de droguri. Așa că îi oferise de bunăvoie caseta în care ținea banii, exact cum recomandau polițiștii în astfel de situații.

După care îi dăduse una cu bâta de baseball Louisville Slugger pe care o ținea în spatele barului.

Fusese speriată, dar se descurcase.

Și acum i se întâmpla la fel.

Călușul mirosea a bărbat, ceea ce o înfuria rău. Nu-l putea da la o parte, împinge sau trage, așa că renunță și se concentră pe scoaterea cătușelor. Dacă reușea să-și scoată mâinile de pe măciulia schimbătorului de viteze, ar fi putut să se aplece, să-și treacă picioarele printre mâini și să se poată mișca mai în voie.

Era destul de agilă, sau cel puțin așa bănuia. Era puternică și deșteaptă. Of, Dumnezeule, și mai era și speriată.

Gemu și scânci, frustrată. Cătușele păreau cimentate de schimbător.

Măcar dacă ar fi văzut ceva, dacă ar fi putut să se răsucească, să vadă măcar ce se întâmplă în jur. Se zbătu din răsputeri, mai să-și disloce umărul, până izbuti să se întoarcă pe cealaltă parte. Se încinsese toată, iar

transpirația îi curgea în ochi de cât trăsese de bucata de oțel.

Se opri, închise ochii și rămase așa până își recăpătă suflul. Examină și trasă conturul tijei metalice cu degetele tremurânde până ajunse la măciulia rotundă. Le ținu împreunate și urmări cu mare atenție și calm cum își deplasa mâinile până când ajunse să simtă că acestea îi alunecau pe oțel. Umerii o înțepară de durere din pricina poziției aceleia nefirești, dar mușcă cu sete din căluș și se suci brusc.

Simți că-i pârâie ceva, speră că nu vreo încheietură, apoi se prăbuși epuizată și leoarcă de transpirație, după ce cătușele ieșiră de pe schimbător.

– Mamă, da' chiar te descurci, comentă Jack în timp ce trăgea cu putere de portieră, ca să o deschidă. O scoase afară și o aruncă peste umărul lui. Dacă mai aveai cinci minute, erai în stare să-l scoți cu totul.

Merse cu ea în camera din capătul clădirii de beton. Lăsase descuiată ușa și apucase să o urmărească, chiar admirativ, cum se zbătea să se elibereze, înainte să se înapoieze la mașină.

O aruncă pe pat. Nivelul de adrenalină îi crescuse iar și începuse să se lupte cu el, așa că bărbatul o întinse pe spate și o lăsă să se zbată până ce avea să obosească.

Și asta îi făcea plăcere. Sincer, nu era mândru de faptele sale, dar îi făcea plăcere. Femeia asta avea o energie și o anduranță incredibile. Dacă s-ar fi întâlnit în alte împrejurări, bănuia că ar fi răvășit așternuturile astea ieftine de motel ca niște maniaci, după care s-ar fi despărțit prieteni.

Ca fapt divers, îi era destul de greu să nu și-o imagineze dezbrăcată.

Zăbovi mai mult decât era nevoie deasupra ei, adulmecându-i mirosul. Doar nu era vreun sfânt, nu-i așa? se întrebă el cu îndârjire, în timp ce îi eliberă o mână și i-o prinse cu cătușele de tăblia de fier a patului.

Se ridică și-și trecu o mână prin păr.

– Nu știu de ce te încăpățânezi să ne faci amândurora viața grea, îi spuse el, iar ea îi aruncă o privire ucigătoare cu ochii aceia verzi și pătimași.

Respirația îi deveni sacadată și știa că nu putea da vina în totalitate pe mica lor încăierare. Funduleţul ei obraznic care se împingea între picioarele lui îi stârnise o erecție cam incomodă.

Nu era momentul.

Se întoarse și porni televizorul, cu sonorul dat la maximum. M.J. își smulsese deja călușul cu mâna liberă și acum șuiera ca o șerpoaică.

– N-ai decât să urli cât poftești, îi spuse el, apoi luă un cuțitaș și tăie cablul telefonului. Cele trei camere de lângă noi sunt goale, așa că nu te aude nimeni. Apoi rânji. Și oricum, am anunțat la recepție că suntem în luna de miere, așa că în cazul în care ne aude cineva, n-o să ne deranjeze nimeni. Mă întorc imediat.

Ieși, trântind ușa cu zgomot.

M.J. închise din nou ochii. Doamne-Dumnezeule, ce era cu ea? O clipă, un moment de rătăcire totală, când el o lipise de saltea, se simțise slăbită și înfierbântată. De dorință.

Gândul îi provoca greață, o mare, mare greață.

Dar tot în clipa aceea de nebunie, se imaginase dezbrăcată și posedată cu sălbăticie, sărutată pasional de el. Mâinile lui pe ea.

Ba mai mult, chiar ar fi vrut să se întâmple așa.

O luă cu fiori și se rugă să nu fie decât o reacție ciudată la șoc.

Nu era genul care să se dea în lături de la o partidă bună și sănătoasă de sex pasional. Dar nu se culca cu străini, cu indivizi care o băteau și o legau de pat, într-un motel de doi bani.

Și el se excitase. Nu i se păruse și nici nu fusese amețită de șoc; îi sesizase perfect reacția. Ce naiba, bărbatul se cățărase pe ea doar, nu-i așa? După care bătuse în retragere.

Se străduí să-și recapete suflul. Individul nu avea de gând să o violeze. Nu sex voia de la ea. Voia... Dumnezeu știa ce.

„Nu mai simți nimic", își ordonă ea. „Gândește-te. Limpezește-ți mintea și gândește."

Își deschise încet ochii și se uită prin cameră.

Pe scurt, încăperea era hidoasă.

Evident cineva fusese prost sfătuit și își închipuise că, dacă folosește o combinație aprinsă de portocaliu cu albastru, cămăruța aceea înghesuită, cu mobilă ieftină, va căpăta un aspect exotic.

Foarte tare se înșelase.

Perdelele erau aproape transparente și la fel de consistente ca foile de hârtie. El le trăsese, acoperind fereastra îngustă din față, așa încât încăperea deveni întunecoasă.

Din televizorul așezat pe un piedestal gri șubred se răsteau vocile prost dublate ale unui film cu Hercule. Singura comodă era plină de pete unsuroase. Lângă pat se afla o cutie metalică. Dacă băga niște fise în ea, s-ar fi putut bucura de un masaj. Uraaa!

Scrumiera galbenă de sticlă de pe noptieră era ciobită și nu părea suficient de grea să poată fi transformată într-o armă eficientă. Unitatea de aer condiționat sfârâia și pârâia atât de tare, încât acoperea zarva făcută de televizor, însă nu răcorea absolut deloc camera.

Ilustrația scoasă la imprimantă de lângă ușa îngustă care, probabil, ducea la baie era o reproducere țipătoare a unui peisaj rural de toamnă, în care se distingeau un șopron roșu orbitor și niște vaci cu mutre stupide.

Se întinse spre veioza de lângă pat. Tot din sticlă, de un albastru intens cu pete șterse și îngălbenite, dar destul de solidă. Poate îi era de folos.

Auzi cheia în broască și se întoarse la poziția inițială, cu privirea spre ușă.

Jack intră cu o geantă frigorifică alb-roșu în brațe, pe care il lăsă pe bufet. Inima îi sări din piept când își văzu

geanta agățată de umărul lui, dar acesta o lăsă pe podea lângă pat atât de neglijent, încât ea se relaxă.

Asta nu putea să însemne decât că diamantul era în siguranță. La fel și spray-ul lacrimogen și fișicul pe care le purta asupra ei, folosindu-le ca arme.

- Nimic nu-mi place mai mult decât un film cu adevărat prost, comentă el și se opri să se uite la Hercule care se bătea cu câțiva războinici fioroși cu piele lucioasă și dinți stricați. Întotdeauna m-am întrebat de unde inventează asemenea dialoguri. Adică, chiar așa de prost a fost scris în lituaniană, sau ce limbă o mai fi și asta, sau doar traducerea e de rahat?

Dădu din umeri și se duse să ridice capacul genții frigorifice, de unde scoase două sucuri.

- M-am gândit că ți-o fi sete. Veni spre ea și-i întinse o cutie. Nu ești genul care să sufere în tăcere. Presupunerea lui se dovedi întemeiată, pentru că ea înșfăcă sucul și-l dădu pe gât. Ăștia n-au room-service, continuă el. Este un local mai încolo, așa că n-o să murim de foame. Vrei să mănânci acum?

Îi aruncă o privire pe deasupra cutiei de suc.

- Nu.

- Bine. Se așeză pe marginea patului lângă ea și îi zâmbi. Atunci hai să vorbim.

- Să mă pupi undeva.

El pufni ironic.

- O ofertă foarte atrăgătoare, drăguță, dar aș încerca să găsesc o altă variantă. O bătu prietenește pe coapsă. Deci, din punctul meu de vedere, amândoi suntem într-un impas, dar cheia e la tine. Îmi spui cine-i pe urmele tale și de ce, iar eu o să găsesc o soluție.

Își potolise setea, iar acum sorbea încet din suc. Îi răspunse cât se poate de sarcastic:

- Tu să găsești o soluție?

- Da. Gândește-te că eu sunt cel mai bun războinic. La fel ca bătrânul Hercule. Făcu semn cu degetul mare spre ecranul din spatele lui. Tu-mi zici care-i treaba, iar eu am grijă de băieții răi. Apoi facem nota de plată. Iar dacă oferta ta cu pupatul rămâne valabilă, o putem lua în discuție după aia.

- Să mă gândesc. Își lăsă capul pe spate și-l privi drept în ochi. Ce i-ai zis tu prietenului tău Ralph să facă? Ah, da. Își arătă colții și repetă ce auzise la telefon.

El scutură din cap.

- Așa se vorbește cu omul care te-a salvat să nu-ți iei un glonț în cap?

- Eu te-am salvat pe tine să nu-ți iei un glonț în cap, amice, deși am îndoieli serioase că ar fi nimerit ceva din tentativa aia de cap a ta. Și tu trebuie să mă plătești pentru cum te-ai purtat cu mine. M-ai legat, mi-ai pus căluș la gură și m-ai îngropat în motelul ăsta cu camere închiriate cu ora.

- Mi s-a spus că e o afacere de familie, răspunse elzsec.

Dumnezeule, era beton gagica. Nu dădea doi bani pe el, deși era în inferioritate, îl provoca, deși nu avea nici o șansă să câștige acest joc. Și mai era și al naibii de sexy cu jeanșii ăia strâmți și cu bluza boțită.

- Gândește-te bine, zise el. Monstrul ăla fără creier a zis ceva de genul că trag prea mult de timp, că vorbim prea mult, ceea ce mă face să cred că ne-au ascultat din dubă. Sigur aveau echipament de supraveghere și, la un moment dat, i s-a pus pata. Cu alte cuvinte, dacă te-ai fi supus din prima și ai fi venit cu mine, ne-ar fi atacat undeva pe drum și te-ar fi săltat. Nu voiau să se implice direct și nu aveau nici nevoie de martori.

- În afară de tine, îl corectă ea.

- Nu-ți bate tu capul cu asta. Deja m-am enervat destul la gândul că un alt vânător de recompense vrea să-mi fure pontul, dar oamenii din breasla mea nu dau buzna la secția de poliție. Mi-am pierdut banii, mi-am irosit toată ziua și m-am cărăit foarte tare cu Ralph. Oricum, așa pare din exterior. Și probabil că Ralph o să-mi dea o treabă floare la ureche data viitoare, ca să mă îmbuneze.

Privirea i se înăspri brusc. O privire tăioasă ca gheața.

- Cineva l-a obligat să facă asta. Vreau să știu cine.

- Habar n-am. Nu-l cunosc pe prietenul tău, Ralph...
- Fost prieten.
- Nu știu cine era gorila care mi-a spart ușa și nu te cunosc nici pe tine. Se declară mulțumită că vorbise calm, că vocea nu-i tremurase și nu ezitase nici o clipă. Dacă mă lași să plec, o să raportez totul la poliție.

Jack se strâmbă.

- Dulceață, e prima dată când pomenești de polițiști. Și, oricum, e doar o cacealma din partea ta. Nici tu nu vrei să-i amesteci pe polițiști. Alta-i treaba.

Aici avea dreptate. Nici ea nu voia să cheme poliția până nu vorbea cu Bailey și afla ce se întâmplă. Dar ea scuturâ din umeri și se uită spre telefonul pe care-l scosese el din funcțiune.

- Dacă nu tăiai cablul, ai fi putut ști cu siguranță dacă blufez sau nu.
- Nu la poliție ai suna, dar te previn că e posibil ca persoana pe care ai vrea să o suni să aibă telefonul ascultat. Nu m-am zbătut atâta să găsesc locul ăsta minunat și uitat de lume, ca să mi se dea de urmă în doi timpi și trei mișcări. Se aplecă spre ea și o luă de bărbie. Pe cine vrei să suni, M.J.?

Îl privi sfidător, căznindu-se să-i ignore degetele fierbinți și textura pielii lipite de a ei.

- Pe iubitul meu, se răsti ea. Te-ar dezmembra bucată cu bucată. Ți-ar smulge inima din piept și ți-ar vârî-o sub nas.

Zâmbi și se apropie și mai mult de ea. Nu se putea abține.

- Și cum îl cheamă?

Mintea i se goli complet și penibil. Se uită mirată în ochii lui de un gri-închis, apoi îi trase una peste mână.

- Hank. O să te facă bucăți și-o să te azvârle la câini, când o să afle că te-ai luat de mine.

Chicotele lui o enervară.

- Te cred că ai un iubit, drăguță. Ai putea avea și o sută. Dar nu vreunul pe care să-l cheme Hank. Ți-a luat prea mult să-mi zici cum îl cheamă. Bine atunci, dacă

nu vrei să vorbești și te bazezi doar pe mine să rezolv situația, o să încerc o altă abordare.

Se ridică de pe pat și se aplecă să ia ceva de jos. O auzi icnind când el se întinse să-i apuce geanta. Vărsă conținutul acesteia fără să spună nimic. Armele le scosese deja.

- Chiar folosești desfăcătorul ăla doar pentru sticle de bere? o întrebă el.
- Nu ți-e rușine? Cum ți-ai permis să-mi umbli prin lucruri?
- Oh, dar ce mai contează amănuntele astea, după toate lucrurile prin care am trecut împreună. Luă săculețul de catifea și răsturnă în palmă piatra prețioasă care strălucea ca o văpaie, în pofida decorului obscur.

Când se dusese la mașină ca să-i cotrobăie prin geantă nu o putuse admira în voie. Era de un albastru intens strălucitor, mare cât un pumn de bebeluș și tăiată în multe fațete, care împrăștiau flăcări albastre. Simți o atracție față de diamant, o nevoie stranie de a-l proteja. La fel de inexplicabilă, probabil, cum era și nevoia de a o proteja pe femeia asta antipatică și nerecunoscătoare.

- Deci. Se ridică și aruncă piatra în aer. Ia povestește-mi tu ce știi, M.J. Cum se face că ai pus ghearele pe un diamant albastru atât de mare, încât i-ar rămâne-n gât unei pisici?

capitolul 3

Prin minte îi trecură mai multe variante. Cea mai simplă și mai convingătoare era să-l facă să se simtă ca un prost.

- Ești dus cu pluta? Își dădu ochii peste cap și pufni disprețuitor. Da, ai dreptate, ăla e un diamant, unul mare și albastru. Mai am unul verde în torpedoul mașinii, și încă unul drăguț, roșu, în cealaltă geantă. Tot profitul de la bar se duce pe diamante. E slăbiciunea mea.

O studie cu atenție în timp ce arunca piatra în aer și o prindea. Era clar, o enervase. Amuzat și arogant.

- Deci ce-i cu el?

- Ce să fie, Doamne iartă-mă? E doar un prespapier.

Așteptă o fracțiune de secundă.

- Deci îți plimbi prespapierul în geantă.

„Pe naiba!"

- L-am primit cadou, răspunse ea strâmbând cu trufie din nas.

- Aha, de la Hank-cel-Mătăhălos, sunt sigur. Se ridică și începu să caute prin celelalte lucruri vărsate din geantă. Ce mai avem noi pe-aici, în afară de bastonul...

- Teancul de monede aranjate într-un cilindru, vrei să spui, îl corectă ea.

- Aceeași treabă. Spray paralizant, un desfăcător cu care mă îndoiesc că desfaci sticle de Bud... Ce mai avem aici? O agendă electronică, un portofel în care sunt mai multe poze decât bani...

- Nu-mi face absolut nici o plăcere să îmi răscolești prin lucruri.

- Dă-mă-n judecată. O sticlă de parfum bun, șase pixuri, patru creioane. Un creion dermatograf, chibrituri, chei, două perechi de ochelari de soare, un exemplar din cea mai nouă carte polițistă a lui Sue Grafton - apropo, bună carte, da' nu-ți zic cum se termină -, un baton de ciocolată... I-l aruncă. Poate ți-e foame. Un telefon cu clapetă. Pe ăsta îl băgă în buzunarul de la spate. Cam trei dolari mărunțiș, un dispozitiv care anunță vremea și o cutie de prezervative. Ridică o sprânceană. Nedesfăcută. Dar, foarte bine, nu se știe niciodată.

M.J. simți cum i se ridică tensiunea, un amestec de groază și furie.

- Perversule!

- Aș zice că ești o femeie căreia îi place să fie pregătită pentru orice. Așa că de ce să n-ai și un prespapier la tine? Poate dai peste un teanc de hârtii pe care le ia vântul. Se întâmplă foarte des.

Strânse la repezeală obiectele împrăștiate pe pat și le băgă înapoi în geantă, lăsând-o apoi deoparte.

- N-are rost să mai întreb de ce mă iei de prost, pentru că deja m-am lămurit că așa mă consideri. Se duse la oglinda de deasupra bufetului și îi zgârie suprafața cu piatra. În urma ei rămase o dungă lungă și subțire. Nici oglinzile de prin moteluri nu mai sunt ce erau odată, comentă el, apoi se întoarse și se reașeză pe pat lângă ea. Revenind la întrebarea mea inițială: De ce ai la tine un diamant albastru care ar putea sufoca o pisică?

Nu-i răspunse, drept pentru care îi prinse bărbia ca într-o menghină și o forță să se întoarcă cu fața la el.

- Uite ce-i, madam, aș putea să te leg fedeleș, să te încui aici și să plec cu prespapierul tău de un milion de dolari. Asta-i prima variantă. Mă pot relaxa, uitându-mă la un film și așteptând până cedezi, pentru că, mai devreme sau mai târziu, oricum o să-mi spui tot ce vreau să aflu de la tine. Asta-i varianta a doua. A treia variantă e să-mi spui de ce ai o piatră cu care ai putea cumpăra o insuliță în Indiile de Vest, după care putem compila împreună ce avem de făcut pentru a ieși din chestia asta.

Ea nu se foi, nu clipi. Într-adevăr, îi admira stăpânirea de sine. Așteptă răbdător cât timp ea îl studie cu ochii aceia verzi și migdalați de pisică.

- Cum de n-ai ales varianta numărul unu?

- Pentru că nu-mi place să fiu urmărit de o gorilă care vrea să mă rupă în două, nu-mi place să se tragă asupra mea și nu-mi place să fiu tras pe sfoară de o slăbănoagă nepeistă. Se aplecă spre ea până își lipi nasul de al ei. Am niște polițe de plătit, drăguță. Și vreau să încep cu tine.

Ea îl apucă de încheietură cu mâna liberă și i-o dădu la o parte din fața ei.

- Nu știi că amenințările n-au nici un efect asupra mea, Dakota?

– Nu? Schimbă brusc registrul. O atinse din nou, dar de data aceasta cu blândețe, iar mângâierea lui pe obraz o făcu să tresară de mirare, după care își miji ochii spre el. Vrei să-mi schimb abordarea?

Degetele își continuară drumul pe gât, apoi în jos spre mijlocul ei și înapoi, după care îi cuprinse gâtul. Își plimbă gura și respirația fierbinte aproape de ea.

– Nici să nu-ți treacă prin cap, îl avertiză ea.

– Prea târziu. Buzele i se curbară, iar privirea i se fixă în ochii ei. Mă gândesc la asta de când te-am văzut fâțâindu-te în fața mea în vreme ce urcai treptele spre apartamentul tău.

Ba nu, își dădu seama că se gândise la asta de când îi dăduse Ralph poza cu ea. Nu realizase decât mai târziu.

O atinse în treacăt cu gura și se retrase parțial. Se așteptase ca ea să se ferească speriată sau să protesteze violent. Dumnezeu îi era martor, apăsase fără milă pe toate butoanele care puteau declanșa spaime femeiești. Deplorabil, dar și asta constată abia ulterior. Nu voia decât să o supună la o presiune în urma căreia să capituleze, înainte de a fi amândoi uciși. Iar dacă simțea o plăcere perfidă când proceda așa, ei bine, avea și el defectele lui.

Dar ea nici nu sări la bătaie, nici nu se sperie. Nu îi tremură nici un mușchi, ci îl străpunse cu ochii ei verzi de zeiță precum niște lasere. Simți un fior imoral și primitiv până în vintre.

Încă un păcat pe care trebuia să și-l asume, se gândi el, după care o prinse de mâna liberă și îi respiră adânc mirosul.

Atmosfera se încinsese în jurul lui, devenind la fel de primitivă ca tobele unui trib. Fără gânduri, fără motive, doar instincte. Gura ei, surprinzător de apetisantă, cedă, așa că se lăsă și mai mult purtat de clipă. Din gâtlej îi evadă un geamăt tipic masculin de triumf în clipa în care se lipi de ea și-și strecură limba printre buzele pline și seducătoare, pătrunzând în trupul acela zvelt

și bine făcut, strângându-și pumnul în claia de păr roșu ca focul.

Mintea încetă să-i mai funcționeze, precum un bec spart brusc. Uită că nu voise decât să o păcălească, un șiretlic de intimidare, uită că era om civilizat. Uită ce voise inițial de la ea, uită că era o enigmă, o străină pentru el. Nu mai știa decât că o putea avea acum.

Își strânse lacom palma pe sânii ei și îi prinse între degetul mare și arătător sfârcul protuberant, care se lipise de țesătura subțire a bluzei. Ea se mișcă și se arcui sub el. Sângele îi zvâcni în creier.

M.J. se mișcă repede și mai că-l lăsă fără ureche în timp ce își înfipse dinții în buza lui de jos, mai ceva ca o capcană de urs.

El scoase un chelălăit, sigur că îi fusese smulsă o bucată de carne, după care o ciupi tare de bărbie până îi dădu drumul la buză. Își presă buza care îi pulsa de durere și se încruntă la vederea sângelui care îi mânjise dosul palmei.

– La naiba!

– Porcule!

Acum o luase tremuratul și sări în genunchi pe marginea patului, gata să-i mai tragă una, înjurând după ce îl ratã.

– Perversule!

Îi aruncă o privire ucigătoare, apoi se întoarse pe călcâie. Se duse în baie și trânti cu putere ușa în urma lui. M.J. auzi apa curgând. Închise ochii, se prăbuși pe un scaun și se lăsă pradă senzațiilor.

„Dumnezeule mare și bun", se gândi ea și-și lipi o mână de față. Își pierduse mințile. Trebuia să se lupte cu el? Nu. Se simțise ultragiată și scârbită? Nu. Îi făcuse plăcere.

Începu să se legene agitată, să bombăne și să-l blesteme de toți sfinții de Jack Dakota.

Ea îl lăsase să o sărute. Nu avea rost să pretindă altceva. Se uitase adânc în ochii lui cenușii și periculoși,

simțind un frison electric când gura lui obraznică o atinsese în treacăt.

Și îl dorise.

Mușchii i se destinseseră, simțise furnicături în sâni, iar sângele începuse să-i pulseze în vene. Îl lăsase să o sărute fără nici cel mai mic protest. Îl sărutase și ea, fără să se mai gândească la consecințe.

M.J. O'Leary, se gândi ea tresărind, fată dură, care se mândrea cu faptul că era mereu stăpână pe situație, care putea doborî la pământ un bărbat de nouăzeci de kilograme într-o secundă, încrezătoarea, foarte șmechera M.J. se topise toată sub imperiul dorinței necugetate.

Asta după ce el o legase, îi pusese căluș, o încătușase într-un motel de tot râsul. Faptul că acum îl dorise fie și doar pentru o clipă o făcea să se simtă la fel de perversă ca el.

Slavă Domnului că reușise să se desprindă de el la timp. Făcea abstracție de faptul că îl oprise din cauza fricii teribile pe care o simțise. Conta doar că ea îl oprise pe el – și știa că fusese doar la o clipă distanță de a-l lăsa să facă ce voia cu ea.

M.J. se temea mai mult ca orice că, dacă ar fi avut ambele mâini libere, l-ar fi tăvălit pe pat. Apoi i-ar fi sfâșiat hainele.

Din cauza șocului era singura explicație. Până și femeile care se făleau că sunt în stare să facă față oricărei situații, așa ca ea, aveau dreptul să o ia ușor razna din cauza șocului, într-o asemenea circumstanță.

Acum trebuia să lase aberația asta la o parte și să-și facă un plan de viitor. Avea puține date la îndemână, dar erau clare. Trebuia să o contacteze pe Bailey. Indiferent de intenția cu care îi trimisese piatra, Bailey n-avusese idee de pericolul la care o expusese. M.J. era sigură că avusese motivele ei și se gândea că acesta fusese unul dintre rarele ei momente de impulsivitate și sfidare.

Nu avea de gând să o lase pe Bailey să plătească prețul pentru imprudența ei.

Dar ce făcuse Bailey cu celelalte două pietre? Le avea sau... Of, Doamne! Se trânti înapoi pe perna tare ca piatra. Îi trimisese una lui Grace. Mai mult ca sigur. Așa era logic, iar Bailey făcea numai chestii logice. În total erau trei pietre, dintre care îi trimisese una lui M.J. Prin urmare, păstrase și ea una, iar pe ultima o trimisese la cealaltă unică persoană din lume în care avea încredere să îi încredințeze o asemenea responsabilitate.

Grace Fontaine. Ele trei se avuseseră ca surorile încă de pe vremea facultății. Bailey, tăcută, studioasă și serioasă, Grace, bogată, fermecătoare și sălbatică. Împărțiseră patru ani aceeași cameră la Radcliffe și rămăseseră prietene bune. Bailey preluase afacerea familiei, M.J. urmase tradiția și-și deschisese propriul bar, iar Grace făcea absolut orice ca să-și șocheze rudele putred de bogate, conservatoare și critice la adresa ei.

Dacă una dintre prietene se afla în primejdie, atunci însemna că erau toate în aceeași găleată. Trebuia să le avertizeze. Trebuia să scape cumva de Jack Dakota. Sau să găsească o cale să se folosească de el. Dar oare cât de mult, se întrebă ea, se putea încrede în el?

În baie, Jack își studia în oglindă buza mutilată. Mai mult ca sigur că îi va rămâne cicatrice. Mă rog, o cam meritase. Se comportase ca un porc și ca un pervers. Nu că ea ar fi fost o floricică inocentă atunci când îi aruncase, întinsă pe pat, privirea aceea extrem de provocatoare.

Și nu cumva își împinsese trupul zvelt și subțire în el, nu își deschisese oare gura moale și provocatoare, nu își arcuise șoldurile înguste?

Un porc. Își frecă fața cu palmele. Păi, putuse reacționa și altfel în fața lui?

Își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp și se privi în oglindă, se scrută cu mare băgare de seamă și recunoscu că nu își dorise să-i dea de ales. Tânjise să o atingă.

Dar nu era un animal. Se putea controla, putea gândi, putea alege. Şi exact asta intenţiona să facă.

Probabil avea să-i rămână o cicatrice, se posomorî el din nou în timp ce-şi atingea cu prudenţă buza umflată. „Să-ţi fie învăţare de minte, Dakota." Îşi scutură capul cu fermitate spre reflexia din oglinda plină de pete. „Dacă nu poţi avea încredere nici în tine, nu poţi avea încredere nici în ea."

Când ieşi din baie, o găsi încruntându-se spre perdelele oribile de la geam. Se holbă la ea. Se holbă şi ea la el. Fără să spună nimic, el se aşeză pe unicul scaun, şubred de altfel, îşi încrucişă picioarele şi îşi concentră toată atenţia asupra filmului ce se derula la televizor.

Hercule se terminase. Probabil că personajul principal ieşise triumfător. Acum se difuza un filmuleţ japonez, un SF incredibil de prost, cu o şopârlă monstruoasă care în clipa aceea distrugea un tren de mare viteză. Hoarde de extratereştri ţipau îngroziţi pe fundal.

Se uitară amândoi un timp la forţele militare care năvăliră, înarmate până în dinţi, asupra şopârlei mutante, fără ca arsenalul să aibă vreun efect. Un bărbat mărunţel cu caschetă tocmai era devorat. Camarazii lui laşi fugeau care-încotro, să-şi scape pielea.

M.J. găsi batonul de ciocolată pe care îl avusese în geantă înainte ca Jack să-i scotocească prin lucruri, rupse o bucată şi o mâncă, cu ochii la regele-şopârlă venit din cosmos, care plutea ameninţător deasupra unui Tokio deja devastat.

– Îmi dai şi mie apa? întrebă ea pe un ton scrupulos de politicos. El se ridică, i-o scoase din geantă şi i-o dădu. Mersi. Îşi astâmpără setea şi apoi aşteptă până ce el se reaşeză la locul lui. Şi ce onorariu ai? se interesă ea.

El mai scoase o cutie de suc din răcitor. Îşi reaminti ce mult îşi dorea o bere.

– Pentru?

– Pentru ce faci tu de obicei, preciză ea ridicând din umeri. Ziceai că m-am fofilat şi nu m-am prezentat la proces. Ce sumă primeşti dacă mă aduci înapoi?

– Depinde. De ce?

Îşi dădu exasperată ochii peste cap.

– De ce depinde?

– De cauţiunea care a fost depusă pentru tine.

Tăcu o clipă ca să mediteze la spusele lui. Şopârla demola un zgârie-nori plin de ocupanţi nevinovaţi.

– Şi ce anume sunt acuzată că aş fi făcut?

– Ţi-ai împuşcat iubitul... contabilul. Parcă Hank îl cheamă.

– Foarte amuzant. Mai rupse o bucată de ciocolată, iar când Jack întinse o mână, i-o dădu fără nici o tragere de inimă. Şi cât urma să primeşti pentru mine?

– Mai mult decât meriţi.

M.J. oftă.

– Vreau să-ţi propun un târg, Jack, dar, fiind femeie de afaceri, nu vreau să-mi asum riscuri. Ce onorariu percepi de obicei?

„Interesant", se gândi el, şi începu să bată darabana în braţul scaunului.

– Pentru tine, dulceaţă? Şi ţinând cont de ce ai în geamantanul ăla căruia-i zici geantă şi de ceea ce mi-a oferit Ralph ca să te dau gorilelor ălora? Se gândi de două ori înainte să vorbească: O sutică de mii.

Nici nu clipi măcar.

– Mă bucur că încerci să înseninezi atmosfera cu o glumiţă. O sută de mii pentru un om care nu e-n stare să scoată din joc nici măcar un bătăuş plătit e într-adevăr ilar...

– Cine-a spus că nu-l puteam cafti? Deja îi rănise umărul. Ba l-am caftit, drăguţă. Cu tot cu pistolul pe care-l avea, şi nici până la ora asta nu te-ai deranjat să-mi mulţumeşti.

– Ah, scuză-mă. Cred că eram ocupată cu altele, ca de pildă cu luatul pe sus şi cu încătuşatul. Foarte urât din partea mea. Şi nu tu l-ai caftit, ci eu. Oricum, continuă

ea în timp ce-şi ridică palma precum un poliţist de circulaţie, până în prezent ne-am distrat de n-am mai putut, aşa că hai să revenim la chestii mai serioase. Îţi dau o mie dacă mă ajuţi.

- O mie?! Îi aruncă zâmbetul acela periculos. Madam, nu-s bani pe lumea asta care să mă convingă să lucrez pentru tine. Dar dacă vorbim de o sută de mii, o să mă urnesc totuşi să te scot din rahatul ăsta.

- În primul rând - îşi trase picioarele şi le aşeză în poziţia lotus - nu-s nici madam, nici drăguţă şi nici dulceaţă pentru tine. Dacă vrei să mi te adresezi, poţi să-mi spui pe nume.

- Âla-i nume?! N-ai decât nişte iniţiale.

- În al doilea rând, continuă ea netulburată, dacă unuia ca tine îi pică pe mâini o pleaşcă de o sută de mii, o să-i spargă pe toţi în Vegas sau o să-i investească în decolteurile stripteuselor. De vreme ce nu intenţionez să-mi arunc banii pe fereastră, îţi ofer o mie. Îi zâmbi. Cu banii ăştia îţi poţi petrece un weekend minunat la mare, alături de un butoi plin cu bere de import.

- Frumos din partea ta că îţi pasă de bunăstarea mea, dar nu te afli chiar în postura de a pune condiţii. Vrei ajutor, plăteşti.

Nu ştia dacă avea nevoie de ajutorul lui. Adevărul era că habar nu avea de ce se ciondănea cu el pe subiectul ăsta. În situaţia dată, i se părea că îi putea promite orice sumă, fără nici o obligaţie să i-o şi plătească.

Dar era o chestiune de principiu aici.

- Cinci mii... şi faci ce-ţi spun eu.

- Şaptezeci şi cinci de mii şi nu fac nimic din ce-mi spui.

- Cinci. Scrâşni din dinţi. Ultima ofertă.

- Atunci mă retrag. Luă din nou diamantul cu un aer distrat, îl ridică în lumină şi îl studie. Şi pe ăsta îl iau cu mine. Se ridică şi se plesni peste buzunarul de la spate. Şi poate sun şi la poliţie de pe telefonul tău de fiţe, după ce scap de-aici.

Ea îşi strânse pumnii, apoi îşi relaxă degetele. Nu voia să implice poliţia până ce nu vorbea cu Bailey. Nici nu voia să rişte ca el să plece, pur şi simplu, cu diamantul.

- Cinzeci de mii. Rosti cuvintele scrâşnind din dinţi, de parcă ar fi mestecat carne crudă. Mai mult n-am de unde să fac rost. Toată agoniseala de pe urma afacerii mele.

El ridică o sprânceană.

- Onorariul pentru cel care găseşte jucăria asta preţioasă sigur e mai mare de cincizeci de mii.

- Dar nu l-am furat. Nu e diamantul meu. E al...

Se întrerupse brusc şi-şi strânse buzele, ca să nu mai spună nimic.

Jack dădu să se aşeze din nou pe marginea patului, dar îşi aminti ce păţise data trecută şi preferă să se sprijine de braţul scaunului.

- Dar al cui e, M.J.?

- Nu mă apuc să-ţi fac confesiuni. Din punctul meu de vedere, eşti la fel de dubios ca personajul care mi-a spart uşa de la intrare. Ai putea fi hoţ sau chiar criminal.

Ridică din sprânceana cu cicatricea.

- Motiv pentru care te-am jefuit şi ucis.

- Mai e timp.

- Cred că omiţi esenţialul. Sunt singurul de prin zonă.

- Lucru care nu-mi inspiră deloc încredere.

Căzu pe gânduri un moment. Cât de departe putea merge ca să se folosească de el? Şi cât de mult îndrăznea să-i spună?

- Dacă vrei să te ajut, zise el, de parcă i-ar fi citit gândurile, atunci trebuie să ştiu toate datele, cu detalii şi nume.

- Nu-ţi zic nici un nume. Clătină încet din cap. Nici nu se pune problema, până nu vorbesc cu celelalte persoane implicate. Cât despre date şi detalii, nu am prea multe.

- Spune-mi-le pe toate pe care le ştii.

Îl studie din nou cu mare atenție. Nu, nu avea încredere în el, dar nu într-atât încât să se debaraseze de el. Nu că ar fi avut de ales. Trebuia însă să facă ceva.

- Desfă-mi cătușele.

El scutură din cap că nu.

- Pentru moment, hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Se ridică și se duse să închidă televizorul. De unde ai diamantul, M.J.?

Mai ezită o secundă. Nu despre încredere era vorba, își dădu ea seama. O putea ajuta, chiar dacă nu făcea decât să o asculte și să-și dea cu părerea.

- Mi l-a trimis un prieten. Cu un curier rapid. Ieri l-am primit.

- De unde provine?

- Cred că din Anatolia. Ignoră pufnetul lui, provocat de răspunsul ei vag. Nu am de gând să-ți spun de unde a fost trimis, și asta dintr-un motiv foarte întemeiat: Prietenul sau prietena mea e o persoană prea cinstită ca să fure un obiect de o asemenea valoare. Tot ce știu este că a fost trimis cu un bilet în care-mi spunea să-l am în permanență asupra mea și să nu spun nimănui nimic, până în momentul în care prietenul sau prietena mea îmi putea explica despre ce e vorba.

Brusc, își presă stomacul cu o palmă și renunță complet la tonul arogant.

- Prietenul meu e în pericol. Într-un pericol extrem de mare. Trebuie să-l sun.

- Fără telefoane.

- Uite ce-i, Jack...

- Fără telefoane, repetă el. Cei care te urmăresc pe tine sunt și pe urmele amicului tău. Telefonul lui poate fi ascultat și te pot găsi. Atunci mă vor găsi și pe mine, deci fără telefoane. Și cum se face că prietenul ăsta cinstit al tău a pus mâna pe un diamant care face ca vestitul Hope să pară doar o surpriză într-o cutie de cereale Cracker Jack?

- Într-un mod absolut legitim, răspunse ea în doi peri și-și vârî degetele prin păr.

Jack părea convins că era vorba de un prieten de sex masculin, așa că de ce să-l contrazică?

- Să știi că nu vreau să intru în multe detalii. Îți spun doar că el era cel care trebuia să intre în posesia lui. Uite, mai bine-ți spun despre diamant. Face parte dintr-un set de trei. Acum mulți, mulți ani făceau parte toate trei dintr-un altar ridicat în onoarea unui zeu antic roman. Cultul lui Mithra a fost una dintre religiile importante ale Imperiului Roman...

- Cele Trei Stele ale lui Mithra, murmură el și o privi mai întâi șocat, apoi circumspect.

- Cum de știi despre cele Trei Stele?

- Am citit despre ele în cabinetul dentistului, murmură el. Luă iar piatra în palmă, dar de data asta nu numai cu admirație, ci și cu venerație. Credeam că e doar un mit. Cele Trei Stele montate într-un triunghi de aur și ținute în mâini de zeul luminii.

- Nu e un mit, îi spuse M.J. Institutul Smithsonian a achiziționat stelele printr-o persoană de contact din Europa, cu doar câteva luni în urmă. Prietenul meu mi-a spus că muzeul a vrut să treacă sub tăcere aceasta achiziție, până verificau diamantele.

- Și le evaluau, gândi el cu voce tare. Le asigurau și le țineau sub o pază strictă.

- Se presupune că sunt ținute sub pază strictă, spuse M.J., iar el răspunse cu un râset.

- Nu prea pare că schema asta a funcționat, nu-i așa? Diamantele reprezintă dragostea, cunoașterea și generozitatea. Privirea i se îngustă spre piatra antică. Oare diamantul acesta ce simbolizează?

- N-aș ști să-ți spun. Îl privi în continuare mirată și fascinată. Se transformase într-o clipită din tipul dur, în tipul elevat. Dar văd că știi la fel de multe ca mine.

- Știu despre cultul lui Mithra, zise el calm. A precedat și a mers în paralel cu creștinismul. Omenirea a căutat dintotdeauna un zeu bun și corect. Umerii i se mișcară în timp ce roti diamantul în palmă. Omenirea nu capătă întotdeauna ceea ce își dorește. Și cunosc

legenda celor Trei Stele. Se spune că zeul a ținut triunghiul timp de secole, iar oamenii l-au urmat. Apoi, petrele au fost pierdute, furate sau scufundate odată cu Atlantida.

Ca să se delecteze, aprinse lampa chioară din cameră și se uită la explozia de lumini răspândite de diamant.

– Mai degrabă cred că o fi ajuns pe mâinile unui procurator roman. Își plimbă un deget pe fațetele pietrei. E un obiect pentru care oamenii ar putea ucide. Sau pentru care ar putea muri, șopti el. În unele legende se spune că s-ar afla în mormântul Cleopatrei, în altele, în globul de cristal al lui Merlin, ținut la adăpost până la întoarcerea lui Arthur. Alta susține că însuși regele l-ar fi azvârlit înapoi în ceruri și ar fi deplâns ignoranța omului. Eu însă mi-aș pune toți banii rămășag că, pur și simplu, au fost furate și separate.

Se uită la diamant, și apoi în ochii ei.

– Diamantul acesta valorează el însuși o avere, iar triunghiul refăcut aduce nemurirea.

Da, M.J. era gata să recunoască faptul că ajunsese să fie fascinată de el, de felul în care vocea aceea tipic masculină căpătase nuanțele glaciale ale unui profesionist în domeniu. Iar felul în care mângâia diamantul strălucitor îi sugera că ar fi procedat la fel și cu carnea scânteietoare a unei femei. Ultima concluzie o făcu însă să scuture din cap.

– Nu crezi așa ceva.

– Nu, dar dacă așa zice legenda? Oricine deține triunghiul cu stelele montate la locurile lor dobândește puteri de zeu și nemurire. Nu neapărat și îndurare. Oamenii omoară și pentru mai puțin. Pentru al naibii de puțin.

Lăsă diamantul pe masa dintre ei, să strălucească în voie. Acum realiză că situația era cu totul alta. Miza escaladase brusc până la cer, iar șansele de izbândă erau fix în capătul opus.

– Ești într-o situație al naibii de dificilă, M.J. Cel care se află în spatele tărășeniei ăsteia nu va sta nici o clipă pe gânduri să-ți ia capul. Își frecă bărbia și-și bătu

preocupat gropița cu degetele. Iar căpățâna mea se află, în prezent, al naibii de aproape de a ta.

Nu-i venea să creadă ce ghinion uriaș avea. Nu era decât greșeala lui, își spuse el în timp ce încerca să se calmeze cu Mozart și cu șampanie Möet. Pentru că încercase să se țină la distanță de evenimente, fusese nevoit să se bazeze pe alții ca să-i rezolve treburile.

Numai incompetenți, se gândi el, și se mai calmă când mângâie pielea argăsită a hainei de zibelină care odinioară împodobise umerii țarinei Alexandra.

Iar acum aprecia ironia faptului că alesese să trimită un vânător de recompense să dea de urma enervantei domnișoare O'Leary. Ce simplu ar fi fost să aranjeze să fie luată pe sus din apartament sau de la serviciu. Dar și de data asta preferase să acționeze cu discreție și de la distanță. Vânătorul ar fi fost învinovățit de răpirea și uciderea ei. Genul ăsta de oameni erau, prin natura lor, violenți și imprevizibili. Poliția ar fi clasat cazul în doi timpi și trei mișcări. Acum însă ea fugise, și mai mult ca sigur că avea diamantul asupra ei.

Avea să se dea de gol, se gândi el, și luă câteva guri de aer, rar și regulat. Precis că în cel mai scurt timp avea să-și contacteze prietenele. I se spusese din sursă sigură că cele trei fete erau incredibil de loiale una alteia. El, unul, aprecia loialitatea. Iar în momentul în care domnișoara O'Leary încerca să-și contacteze prietenele – una care dispăruse, cealaltă în incapacitatea de a-i răspunde –, atunci avea să pună mâna pe ea. Și pe piatră.

Dacă o prindea pe ea, atunci cu siguranță avea să găsească și celelalte două stele.

Într-un final, se gândi el cu un zâmbet de satisfacție. Bailey James avea reputația unei prietene bune, a unei surori dedicate și a unei femei inteligente. Suficient de inteligentă, medită el, cât să-și dea în vileag frații vitregi că încercaseră să creeze o copie a stelelor, destul

de deșteaptă încât să le pună bețe în roate înainte de face livrarea.

Asta era încă o treabă pe care trebuia să o rezolve.

Era sigur că Bailey va rămâne loială prietenei ei, că va pune mai presus de orice pe prietena ei. Iar loialitate și compasiunea ei aveau să-i furnizeze direct diamantele fără nici o altă clipă pierdută.

În schimbul vieții lui M.J. O'Leary.

Își petrecuse mulți ani din viață în căutarea celor Trei Stele. Investise o bună parte din averea lui colosală în asta. Și luase multe vieți. Acum era foarte aproape de ele. Atât de aproape, se gândi el, atât de aproape, încât degetele îl furnicau de nerăbdare.

Iar când avea să le aibă montate în triunghi, așezate pe altarul pe care îl construise pentru ele, atunci va căpăta cea mai aleasă dintre puteri. Nemurirea.

După care, firește, trebuia să le ucidă pe cele trei femei.

Un sacrificiu cât se poate de potrivit pentru un zeu, reflectă el.

capitolul 4

O lăsase singură. Îi dăduse timp să se gândească mai bine la întreaga situație. Își închipuia că doar ieșise pe-afară să cumpere ceva de mâncare și că apoi se va întoarce? Nu avusese încredere în el că ar rămâne, medită M.J. și-și zornăi cătușele.

Și trebuia să recunoască faptul că intuise foarte bine intențiile ei. Ar fi fugit ca din pușcă din cameră. Nu pentru că se temea de el. Pusese cap la cap toate faptele, toate instinctele, și nu mai credea că i-ar fi făcut rău. I-ar fi făcut până acum.

Observase felul în care se descurcase cu gorila care îi spărsese ușa. Este adevărat, venise cu mâna plină, dar Jack îl manevrase cu viteză, putere și cu o răutate admirabilă.

Cu durere în suflet, trebuia să admită că el se va retrage după ce se încurcase cu ea. Asta nu îl scuza pentru că făcuse pachet și o azvârlise într-un motel ieftin, dar dacă era să gândească la rece, nu trebuia să uite că, dacă ar fi pus mintea cu ea, i-ar fi putut face mult mai mult rău. Singurul loc în care o rănise era în orgoliu.

Nu era deloc prost, ceea ce o mira. Probabil că făcuse greșeala să-l judece după prima impresie, după aspect și după contactul aproape fizic pe care-l stabilea cu omul din fața lui. În afară însă de capacitatea lui înnăscută de supraviețuire, trăsătură pe care i-o intuise, se părea că Jack Dakota avea și minte. Și încă una brici.

Își-l crezuse că citise despre Mithra în cabinetul dentistului. Nici un tip nu citea despre religii străvechi în timp ce aștepta să-și facă un detartraj. Prin urmare, pusese lejer concluzia că individul era mult mai complex decât presupusese inițial. Acum nu mai trebuia să știe decât dacă asta era în avantajul sau în dezavantajul ei.

Știa bine ce se mai calmase puțin, era sigură că nici scânteieri sexuale nu avea să-i mai facă. Putea pune pariu că acel interludiu dintre ei îl tulburase și pe el la fel de mult o tulburase pe ea. Fusese, era sigură, o mișcare greșită din partea lui. „Intimidează femeia, apelează la Cameron și o să-ți spună tot ce vrei să știi."

Nu-i mersese. Nu reușise decât să-i stârnească și mai tare pe amândoi. Dumnezeule, bărbatul ăsta chiar știa să sărute. Nu trebuia însă să devieze de la subiect, își aminti ea, după care se uită încruntată la filmul care se derula pe ecran, cu sonorul dat de el automum.

Nu de el îi era frică, ci de situație în sine. Cu alte cuvinte, nu voia să stea aici, în fund, și să nu facă nimic. Întotdeauna prefera să treacă la acțiune. Chiar dacă acțiunea era cu cap sau n-avea nici un rost. Important era să facă ceva.

Se ridică în genunchi, se uită la cătușe, apoi își roti privirea în toate părțile, sucindu-și mâna precum

un iluzionist care se pregătea să prezinte publicului cea mai recentă scamatorie a lui.

Testă stinghiile de la tăblia patului și constată că erau agasant de rezistente. Nici motelurile ieftine nu mai erau ca pe vremuri, suspină ea în gând. Ar fi vrut să aibă la îndemână o agrafă de păr, o pilă de unghii, un ciocan, ceva. În sertarul soios al noptierei nu găsi decât o carte de telefon jerpelită rău și o bucată de ciocolată tare ca piatra. Îi luase geanta, și, cu toate că știa că nu avea în ea nici agrafă, nici pilă și nici ciocan, tot îi simțea lipsa.

Sigur, ar fi putut să țipe. Ar fi putut sparge geamurile cu țipetele ei și ar fi îndurat toată umilința, dacă cineva chiar ar fi luat în seamă sunetele acelea groaznice. Dar n-ar fi scăpat-o de cătușe decât dacă acel cineva ar fi chemat un lăcătuș. Sau polițiștii.

Trase adânc aer în piept și se chinui să găsească cea mai bună cale de evadare. Era extrem de îngrijorată de Bailey și Grace și voia cu disperare să se asigure că nici una nu pățise nimic.

Iar dacă se ducea la poliție, de unde putea ști că nu o bagă pe Bailey într-un alt bucluc? Practic, era în posesia unei averi. Autoritățile ar fi fost înțelegătoare? Sau ar fi încuiat-o pe Bailey într-o celulă?

M.J. nu voia să riște așa ceva. Nu încă. Nu atâta vreme cât mai avea o speranță cât de mică de a îndrepta lucrurile. Iar pentru a realiza asta, mai întâi trebuia să știe cu ce avea de-a face.

Și din nou revenea la aceeași concluzie, și anume că trebuia să plece de acolo.

Tocmai se gândea să roadă tăblia patului când îl auzi pe Jack descuind ușa. Acesta îi aruncă un zâmbet, semn că îi citise deja toate gândurile.

- Iubito, am ajuns acasă.

- Ești foarte amuzant, Dakota. Mă dor toate oasele.

- Arăți într-un mare fel, așa încătușată de pat cum ești, M.J. Lăsă jos două pungi albe de plastic luate

de la o firmă de catering. Un om oarecare și-ar putea face o impresie cu totul greșită.

Era rândul ei să zâmbească cu răutate.

- Am impresia că deja ți-ai făcut-o. Și vei avea drept mângâiere o cicatrice pe buza de sus.

- Mda. Își atinse cu grijă rana. Încă îl durea. Aș fi putut zice cam meritat-o, dacă la început n-ai fi cooperat cu mine.

Replica asta durea. De multe ori, adevărul doare.

- N-ai decât să te amăgești singur, Jack. Rostise cuvintele ca un tors de pisică. Sunt sigură că un ego ca al tău trebuie păcălit cu regularitate.

- Dulceață, pot face diferența între o păcăleală și un sărut adevărat. Dar avem lucruri mult mai importante de discutat decât atracția pe care o simți tu față de mine. Mulțumit de vorba de duh pe care o scosese, bagă mâna într-una dintre pungi. Burgeri.

Mirosul o pocni ca un pumn drept în stomacul gol. Îi ploua în gură.

- Deci o să stăm ascunși aici ca doi pușcăriași evadați - își scuturâ cătușele, pentru a-și sublinia spusele - să mâncăm chestii unsuroase?

- Păi, da. Îi dădu un burger și scoase o porție de cartofi prăjiți destinați să înfunde arterele și să învesească omul. Gândesc mai bine după ce mănânc. Prietenos, se întinse lângă ea, își sprijini spatele de tăblia patului, își lungi picioarele și-și puse mâncarea în poală. Avem o problemă foarte serioasă.

- Dacă într-adevăr avem problemă foarte serioasă, de ce sunt singura care are cătușe?

Îi plăceau nuanțele sarcastice din vocea ei și se întrebă ce era în neregulă cu el.

- Pentru că ai fi făcut o prostie, dacă nu te legam bine. Am grijă de investiția mea. Făcu un gest larg cu mâna în care ținea restul burgerului. Adică de tine, drăguță.

– Pot avea și singură grijă de mine. Iar dacă te angajez, tu ar trebui să primești ordine de la mine. Primul ordin ar fi să-mi desfaci afurisitele astea de cătușe.

– O s-o fac de îndată ce stabilim regulile de bază. Desfăcu un pliculeț de hârtie cu sare și o presără peste cartofi. M-am gândit bine la asta.

– În regulă, atunci. Clefăi bosumflată din burgerul aproape ars și din chifla cam învechită. Ce rost mai are să-mi fac griji? Doar te-ai gândit bine.

– Ești sarcastică. Dar îmi place. Îi întinse un șervețel minuscul. Ai ketchup pe bărbie. Revenind la oile noastre, Ralph e presat de cineva, motiv pentru care a falsificat dosarul oficial și mi-a pus fundul la bătaie. Explicația pentru care a făcut acest lucru nu are legătură de banii – nu că pe Ralph nu l-ar interesa banii, continuă Jack. Dar n-ar vrea să-și riște licența și nici să riște să mă enerveze doar pentru niște amărâți de bani. Deci a acționat ca să-și salveze pielea.

– Și de vreme ce Ralph e, fără doar și poate, un stâlp al comunității, asta înseamnă că lista se micșorează?

– Înseamnă că e cineva cu influență, cineva căruia nu i-a fost teamă că bătrânul Ralph mi-ar dezvălui ceva din toate astea sau s-ar duce la poliție. Cineva care te-a vrut scoasă din schemă. Cine știe că diamantul e la tine?

– Nimeni, în afară de persoana care mi l-a trimis. Se încruntă spre burger. Și posibil încă cineva.

– Orice secret deținut de mai mult de o persoană nu mai e secret. Cum a făcut rost prietenul tău de diamant, M.J.? Nu te poți fofila la nesfârșit să-mi dai toate datele.

– O să-ți spun după ce aflu mai multe amănunte de la prietenul meu. Trebuie să dau un telefon.

– Fără telefoane.

– Dar tu l-ai sunat pe Ralph, îi atrase ea atenția.

– Am riscat, și oricum eram în mișcare. Tu nu dai nici un telefon până nu aflu cum stăm. Diamantul a fost trimis abia ieri, cugetă el cu voce tare. Te-au reperat foarte repede.

– Adică mi-au reperat prietenul. Stomacul i se urcă în [illegible]t. Jack, te rog. Trebuie să sun. Vreau neapărat să știu.

Emoția care îi sugrumase vocea îl înmuie și enervă în [illegible]celași timp. O privi fix în ochi.

– Cât de mult înseamnă el pentru tine?

Vru să-l corecteze, dar se limită să clatine din cap.

– Totul. Nimeni nu mai contează atât de mult pen[illegible]ru mine.

– E un tip norocos.

Nu se așteptase și nici nu dorise să dea un asemenea răspuns. Încărcată de frustrare și temeri, îl apucă [illegible]e tricou.

– Ce naiba-i cu tine? Cineva a încercat să ne omoare. [illegible]um putem să stăm aici fără să facem nimic?

– De-asta stăm aici. Îi lăsăm să se perpelească o [illegible]reme. Prietenul tău e deocamdată pe cont propriu. [illegible]i pentru că nu mi te închipui îndrăgostindu-te de [illegible]reun fraier care nu-și poate purta singur de grijă, cred [illegible]ă o să se descurce.

– Nu înțelegi nimic. Se retrase și-și trecu degetele prin [illegible]ăr. Doamne, ce încurcătură! La ora asta trebuia să mă [illegible]regătesc de lucru, și, când colo, iată-mă blocată aici cu [illegible]ne. În seara asta ar fi trebuit să fiu la bar.

– Ești barmaniță? Ridică întrebător din sprânceană. [illegible]redeam că ești proprietara localului.

– Corect, e localul meu. O sursă de mândrie pentru [illegible]. Îmi place să lucrez la bar. Ai vreo problemă cu asta?

– Nu. Observând că subiectul îi distrăsese atenția, in[illegible]stă pe el. Și, te pricepi?

– Până acum nu s-a plâns nimeni.

– Și cum de te-ai apucat de afacerea asta? M.J. îi arun[illegible]o privire de bufniță, iar el ridică din umeri. Haide [illegible]um, facem și noi conversație cât mâncăm. Trebuie să [illegible]omorâm timpul cu ceva.

Ar mai fi vrut ea să omoare ceva, dar trebuia să [illegible]repte.

– Sunt a patra generație de proprietari. Străbunicul [illegible]u a deținut un local în Dublin. Bunicul meu a imigrat

în New York și a lucrat ca barman în propriul pub. I-a lăsat localul tatălui meu și s-a mutat în Florida. Practic, am crescut în spatele tejghelei.

– În ce parte a New Yorkului?

– În vest, pe străzile 79 și Columbus.

– Familia O'Leary. Rânjetul i se întinse visător pe chip. Foarte mult lemn închis la culoare și multe ornamente din bronz. Muzică irlandeză live sâmbătă seara. Și tot ei au construit cea mai bună fabrică de Guinness din partea asta a Atlanticului.

M.J. îi mai aruncă o privire intrigată, deși n-ar fi vrut.

– Ai fost acolo?

– Am dat multe halbe pe gât la O'Leary. Asta se întâmpla aproximativ acum zece ani. Își aducea aminte că mersese acolo în perioada în care era la facultate. Așa își petrecuse vremea între cursurile de drept și literatură, încercând totodată să se lămurească cine naiba era el, de fapt. Am mai fost pe acolo în urmă cu vreo trei ani, tot pe urmele unui fugar. Am trecut pe la pub. Nimic nu se schimbase, nici măcar barul acela vechi din pin, plin de scrijelituri.

Deveni melancolică – n-avea ce face.

– Nimic nu se schimbă vreodată la O'Leary.

– Pot să jur că pe scaunele de la capătul barului stăteau aceiași doi tipi ca de obicei, care își fumau țigările, citeau cotațiile de la cursele de cai și beau bere irlandeză.

– Callahan și O'Neal. Își aminti cu un surâs de cei doi. O să moară pe scaunele alea.

– Și tatăl tău. Pat O'Leary. Ce figură pitorească! Închise ochii, purtat de amintiri. Fața aia mare și lată de irlandez, cu claia sârmoasă de păr roșcat și cu o voce desprinsă parcă dintr-un film cu Cagney.

– Mda, ăsta-i tata, șopti ea, din ce în ce mai melancolică.

– Știi ceva? Când am intrat din nou acolo – și n-mai călcasem de cel puțin șase ani prin zonă –, taică-t mi-a zâmbit. „Cum te simți în seara asta, studențașule

-a întrebat, după care a luat o halbă și-a-nceput să -o umple.

– Ai terminat facultatea?

Plăcerea lui confuză se micșoră considerabil la impac-l cu vocea ei mirată. Deschise un ochi.

– Și ce-i cu asta?

– Păi, nu prea pari genul care să facă o facultate. dică din umeri și își văzu mai departe de burger. -m construit singură o fabrică de Guinness. Ce bine -ar prinde una acum!

– Și mie. Poate mai târziu. Și prietenul ăsta al tău, de nd îl cunoști?

– Am făcut aceeași facultate. Nu există o persoană în e să am mai multă încredere, dacă asta insinuai.

– Poate ar trebui să-ți revizuiești părerea. Gândește numai un pic, zise el când ea îi aruncă o privire edelitoare. Cele Trei Stele sunt o mare tentație pen-oricine. Așa că poate s-a lăsat și el tentat, poate s-a at în ceva peste puterile lui.

– Nu, sigur nu e așa cum spui tu, dar cred că altcineva băgat coada, iar dacă prietenul meu află despre ce e va... Își strânse buzele, neputincioasă. Dacă ai vrea să tejezi diamantele, să te asiguri că nu sunt fura-să nu cadă toate trei pe mâinile cui nu trebuie, tu i face?

– Nu e vorba despre ce aș face eu, sublinie el, ci des-ce ar face el.

– Le-ai separa, zise M.J. Le-ai împărți unor oameni în ai încredere deplină. Oameni care ar merge până mânzele albe pentru tine, deoarece și tu ai face același pentru ei. Fără nici un fel de dubiu.

– Încredere absolută, loialitate deplină? Făcu ghemo-servețelul, după care îl aruncă, ca la baschet, în coșul unoi. Nu cred așa ceva.

– Atunci îmi pare rău pentru tine, murmură ea. Pen-nu crezi așa ceva. Se întâmplă. Tu nu ai pe nimeni ar face orice pentru tine, Jack?

- Nu. Și nici nu există nimeni pentru care eu aș face orice. Era prima dată în viață când îl deranja să constate lucrul acesta. Își coborî privirea și închise ochii. O să trag un pui de somn.

- Ce tragi?

- Un pui de somn. Ai face foarte bine să-mi urmezi exemplul.

- Cum poți să dormi într-un asemenea moment?

- Păi, sunt foarte obosit. Vocea i se înăsprise. Și, în plus, cred că de îndată ce o să înceapă tevatura, n-o să mai apuc să dorm. Mai sunt câteva ore până apune soarele.

- Și ce-o să se-ntâmple după ce o să apună soarele?

- Se face întuneric, răspunse el, după care o ignoră.

Nu-i venea să creadă așa ceva. Omul ăsta se deculplase de la realitate ca o mașinărie - ca subiectul unui hipnotizator, care pierde contactul cu realitatea la un pocnet din degete. Ca un... Se încruntă constatând că nu mai găsea o altă analogie. Bine măcar că nu sforăia. Ei nu, că asta era prea de tot, se înfurie ea. Era culmea. Și ea cam ce trebuia să facă în timp ce el se odihnea puțin?

M.J. rontăi ultimul cartof prăjit, se încruntă la ecranul televizorului, unde șopârla imensă tocmai își dădea obștescul sfârșit, foarte violent, de altfel. Canalul promitea printr-o reclamă mai multe filme de acest gen la Festivalul Maraton de Weekend al Monștrilor și al Eroilor. „Of, Doamne-Dumnezeule!"

Se întinse și ea pe patul din camera întunecată și se gândi la opțiunile pe care le avea. Și tot gândindu-se, aținpi.

Visă monștri și eroi, și un diamant albastru care pulsa ca o inimă.

Jack se trezi înconjurat de o prezență feminină. Prima dată simți doar un iz puțin înțepător de săpun de lămâie. Curat, proaspăt și nesofisticat.

Apoi o auzi - o respirație calmă, regulată, relaxată. Simți intimitatea dată de apropierea cuiva care dormea

ngă el. Sângele începu să i se încingă încă dinainte d. simți.

Membre lungi și bronzate. Unul din picioarele ei lpturale era încârligat de al lui. Un braț bine clădit, piele netedă ca spuma laptelui, era întins peste piept. lui. Capul și-l sprijinise fără griji pe umărul lui.

Lui M.J. îi plăcea să se cuibărească, realiză el cu un su-. Cine-ar fi crezut? Nu se putu abține și ridică o mână să-i mângâie claia de păr. Ca o mătase strălucitoare, marcă el. Contrasta destul de puternic cu trăsăturile ascuțite.

Fără îndoială, era o femeie cu stil. Un stil pe placul , decise el și se întrebă în ce direcție s-ar fi îndreptat elația lor, dacă într-o seară ar fi intrat în pubul ei și i-ar făcut câteva apropouri.

Probabil i-ar fi tras un șut undeva, se gândi el și nji. O femeie puternică. Foarte rău îi părea, al naibii de rău, că nu avusese timp să-și exerseze textele de agățat pe ea. Adevărul era că tare mult ar fi vrut să o cunoască mai bine.

Și tocmai din acest motiv se trase de sub ea, se ridică și își întinse mușchii încordați, iar ea se mișcă și își căută o altă poziție confortabilă. Se rostogoli pe spate și-și puse mâna liberă deasupra capului.

Animalul neobosit din el începu să se agite.

Îl prinse strâns și își reaminti că, uneori, era un om civilizat. Oamenii civilizați nu se cățărau pe femeile care dormeau și le făceau lucruri. Dar își puteau imagina că fac.

Oricum, era mai sigur să se gândească de la distanță asta, așa că se duse la baie să-și dea cu apă rece pe față și să mediteze la următoarea mișcare.

Se visase ținând mirată diamantul în palmă, într-o revărsare de raze de soare printre bolți de copaci. În loc să treacă prin diamant, razele ricoșau, creând un vârtej arbitor de frumusețe, care pârjolea privirile și ardea suletul oricărui îl privea.

Ea trebuia să-l țină, poate chiar să-l păstreze. Toate răspunsurile erau acolo, îngropate bine, dacă ar fi știut unde să le caute.

De undeva se auzi răgetul unei bestii, înfundat și funest. Ea se întoarse spre sursa zgomotului, destul de apropiată, protejând diamantul în pumn, cu cealaltă mână fiind gata să-l apere. Desișul se mișcă perfid, ascunzând o creatură care aștepta la pândă. Care o vâna.

După care apăru el, călare pe un armăsar uriaș negru. Într-o parte a cingătorii avea o sabie din argint mat, cu o lamă lată și amenințătoare. Ochii lui erau cenușii, duri ca granitul și la fel de periculoși ca ai bestiei care mișuna pe lângă ei. Își întinse mâna spre ea și schiță un zâmbet provocator.

Pericol în față. Pericol în spate.

Ea se apropie, îl apucă de mână și se lăsă trasă pe spinarea lucioasă a calului negru. Animalul se ridică pe picioarele din spate și necheză puternic. Apoi porniră în goană. Tâmplele ei zvâcneau, dar nu de frică, ci de bucurie că ieșise învingătoare.

Se trezi cu inima bătându-i nebunește și cu pulsul accelerat. Se afla în camera obscură și înghesuită de motel, iar Jack o zgâlțâia de umeri.

– Ce e? Ce e?

– Gata cu somnul. Se gândi dacă să riște să-și ia un pumn în față dacă o săruta. Ar fi pierdut însă prea mult timp. Am găsit un loc unde să putem merge.

– Unde? Se chinui să-și alunge somnul și rămășițele încețoșate ale visului.

– O să vizităm un prieten. Îi desfăcuse cătușele de tăblia patului și le prinsese de mâna lui.

– Ai prieteni?

– Ah, s-a trezit. O trase afară, în negura aburindă de căldură. Vino și treci acolo, îi spuse el și deschise portiera din dreptul șoferului.

Era încă suficient de amețită de somn cât să i se supună fără să comenteze. Își reveni însă complet în momentul în care el porni motorul.

– Uite ce-i, Jack, fă ceva cu cătușele astea, că m-am săturat de ele.

– Nu știu ce să zic, mie-mi plac. Ai văzut filmul ăla cu Tony Curtis și Sidney Poitier? Mare capodoperă!

– Noi nu suntem niște condamnați care au evadat și aleargă să prindă trenul, Dakota. Dacă e să stabilim o relație de afaceri, ar trebui să avem încredere unul în celălalt.

– Dulceață, nici tu n-ai încredere în mine, nici eu în tine. Porni în trombă prin parcarea plină de gropi, apăsând vârtos pe accelerație. Așa ar trebui să gândești. Își ridică mâna, bruscând-o. Suntem în aceeași barcă. Ca să nu mai zic că puteam să te las acolo.

M.J. începu să bată nervoasă darabana cu degetele pe genunchi.

– Și de ce nu m-ai lăsat?

– Mi-a trecut prin cap, recunoscu el. M-aș fi mișcat mai iute fără tine. Dar prefer să te țin sub observație. Iar dacă mi s-ar fi întâmplat ceva și nu m-aș mai fi putut întoarce, nu mi-ar fi plăcut deloc să dau explicații pentru faptul că erai legată cu cătușe de pat într-un motel de doi bani.

– Al naibii de frumos din partea ta!

– Așa m-am gândit și eu. Deși e numai vina ta că orecăim ca fraierii. Mi-ar fi mult mai ușor dacă mi-ai umple golurile de informații.

– Ia-o ca pe-o provocare.

– Oh, da. Asta făceam oricum. Și în cazul tău, la fel. Îi aruncă o privire tăioasă. Ce-i cu tipul ăsta, M.J.? Prietenul ăsta al tău pentru care ești gata să riști atât de mult?

Ea se uită pe fereastră, cu mintea la Bailey. Apoi și-o alungă din minte. Dacă-și făcea griji pentru ea, atunci i se făcea frică, mintea i se încețoșa și nu-i mai funcționa cum trebuie.

- Tu nu-nțelegi ce-i aia dragoste, așa-i, Jack? Vocea îi era molcomă, lipsită de asprimea obișnuită, iar privirea i se opri întrebătoare asupra lui. Sentimentul acela care te face să nu pui întrebări, să nu ceri favoruri și nici nu-ți impune limite.

- Nu. În goliciunea din sufletul lui, cuvintele ei îi stârniră un val iritat de invidie. Părerea mea e că, dacă nu pui întrebări și n-ai limite, ești un prost.

- Iar tu nu ești prost.

- Având în vedere circumstanțele, ar trebui să-mi fii recunoscătoare că nu sunt. O să te scot din bucluc, ăsta, M.J. Și atunci o să-mi datorezi cincizeci de mii.

- Văd că-ți cunoști foarte bine prioritățile, zise ea și pufni disprețuitor.

- Mda, banii pot nivela multe aspecte neplăcute. Și aș mai zice că, înainte să mă plătești, o să ajungem din nou în pat. Numai că de data asta n-o să mai dormim.

Se întoarse complet spre el, făcând abstracție de senzația de excitare din pântec.

- Dakota, singura șansă de a ajunge să mă culc cu tine e dacă-mi pui iar cătușele.

Imediat, pe chipul lui înflori lent același zâmbet insolent și al naibii de atrăgător.

- Hmm, ar fi interesant, nu?

Vrând să mai câștige timp, trecu pe banda interstatală și o luă spre nord. Iar între timp își promise nu doar că o s-o bage în pat, dar și că ei n-o să-i stea mintea în momentele alea la alt bărbat.

- Ai luat-o înapoi spre D.C.

- Așa-i. Mai avem ceva treabă pe acolo. Chipul lui era sumbru în lumina felinarelor ce se perindau cu repeziciune pe lângă ei.

O luă pe un drum ocolitor, trecu prin mai multe sensuri giratorii, alese doar drumuri sinuoase aflate în preajma locului de destinație, până se declară mulțumit că parcarea de lângă clădire era liberă. Desigur, era plin de pietoni. Îi zări când ocoli a doua oară clădirea.

Se făceau încă afaceri, gândi el. Genul de afaceri pentru care oamenii trebuie să fie permanent în mișcare.

- Interesant cartier, comentă ea cu privirea ațintită asupra unui bețiv care ieșea împleticindu-se dintr-un magazin de băuturi alcoolice, cu o pungă maro de hârtie în mână. Încântător de-a dreptul. Aici stai?

- Ralph stă aici. Suntem la doar câteva sute de metri de tribunal. Trecu pe lângă o prostituată care depășise granițele teritoriului în care se plimba de obicei și trase după colț. Îi place locația.

M.J. știa că e o zonă de care și cei mai temerari taximetriști se fereau. O zonă în care viața valora deseori la fel de mult cât un scuipat pe trotuar, iar cei care țineau de ea își încuiau bine ușile la căderea serii și rămâneau în case până dimineață. Aici, nici graffitiul mâzgălit pe clădirile dărăpănate nu reprezenta o formă de artă. Era mai degrabă amenințător.

Auzi niște înjurături groaznice, apoi zgomot de sticlă spartă.

- Un om foarte fin și rafinat, prietenul ăsta al tău, Ralph.

- Fost prieten. O luă de mână, obligând-o să treacă peste scaunul lui, ca să iasă afară.

- Tu ești, Dakota? Tu ești? Din pragul întunecat al unei case ieși un bărbat. Ochii roșii îi sticleau sperioși ca ai unui câine bătut. Acesta își șterse gura cu dosul mâinii în timp ce-și târșâia picioarele încălțate în bocanci, îmbrăcat cu o haină în care, probabil, se cocea destul de cald.

- Îhm, Freddie. Cum merge treaba?

- Am avut și zile mai bune. Chiar mai bune, Jack, îți aduci aminte? Privirea îi alunecă spre M.J., apoi mai departe. Am avut și zile mai bune, repetă el.

- Mda, știu. Jack duse mâna la buzunarul din față, care își pregătise deja niște bani. Ți-ar prinde bine o cafea caldă.

– O masă caldă. Freddie își pironi privirea asupra banilor de hârtie, umezindu-și buzele. Sigur mi-ar prinde bine o masă caldă, păi, da.

– Pe Ralph l-ai văzut?

– Nu. Freddie își întinse degetele tremurânde și apucă banii. Tresări când văzu că Jack nu le dădea drumul din mână. Nu l-am văzut, repetă el. Cre' că a-nchis devreme. E vacanță, e patru iulie. Ai dracu' puștani, au și început cu artificiile. Nici nu știi care-s artificii și care-s împușcături. Ai dracu' puști!

– Când l-ai văzut ultima dată pe Ralph?

– Nu știu. Ieri? Se uită la Jack în căutarea unui semn aprobator. Ieri, probabil. Am stat pe-aici, dar nu l-am văzut. Iar biroul lui e-ncuiat.

– Ai văzut pe cineva care n-are ce să caute pe-aici?

– Pe ea. Freddie arătă spre M.J. și zâmbi. Ea n-are ce căuta aici.

– În afară de ea.

– Nu. Pe nimeni. Începu să se tânguie. Așa de bine-mi mergea altădată, Jack, doar știi.

– Ihm. Fără să se sinchisească și să-și manifeste compasiunea, Jack dădu drumul bancnotelor. Dispari, Freddie.

– Aha, sigur. Și dispăru în mare grabă pe după colț.

– N-o să-și cumpere mâncare de banii ăia, murmură M.J. Știi foarte bine ce-o să facă cu ei.

– Nimeni nu poate salva lumea. Uneori nu poți salva nici măcar o părticică. Dar măcar n-o să mai jefuiască pe nimeni în seara asta și nici n-o să mai riște să fie împușcat. Jack ridică din umeri. Practic, e mort din prima clipă când a ales să-și bage-n venă. N-am cum să-l mai ajut.

– Și atunci de ce te afectează atât de tare? Ridică întrebător din sprânceană când el se uită la ea. Ți se citește pe chip, Dakota.

– Pe vremuri avea și el o familie, fu singurul răspuns pe care i-l dădu pe tema asta. Hai să mergem. Se îndreptară în susul străzii, apoi se opriră lângă o clădire

Spre surprinderea ei, îi desfăcu cătușele. Ai suficientă minte încât să nu-ți treacă prin cap să o ștergi, prin cartierul ăsta. Zâmbi. Și oricum, diamantul e-ncuiat în portbagajul meu.

– Pe străzile astea e mare noroc dacă o să mai găsim mașina în același loc, la întoarcere.

– Toată lumea-mi știe mașina pe-aici. Nu o să-ncerce nimeni nimic. Apoi se întoarse – ca o sfârlează, de fapt – și trase două picioare zdravene într-o ușă jegoasă, făcând-o pe M.J. să sară cât colo.

M.J. auzi pârâitul lemnului, apoi își țuguie admirativ buzele când ușa ceda la a treia tentativă.

– Frumos.

– Mersi. Iar dacă Ralph n-a fost drăguț și a schimbat codul, o s-avem de furcă. Intră în clădire și studie alarma de deasupra ușii sfărâmate. Formă rapid codul.

– Cum de-i știi codul?

– Asta-i treaba mea, să știu lucruri. Dă-te la o parte. Apucă ușa cu o forță demnă de admirat și o forță să stea la locul ei. Ar fi trebuit să-și pună o ușă metalică. Asta-i de doi bani.

Apăsă întrerupătorul, se uită prin încăperea strâmtă, plină de cutii cu dosare și miros de mucegai. M.J. zări un șoricel care fugi să se ascundă.

– Minunat. Până acum, mă declar foarte impresionată de cunoștințele tale, Dakota. Secretara lui și-a luat concediu tot anul?

– Ralph n-are secretară. Ralph e un mare fan al firmelor minuscule. Biroul e pe-aici.

– De-abia aștept să-l văd. Păși cu mare grijă în spațiile lui, atentă la rozătoare și la orice avea mai mult de două picioare. Asta nu se cheamă cumva intrare prin efracție?

– Polițiștii ăștia pun nume la orice. Se opri cu mână pe clanță și se uită peste umăr. Dacă te așteptai să ciocănesc frumos în ușa de la intrare, nu ți-ai găsit omul.

Ea își ridică mâna și-și zornăi cătușele.

– Mai știi?

El scutură din cap.

– Nu ți-ai găsit omul, repetă el și apoi deschise ușa.

Ea își ținu respirația, dar fu singurul sunet pe care îl scoase. Ulterior, el avea să-și aducă aminte cu admirație de tăria ei de caracter și de autocontrolul de care dăduse dovadă. Siajul de lumină din anticameră se revărsă în biroul de dimensiunea unei cămări.

Doi pereți erau căptușiți cu fișete gri-metalizat, pline de zgârieturi și ciobituri, înțesate de dosare. Din sertarele întredeschise se revărsau foi pe podea, iar cele de pe birou erau fluturate de boarea ventilatorului electric, ce funcționa cu un tânguit.

Peste tot sânge.

Mirosul îi întoarse stomacul pe dos, o făcu să strângă tare din dinți și să înghită cu greu. Vocea însă îi rămase relativ calmă.

– Ăsta-i Ralph?

capitolul 5

Făcuseră treabă pe fugă, iar Jack se gândi că, dacă ar fi fost profesioniști, nu s-ar fi deranjat să se miște rapid sau să nu lase urme. Oricum, nu fusese necesar. Ralph era încă legat de scaun.

Sau mai bine zis, ce rămăsese din el.

– Poți să aștepți în spate, îi spuse Jack.

– Nu prea cred. Era cât de cât obișnuită cu violența. Orice fată crescută într-un bar mai vedea din când în când sânge vărsat.

Însă așa ceva nu mai văzuse niciodată. Se considera o persoană realistă, iar până acum nu crezuse că era posibil ca un om să trateze cu o asemenea cruzime altă ființă umană.

Își fixă privirea pe perete și trecu în spatele lui.

– Ce crezi că au căutat?

– Același lucru pe care-l caut și eu. Orice pistă care ne poate duce la cel care l-a făcut pe Ralph să ne însceneze

nouă treaba asta. Prostul naibii! Vocea i se înmuie dintr-odată, sugrumată de regret. De ce n-a fugit?

– Poate că n-a mai apucat. Stomacul începuse să i se liniștească, dar în continuare lua guri mici și superficiale de aer. Va trebui să anunțăm poliția.

– Sigur, hai să sunăm la 911, apoi să așteptăm să dăm explicații. Dintr-o celulă. Se lăsă pe vine și se apucă să răsfoiască hârtiile.

– Jack, pentru numele lui Dumnezeu, omul a fost ucis.

– Și crezi că dacă o să chemăm poliția, o să fie mai puțin mort? Niciodată n-am înțeles în ce ordine își ținea Ralph dosarele.

– Chiar n-ai nici un pic de suflet? Doar l-ai cunoscut.

– N-am vreme să simt nimic acum. Iar situația era de așa natură, încât și vocea i se înăsprise. Gândește-te bine, dulceață. Cine i-a făcut lui așa ceva, de-abia așteaptă să-ți facă și ție la fel. Uită-te bine în jur și pune-ți întrebarea dacă așa vrei să sfârșești.

Așteptă o clipă răspunsul, apoi îi interpretă tăcerea drept negare.

– Ori te duci în cealaltă cameră și-ți tratezi acolo sentimentele, ori mă ajuți să găsesc ceva, în tot haosul ăsta.

Ea se întoarse, iar el presupuse că va pleca. Că va ieși și va merge oriunde, fără să-i mai pese de pericolele cartierului. Ea se opri însă la un dulap cu dosare și scoase niște hârtii.

– După ce mă uit?

– După orice.

– M-ai lămurit buștean. Și de ce-ar mai fi trebuit să rămână ceva? Deja au căutat peste tot.

– Are el o copie pe undeva. Jack șuieră, enervat de muntele de hârtii. De ce mama naibii n-avea și el un computer, ca orice om normal?

Se ridică, se duse la birou și trase violent de un sertar. Căută bine, îl întoarse cu fundul în sus, îi verifică

pereții, apoi îl aruncă și scoase altul. La a treia încercare găsi un fund dublu.

Mormăitul lui de mulțumire o făcu pe M.J. să se întoarcă și să-l vadă luând un briceag, pe care îl înfipse în lemn. Renunță la hârtiile la care se uita și veni lângă el. Se înțeleseră din priviri, M.J. apucă de marginea slăbită și trase de ea, în timp ce el decupa cu briceagul. Peste tot zburau așchii.

– Zici că-i cimentat, bombăni Jack. Și recent.

– De unde știi că-i recent?

– E curat. Nu-i praf pe el, nu-i jeg. Ai grijă la degete. Ia tu cuțitul. Lasă-mă pe mine...

Făcură schimb de locuri. Își zdreli degetele, înjură și tăie în continuare. La un moment dat, placajul se desprinse complet.

Jack luă din nou cuțitul și tăie banda adezivă cu care fusese lipită o cheie pe fundul sertarului.

– E de la o cutie de valori, mormăi el. Tare curios sunt să aflu ce-a ascuns Ralph.

– Unde, într-o stație de autobuz? În gară? La aeroport? M.J. se apropie să studieze mai bine cheia. N-are nici un nume pe ea, doar un număr.

– Aș merge pe primele două variante. Lui Ralph nu-i plăcea să zboare, iar aeroportul e la mama naibii.

– Și tot rămân o grămadă de locuri și o grămadă de cutii, îi reaminti ea.

– O s-o găsim.

– Ai idee cât de multe locuri cu cutii de valori sunt într-o zonă metropolitană?

Răsuci cheia între degete și schiță un zâmbet.

– Nouă nu ne trebuie decât una.

O luă de mână și, până să-și dea ea seama ce avea de gând, îi încătușă din nou ambele mâini.

– Of, Jack, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ca măsură de precauție. Vino, avem treabă.

Ajunseră la prima stație de autobuz, îi scoase cătușele fără nici o tragere de inimă, apoi o târî într-o cabină telefonică, de unde sună anonim la o secție de poliție ca să anunțe crima. Închise și șterse bine receptorul.

– Dacă găsesc ID-ul telefonului, îi spuse el, atunci o să găsească și cabina asta.

– Să-nțeleg că-ți au amprentele la dosar.

El rânji.

– Doar o mică neînțelegere asupra mizei unui joc, în cinerețea mea pierdută. Cincizeci de dolari și ceva muncă în serviciul comunității.

El se mișcă, iar ea fu împinsă în colțul cabinei și strivită de trupul lui.

– E cam strâmt locul ăsta.

– Am remarcat. Își ridică o mână și-i dădu la o parte părul de pe tâmple. Te-ai descurcat foarte bine acolo. Multe femei ar fi făcut o criză de isterie.

– Eu nu fac crize de isterie.

– Nu, nu faci. Așa că ce-ar fi să mă lași un pic, bine? Îi întoarse fața în sus și își înclină capul. Un minut doar. După care își lipi gura de gura ei.

Ar fi putut să se opună. Asta ar fi trebuit să facă. Era doar un sărut, gingaș ca o șoaptă. Un sărut prietenos; ar fi putut fi prietenos, dacă nu și-ar fi lipit trupul încins de ea.

Iar un sărut gingaș, aproape prietenos, n-ar fi făcut-o să vrea să se agațe de el și să-l lipească de ea. Se compromise total când își puse pumnul pe ceafa lui, fără să se țină de el, dar și fără să protesteze.

Dacă buzele ei se înmuiară, calde și întredeschise, nu dură decât o clipă. Nu însemna nimic. Nu avea ce să însemne.

– Te doresc. Îi șopti cuvintele aproape de gură, apoi i se repetă înainte să-și lipească buzele de gâtul ei. E un moment cât se poate de nepotrivit și un loc la fel de aiurea. Dar te doresc, M.J. Mi-e greu să nu mă gândesc la asta.

– Nu mă culc cu necunoscuți.

– Dar cine ți-a cerut să faci așa ceva? Își înălță capul și o privi în ochi. Am cam început să ne cunoaștem, nu crezi? Și, oricum, nu ești genul de femeie care

să meargă la întâlniri enervante sau care să vrea să fie măgulită.

– Poate că da. Văpaia pe care i-o aprinsese încă mocnea în ea. Poate că încă nu mi-am dat seama de ce am nevoie.

– Atunci gândește-te. Se retrase, apoi o luă de mână și o scoase din cabină. O să verificăm casetele de valori. Poate avem noroc.

Nu avură. Nici la terminalul acela și nici la următoarele două. Se făcuse aproape unu noaptea când bagă cheia în buzunar.

– Vreau să beau ceva.

Ea răsuflă prelung și-și roti umerii să și-i dezmorțească. După douăsprezece ore de coșmar, îi dădea în sfârșit dreptate.

– Și mie mi-ar prinde bine ceva de băut. Faci cinste?

– De ce nu?

Evită să aleagă un loc în care ar fi putut fi recunoscut și preferă o speluncă din apropierea Union Station.

– Bine că sunt cu vaccinurile la zi. M.J. strâmbă din nas când văzu masa lipicioasă și scundă, apoi testă scaunul înainte să se așeze.

– Ori aici, ori într-un bar unde se agață la greu. La un moment dat putem să ne încercăm norocul și la casetele din Union Station. Două beri la halbă, îi spuse el chelneriței, apoi se servi cu niște alune.

– Nu înțeleg cum de localurile astea nu dau faliment. M.J. studie atmosfera cu un ochi critic. Aer îmbâcsit de să-l tai cu cuțitul, o miasmă apăsătoare, podea jegoasă, plină cu resturi de arahide, chiștoace, și nu numai. Câteva tone de dezinfectant, o instalație decentă de iluminat, și bomba asta ar arăta complet altfel.

– Nu prea cred că clientela e interesată de detaliile astea. Se uită spre bărbatul morocănos de la bar și spre prostituata încercănată care îi dădea târcoale. Unii vin la bar ca să toarne serios alcool pe gât, până când uită de ce au venit.

Îl aprobă scurt din cap.

– Exact genul de oameni pe care nu-i vreau în localul meu. Mai apar și ei din când în când, dar foarte rar se întâmplă să mai vină și a doua oară. Nu vor să discute cu nimeni, nu le place muzica și nici să bea cot la cot cu un prieten. Eu de-asta am barul.

– Așa tată, așa fiică.

– Ai putea să zici și așa. M.J. se încruntă enervată când chelnerița le trânti halbele în față. Lichidul se revărsă din halbe. N-aș ține-o angajată nici cinci minute.

– Și barmanii obraznici au farmecul lor. Jack își luă berea și o savură încet. Dar încă susțin ce-am zis mai devreme. Rânji când o văzu că se încruntă la el. Da, și celălalt lucru, dar acum mă refeream la felul în care te descurci în situații-limită. În încăperea aceea groaznică, M.J.

– A fost prima dată când am văzut așa ceva. Își dresese vocea și bău din bere. Tu?

– Mda, și ți-o zic cinstit că sper să fie și ultima dată. Ralph a fost un ticălos, dar nu merita așa ceva. Și trebuie să adaug că celui care i-a făcut asta i-a plăcut să-l ucidă. Și pe urmele tale niște oameni foarte răi.

– Așa se pare. Și aceeași oameni, se gândi ea, erau la fel de interesați de Bailey și de Grace. Cât crezi că o să ne ia până o să găsim caseta?

– Habar n-am. Cunoscându-l pe Ralph, aș zice că a ales un loc din apropiere. A ascuns cheia în birou, nu acasă la el, deci sunt șanse să fie prin zonă.

Dar dacă se înșela, le-ar fi luat ore, poate chiar câteva zile, până o găseau. Nu era dispusă să aștepte atât de mult. Mai luă o gură de bere.

– Trebuie să mă duc la toaletă. El mijì ochi spre ea, iar surâse afectat. Vrei să vii cu mine?

El studie câteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Să te-ntorci repede.

Nu se depărtă în grabă, dar mintea îi lucra cu repeziciune. Zece minute, atât avea nevoie. Atât îi trebuia ca să poată să iasă până la cabina telefonică pe care o văzuse afară, ca s-o sune pe Bailey.

Închise ușa toaletei pentru femei, o scană pe femeia îmbrăcată în spandex negru care se dichisea în oglindă, apoi rânji spre ferestruica din partea superioară a peretelui.

- Hei, ajută-mă să mă cocoț.

Femeia își contură pentru a doua oară buzele cu rujul roșu.

- Ce să fac?

- Haide, fii înțelegătoare. M.J. își agăță o mână de pervazul îngust. Împinge-mă și pe mine, te rog.

Îngrozitor de înceată, femeia puse capacul înapoi la ruj.

- Ai o întâlnire nefericită?

- Cea mai groaznică.

- Te înțeleg. Înaintă șovăitor pe tocurile cui. Chiar crezi că poți să te strecori pe-acolo? Oi fi tu slăbănoagă, dar fereastra e mică rău.

- O să mă descurc.

Femeia ridică din umeri, își dădu cu un parfum contrafăcut și prea dulce, după care își împreună palmele.

- Hai atunci, dacă zici că încapi.

M.J. își puse o talpă în treapta improvizată, apoi își făcu vânt, ca să se prindă cu brațele de pervaz. Se suci puțin și ajunse cu pervazul în dreptul pieptului.

- Încă puțin.

- Nici o problemă. Entuziasmată subit, femeia își propti ambele mâini pe fundul lui M.J. și împinse. Scuze, zise ea când M.J. dădu cu capul de geam și înjură.

- Nu face nimic. Mersi.

Începu să se foiască, să bombăne, se răsuci și se forță să iasă prin deschizătură. Întâi capul, apoi umerii. Trase repede aer în piept și încercă să nu se imagineze rămânând blocată în geam, apoi se chinui să iasă pe partea cealaltă și nu-și rupse decât puțin jeanșii.

- Bravo, drăguță.

M.J. se sprijini pe palme și genunchi și îi aruncă ajutorului ei un rânjet scurt. Apoi ieși și o luă la fugă. Se scotoci în buzunar după fisa pe care o ținea de obicei acolo.

Parcă o și auzea pe mama ei. „Să nu ieși niciodată din casă fără bani de un telefon în buzunar. Nu știi niciodată când ai nevoie de o fisă."

- Mersi, mamă, șopti ea și alergă cât putu de repede spre cabina telefonică. Răspunde, răspunde, șopti ea în timp ce bagă fisa și formă repede numărul.

Auzi vocea calmă și rece a lui Bailey după al doilea țârâit și înjură că era doar un mesaj înregistrat.

- Unde ești, unde ești? Se panică și încercă să se calmeze. Bailey, ascultă, începu ea după ce auzi semnalul sonor. Nu știu ce naiba se întâmplă, dar am dat de bucluc. Nu sta acolo, s-ar putea să se întoarcă. Sunt într-o cabină telefonică lângă un bar nenorocit...

- Nesăbuita naibii! Jack se repezi și o prinse de mână.

- Ia mâinile, ticălosule. Bailey...

El îi închisese deja telefonul. Profitând de locul strâmt, o roti și îi prinse ambele mâini cu cătușele. Apoi o ridică și o puse pe umăr.

O lăsă să urle, să-l lovească și o aruncă pe bancheta din spate a mașinii înainte ca măcar un bun samaritean să intervină. Amenințările și promisiunile ei nu-l afectară câtuși de puțin când luă curba și se năpusti pe străduțele lăturalnice.

- Gata cu încrederea.

Iar dacă încredere nu era, se gândi el, atunci avea nevoie de chestii concrete. Precaut, făcu cale întoarsă și cercetă zona până când găsi o alee ferită, în apropierea cabinei telefonice. Rămaseră acolo, stinse farurile și opri motorul.

Se întinse peste scaun și o apucă de ceafă ca să o tragă în față.

- Vrei să vezi ce-ai făcut cu telefonul tău? Stai pe-aproape și uită-te.

- Ia-ți mâinile de pe mine.

- În clipa asta, faptul că-mi țin mâinile pe tine e ultima mea grijă. Taci din gură. Așteaptă să vezi.

Își slăbi strânsoarea, iar în secunda următoare se răți la el.

– Ce să aștept?

– N-o să dureze mult. Rămase cu privirea pironită pe strada în beznă.

Dură mai puțin de cinci minute. După calculele lui, un pic mai mult de un sfert de oră de când sunase ea. Duba apăru de după colț. Din ea ieșiră doi bărbați.

– Îi recunoști?

Sigur că îi recunoștea. Îi văzuse în dimineața aceea. Unul dintre ei îi spărsese ușa. Celălalt trăsese în ea. O luă tremuratul și închise ochii. Își dădu seama că ascultaseră telefonul lui Bailey. Îi dăduseră de urmă foarte repede și eficient.

Iar dacă Jack nu s-ar fi mișcat iute, atunci ar fi pus mâna și pe ea la fel de repede și de eficient.

Bărbatul mai mărunțel intră în bar, iar celălalt rămase lângă cabină să supravegheze strada, cu o mână ascunsă sub haina de costum.

– Tocmai i-a dat niște bani barmanului, să afle dacă ai fost acolo, dacă erai singură și cu cât timp în urmă a plecat. N-o să ardă prea mult gazul. O să afle că ești încă cu mine, așa că o să caute mașina. N-o vom mai putea folosi prea mult în seara asta.

Ea nu răspunse, ci se uită cum cel de-al doilea bărbat ieșea și se apropia de celălalt. Discutară ceva, se certară puțin, apoi se urcară înapoi în dubă. De data asta nu mai merseră încet, ci porniră glonț.

Rămase tăcută preț de câteva clipe, cu privirea hoinită pe geam.

– Ai avut dreptate, zise ea în cele din urmă. Îmi pare foarte rău.

– Poftim? Nu cred c-am auzit bine.

– Ai avut dreptate. Înghiți cu greu nodul care i se așezase în gât. Îmi pare rău.

Sesizându-i tonul plângăreț, se enervă și mai tare

– Scutește-mă, se răsti el și porni motorul. Data viitoare când vrei să te sinucizi, asigură-te că nu sunt prin zonă.

– Trebuia să încerc. Nu puteam să nu încerc. Credeam că exagerezi sau că vrei să mă scoți din minți. M-am înșelat. De câte ori vrei să-ți spun că-mi pare rău?

– Încă nu m-am hotărât. Dar dacă începi să te smiorcăi, chiar mă enervezi.

– Nu mă smiorcăi.

Nu că nu i-ar fi venit. Simțea că o podidește plânsul. Îi era la fel de greu să-și înghită lacrimile cum i-ar fi fost să le lase să-i curgă.

Se strădui să se calmeze, în timp ce el ieși cu mașina din oraș și continuă să meargă pe un drum lăturalnic și părăsit din Virginia. Luminile orașului se estompară treptat, făcând loc întunericului reconfortant.

– Nu suntem urmăriți, zise ea.

– Pentru că sunt eu bun, nu pentru că nu ești tu neghibzuită.

– Ia mai scutește-mă.

– Dacă mai stăteam cinci minute să te aștept, la ora asta eram la fel de mort ca Ralph. Așa că poți să te consideri norocoasă dacă nu te arunc în șanț, ca să mă car unul singur în Mexic.

– Și ce te ține?

– Am făcut o investiție. Îi văzu ochii uzi de lacrimi și strânși din dinți. Nu te uita așa la mine. Chiar mă scoți din sărite.

Oftură și apăsă brusc pe frână. Își smulse cheia din contact și îi desfăcu cătușele, apoi trânti portiera și plecă pe jos.

– Ce naiba se încurcase cu femeia asta? se întrebă el. De ce nu dispărea pur și simplu? De ce nu o ștergea undeva? Nu era chiar așa de rău în Mexic. Își putea găsi un locșor simpatic pe lângă plajă, să stea toată ziua la soare până se răsufla toată treaba. Nu-l oprea nimic.

Ieși și ea din mașină și îi spuse încet:

- Prietenul meu a dat de necaz.

- Puțin îmi pasă mie de prietenul tău. Se răsuci valvârtej spre ea. De mine îmi pasă. Și cred că-mi pasă și de tine, deși Dumnezeu mi-e martor că habar n-am de ce, pentru că de când te-am văzut cum te fâțâiai când urcai treptele alea spre casă numai bătăi de cap mi-ai dat.

- O să mă culc cu tine.

Se opri brusc din tiradă.

- Poftim?

Își îndreptă umerii.

- O să mă culc cu tine. Fac orice vrei, numai să mă ajuți.

Se holbă la ea, la felul în care razele lunii i se scăldau în păr, la felul în care ochii îi scânteiau. Și o dorea în continuare.

Dar nu ca pe un schimb în natură.

- Vai, ce drăguț! Vocea îi era plină de amărăciune. Minunat. Acum nu mai trebuie să te leg de șinele de tren. Veni spre ea, o apucă de mâini și o zgâlțâi bine. Drept cine naiba mă iei?

- Nu știu.

- Eu nu mă folosesc de femei, zise el printre dinți. Iar când mă culc cu cineva, este de comun acord. Așa că mersi de ofertă, dar nu sunt interesat de acest sacrificiu suprem.

Îi dădu drumul și se îndreptă spre mașină. Atât de nervos era, încât se întoarse.

- Crezi că prietenul ăsta al tău ți-ar aprecia gestul dacă ar afla că te-ai culcat cu mine ca să-l ajuți pe el?

Trase adânc aer în piept ca să se liniștească. Profunzimea insultei lui îi atinsese capacitatea de a se încrede în el mai mult ca orice promisiune sau jurământ.

- Nu, deși n-ar avea nimic împotrivă să o fac.

Făcu câțiva pași spre el și se opri la doar câțiva centimetri.

- Pe prietena mea o cheamă Bailey James. Lucrează cu pietre prețioase.

Recunoscu numele din dosarul contrafăcut. Genul substantivului propriu reprezentă însă informația vitală pentru el.

- E o ea?

- Da, e o ea. Am făcut facultatea împreună, am stat împreună în cămin. Unul dintre motivele pentru care m-am mutat în D.C. a fost legat de Bailey și Grace. Ea era cealaltă colegă a noastră. Ele sunt cele mai bune prietene pe care le am și le-am avut vreodată. Mă tem pentru ele și am nevoie de ajutorul tău.

- Bailey e cea care ți-a trimis diamantul?

- Da, și n-ar fi făcut-o dacă n-avea un motiv întemeiat. E posibil să-l fi trimis pe celălalt lui Grace. Asta-i logica lui Bailey. Face muncă de consultanță pentru Institutul Smithsonian. Simțindu-se dintr-odată foarte obosită, M.J. se frecă la ochi. N-am mai văzut-o de miercuri seara. Trebuia să ne întâlnim toate la pub. I-am băgat un bilet pe sub ușă cu ora la care trebuia să vină. Eu lucrez de multe ori noaptea, ea, ziua, așa că, deși locuim împreună, de obicei ne lăsăm bilete pe sub ușă. Iar în ultimul timp, de când se ocupa de cele Trei Stele pentru inel, a lucrat mult peste program. Mi s-a părut normal să o văd câteva zile.

- Iar vineri ai primit pachetul.

- Da. Am sunat-o imediat la serviciu, dar n-am găsit. Aveau închis până marți. Uitasem că mi-a spus că închid pe perioada weekendului prelungit. M-am dus până acolo, dar era încuiat peste tot. Am sunat-o pe mobil și mi-a răspuns robotul. În momentul ăla eram speriată pe amândouă. Mi-am închipuit că trebuie să fie ceva legat de premisa că Bailey avea motivele ei să nu-mi spună și că o să-mi dea de veste cu prima ocazie. Apoi mi-am văzut și eu de bar. M-am dus în continuare acasă.

N-are rost să te superi din cauza asta. Nu prea aveai

– Am și eu cheie de la apartamentul ei. Aș fi putut să o folosesc. Avem înțelegerea asta bazată pe confidențialitate, și de aceea ne și trimitem bilețele. Nu am folosit cheia pentru că nu sunt obișnuită. Oftă îngândurată. Dar nici acum, când am sunat de lângă bar, nu mi-a răspuns la telefon, și e două noaptea. Bailey are un program foarte precis, nu umblă brambura la două dimineața, așa că trebuia să răspundă la telefon. Și mi-e frică... Am văzut ce i-au făcut omului ăluia... Mă tem pentru ea.

Jack își puse mâinile pe umerii ei, de data asta cu blândețe.

– Nu poți face decât un singur lucru. Se gândi că i-ar prinde bine, așa că o sărută pe frunte. O să verificăm împreună.

M.J. scoase un suspin.

– Mulțumesc.

– Dar de data asta trebuie să ai încredere în mine.

– De data asta am.

Deschise portiera și așteptă ca ea să intre.

– Celălalt prieten al tău despre care vorbeai există?

Își dădu părul pe spate și își ridică privirea spre el.

– Nu există nici un prieten.

Iar el se aplecă și îi puse stăpânire pe gură cu un sărut lung și pasional.

– Ba tocmai o să fie.

Avea de gând să riște, așa că mai întâi se întoarse la Union Station. Era foarte probabil ca urmăritorii să-i caute mașina, dar se baza pe griul șters al mașinilor Olds cu acoperișul vechi din vinil, care se pierdeau ușor printre celelalte mașini. Și oricum intenționa să se miște rapid.

Observă că stațiile de autobuz și de tren erau aproape la fel de aglomerate și la miezul nopții. Oamenii se ghemuiau pe scaune sau se întindeau pe pături, și nu toți așteptau un mijloc de transport. Unii dintre ei nu aveau unde să se ducă.

– Nu te opri, îi spuse lui M.J. Și fii cu ochii în patru. Nu vreau să fim încolțiți aici.

M.J. se întrebă în timp ce-și potrivi pasul cu al lui, de locurile de acest gen miroseau a disperare, la orele acestea din noapte. Nu mai exista nimic din fervoarea, agitația, freamătul venirilor și plecărilor, atât de evidente în orele din zi. Cei care călătoreau noaptea sau doar căutau un colțișor ferit unde să doarmă erau cei căzuți pradă disperării.

– Ziceai că ne ducem să vedem ce-i cu Bailey.

– De îndată ce rezolv altceva mai întâi. Se duse direct la dulapurile cu casete și făcu o verificare rapidă. Uneori așa, pur și simplu, norocul peste tine, murmură el, apoi băgă cheia în încuietoarea cu numărul corespunzător.

M.J. se aplecă peste umărul lui.

– Ce-i înăuntru?

– Nu-mi mai răsufla în ceafă și o să văd. Copii de rezervă pentru dosarul tău, zise el și i le înmână. Păstrează-le ca amintire.

– Uau, mersi. Chiar voiam să păstrez niște suvenire din mica noastră escapadă. Le îndesă în geantă după ce le trecu rapid în revistă. Interesul îi fu stârnit din nou când Jack scoase un carnețel îmbrăcat în coperte din imitație de piele. Ăsta arată mult mai promițător.

– Unde-s banii lui de zile negre? se întrebă Jack, vizibil dezamăgit că nu găsise nici un sfanț după ce mai cotrobăi încă o dată prin fișet. Trebuia să aibă ceva bani pregătiți aici, în cazul în care avea nevoie să plece de urgență.

– Poate că deja i-a luat.

Deschise gura să o contrazică, dar o închise la loc.

– Mda, s-ar putea să ai dreptate. Poate i-a luat ca să-i aibă la el în cazul în care trebuia s-o șteargă. Se încruntă și răsfoi rapid agenda. Nume, numere.

– Adrese? Numere de telefon? întrebă ea și-și lungi gâtul să vadă.

– Nu. Sume, întâlniri. Plăți, se decise el. Mi se pare că Ralph avea în paralel o mică afacere de șantaj.

– O comoară de om, prietenul tău Ralph.

– Fost prieten, răspunse Jack automat, înainte să-şi dea seama de adevărul pe care îl conţineau cuvintele sale. Cât se poate de fost, şopti el. Dacă s-ar fi aflat cu ce se ocupa, risca să-şi piardă mai mult decât afacerea. Şi-ar fi petrecut restul zilelor în puşcărie.

– Crezi că-i posibil să se fi hotărât cineva să-l şantajeze pe şantajist?

– Se poate. Nu toată lumea pune accentul pe bani. Clătină din cap. Conform acestor cifre, Ralph câştiga mai mult decât decent din afacerea asta subsidiară. Există oameni pe care-i interesează mai mult să vadă sânge.

– Şi cu ce ne este nouă de folos această informaţie? se interesă M.J.

– Cu mai nimic. Îşi îndesă agenda în buzunarul de la spate şi scrută din nou terminalul. Dar cineva căruia Ralph i-a forţat mâna a lovit cu aceeaşi monedă. Sau, şi mai probabil, cineva care ştia despre proiectul ilegal al lui Ralph a păstrat informaţiile, până când i-au devenit utile.

– După care l-a ucis, adăugă M.J., simţind un nod în stomac. Indiferent de identitatea acestei persoane, este conectată nu numai cu carneţelul ăsta şi cu Ralph. Datorită diamantelor, are legătură şi cu Bailey. Trebuie neapărat să o găsesc.

– Ăsta este următorul pas, zise el, după care o luă de mână.

capitolul 6

M.J. înţelesese riscurile şi se pregătise sufleteşte să nu mai comenteze deciziile lui Jack. Nu-i mai punea întrebări. La urma urmei, el era expertul în domeniu, iar ea avusese nevoie de un profesionist.

Îşi ţinu această promisiune mai puţin de o jumătate de oră.

– De ce ne învârtim pe aici? îl iscodi ea. Ar fi trebuit să faci stânga la colţ. Ai uitat cum se ajunge acolo?

– Nu, nu am uitat cum se ajunge acolo. Nu uit niciodată cum se ajunge într-un loc.

Îşi dădu ochii peste cap.

– Bine atunci, dacă ţi-ai întipărit harta în cap, află că tocmai ai luat virajul greşit.

– Ba nu.

„Bărbaţii ăştia", se gândi ea pufnind.

– Ascultă ce-ţi zic – aici locuiesc şi ştiu. Apartamentul e la trei străzi în direcţia aia.

Îşi promisese că o să aibă răbdare cu ea. Era foarte stresată, şi amândoi avuseseră o zi lungă şi complicată.

Toate intenţiile lui bune dispărură însă în acelaşi loc unde se ascunsese şi promisiunea lui M.J.

– Ştiu unde locuieşti, se răţoi el. Ţi-am supravegheat clădirea timp de două ore, cât te-ai fâţâit tu prin magazine.

– Nu m-am fâţâit prin magazine. Am fost să cumpăr chestii, o noţiune complet diferită. Şi tot nu mi-ai răspuns la o întrebare foarte simplă.

– Tu taci vreodată?

– Tu eşti vreodată altfel decât nepoliticos?

Puse frână la semafor şi începu să bată nervos darabana pe volan.

– Dacă vrei să ştii de ce mă-nvârt pe-aici, o să-ţi spun de ce mă-nvârt pe-aici. Pentru că suntem căutaţi de doi divizi înarmaţi, care conduc o dubă şi se uită în mod special după maşina asta, iar dacă întâmplător sunt prin zonă, aş vrea să-i văd eu înainte de a ne vedea ei pe noi. Şi motivul este simplu: nu-mi doresc să fiu împuşcat în seara asta. Acum ai înţeles?

Îşi încrucişă braţele la piept.

– Şi de ce n-ai zis aşa de la început?

El răspunse printr-un mormăit şi se întoarse cu faţa la drum. Conduse liniştit câteva zeci de metri, apoi luă o curbă şi opri motorul.

– De ce-ai oprit aici? Mai avem câteva străzi până acolo. Uite ce-i, Jack, dacă ți-a scăzut nivelul de testosteron și te-ai pierdut, nu-ți port pică. Pot să...

– Nu m-am pierdut. Își vârî palmele în păr și îi veni să și-l smulgă. Eu nu mă pierd niciodată. Știu ce fac. Se aplecă și deschise torpedoul.

– Da, bine, și atunci de ce...

– O să mergem pe jos, îi spuse el, apoi luă o lanternă și un pistol de calibrul .38. Vru să fie sigur că ea vede arma, așa că verifică pe îndelete gloanțele. Nici măcar nu clipi.

– Nu are nici un sens. Dacă trebuie să...

– O să facem cum zic eu.

– Oh, ce surpriză. Întrebam doar dacă...

– Am obosit să tot răspund, chiar am obosit. Oftă cu patos. O să o luăm pe scurtătură pe strada asta, apoi traversăm curțile alea două, ocolim clădirea până ajungem la următoarea stradă și urcăm prin spate până în apartament. O să mergem pe jos pentru că vom fi mai greu de reperat, dacă blocul tău e supravegheat.

Se gândi bine la vorbele lui, le cântări, apoi dădu din cap că a înțeles.

– Da, are sens ce zici.

– Mulțumesc, mulțumesc mult de tot.

Îi înșfăcă geanta și până băigui ea un protest, îi goli portofelul de bani.

– Ce naiba faci aici? Ăștia-s banii mei. Îi smulse din mâini portofelul gol în timp ce el își îndesa banknotele în buzunar, apoi căscă ochii când el scoase diamantul și-l băgă în același buzunar. Dă-mi-l. Ai înnebunit de tot?

Se repezi să-l ia. Jack o propti la loc pe scaun și, când să se aleagă cu încă o buză însângerată, îi strânse gura cu un sărut. Ea începu să se zvârcolească, bălmăgi ceva, probabil niște înjurături, și îi trase un pumn în coaste. După care se decise să coopereze.

Iar în fața acestei cooperări fierbinți și lacome simți că îi era mult mai greu să reziste decât își

protestelor. Preț de o clipă, se lăsă purtat de val, constatând cu stupoare că nu se putea abține.

Senzația era aceeași ca prima dată. O senzație devoratoare. Gândul i se învârti printre sinapsele care parcă așteptaseră toată viața ca el să-și lipească gura de a ei.

Pur și simplu terifiant.

Pumnul cu care îl lovise M.J. se relaxă, își relaxă degetele și începu să și le plimbe pe spatele lui, înhățându-l apoi posesiv de umeri. „Al meu ești", se gândi ea.

Pur și simplu uluitor.

La un moment dat el se îndepărtă, și rămaseră privindu-se în lumina neclară, doi oameni energici ale căror lumi tocmai se zgâlțâiseră serios sub picioarele lor. Mâna ei întârzia încă pe umărul lui, la fel ca a lui.

– De ce-ai făcut asta? îngăimă ea.

– În mare parte, ca să te fac să taci. O mângâie pe umăr, apoi pe păr. Dar după aia, m-am răzgândit.

Ea încuviință foarte lent din cap.

– Da.

Îi venea să o tragă pe bancheta din spate, ca un adolescent. Ideea îl făcu să schițeze un zâmbet.

– Acum nu mă pot gândi la asta.

– Nu, nici eu.

Își plimbă mâna prin părul ei și, într-un gest surprinzător de tandru, își întrepătrunse degetele cu ale ei.

– O să facem și altceva în afară de gândit, dar mai târziu.

– Mda. Buzele i se curbară puțin. Cred că ai dreptate.

– Hai să mergem. Nu, nu-ți lua și geanta. Când o văzu că ar deschide gura să se împotrivească, i-o luă și i-o aruncă în spate. M.J., chestia asta cântărește o tonă. S-ar putea să trebuiască să ne mișcăm repede. Am luat banii diamantul, pentru că s-ar putea să găsească mașina și să nu ne mai putem întoarce aici.

– Bine atunci. Ieși, așteptându-l pe trotuar. Aruncă o privire rapidă spre arma pe care și-o prinse el în tocul de la spate. Știu că e riscant. Dar trebuie s-o facem, Jack.

Luă din nou de mână.

- Atunci, hai s-o facem!

O luară pe traseul stabilit dinainte de el, trecură prin cele două curți, unde se treziră lătrați, fără prea mare entuziasm, de un câine. Luna răsărise, un far luminos care le ghida pașii, luminându-i, în același timp. Preț de o clipă, îi veni să-i dea jos tricoul alb, care strălucea în întuneric ca un steag luminos. M.J. însă înainta cu pași întinși și în liniște. Știa că, la o adică, ea o putea lua la fugă. Trebuia să se mulțumească cu asta.

- Trebuie să faci ce-ți spun, începu el fără să ridice vocea, pe când cerceta intrarea din spate a clădirii unde locuia ea. Știu că e un efort mare pentru tine, dar trebuie să suporți. Dacă-ți spun să mergi, mergi. Dacă-ți spun să fugi, fugi. Fără întrebări și fără proteste.

- Nu-s bătută-n cap. Doar că-mi place să știu și motivul.

- De data asta faci ce ți se spune, și o să discutăm motivele mai târziu.

M.J. se străduia să țină pasul cu el.

- Mașina ei e aici, îi spuse ea în șoaptă. Mașinuța albă de familie.

- Bine, atunci poate că e acasă. Sau, se gândi el, nu era în stare să conducă. Nu credea că M.J. ar fi vrut să audă și varianta asta. O să intrăm în clădire pe scara de serviciu și urcăm pe acolo. Să nu scoți un sunet, M.J., și fără conversație.

- Bine.

Privirea îi era îndreptată deja către ferestrele lui Bailey când ajunseră aproape de ușa laterală. Ferestrele erau întunecate, având perdelele trase. De obicei, Bailey nu trăgea perdelele, își repeta ea în gând. Lui Bailey îi plăcea să privească pe fereastră și rareori își bloca priveliștea.

Se strecurară tiptil înăuntru și, cu Jack la jumătate de pas în fața ei, urcară încet scările. Doar un bec de veghe lumina holul și treptele. Jack se uită spre ușa de la intrare, lipindu-se bine de perete. Dacă s-ar fi uitat cineva, gândi el, i-ar fi văzut cu ușurință.

Era un risc pe care trebuia să și-l asume.

În timp ce urcară scările, Jack ciuli bine urechile la orice sunet, la orice mișcare. Clădirea era adormită. Nu se auzea nici măcar zumzetul unui televizor în spatele ușilor pe lângă care trecură, la etajul al doilea.

Ajunseră la etajul al treilea, iar M.J. scoase primul ei sunet, doar un icnet scurt, înăbușit imediat. Poliția îi sigilase ușa cu bandă.

- Vecina ta cu papuci de pluș a chemat poliția, murmură Jack. Sunt șanse ca și ei să fie pe urmele tale. Îi întinse mâna. Cheia?

M.J. se întoarse fără să-și desprindă ochii de pe ușa lui Bailey și-și căută cheia în buzunar, apoi i-o dădu. El îi făcu semn să se ducă mai aproape de scări, în caz că trebuiau să o ia la fugă, își armă pistolul, apoi descuie.

Cu mare grijă, scană camera cu lanternă și nu observă nici o mișcare. Cu o mână o ținu pe M.J. și păși înăuntru. Deja se convinsese că nu era nimeni în casă, dar voia să verifice dormitorul și bucătăria înainte să o lase pe M.J. să intre.

El tocmai făcuse primul pas spre interior, când icnetul ei, de data aceasta cât se poate de sonor, îl făcu să se întoarcă.

- Stai acolo, îi ordonă el. Fă liniște.

- Oh, Doamne, Bailey. Se năpusti în direcția dormitorului, sărind peste pernele sfâșiate și peste scaune răsturnate ca un atlet la o cursă de o sută de garduri.

Jack ajunse la ușa încăperii cu un pas înaintea ei și înjură.

- Abține-te, fir-ar să fie, șuieră el, apoi deschise ușa. Uită-te aici, zise el o clipă mai târziu. Du-te și închide ușa de la intrare. Încui-o.

Ea traversă camera cu pași șovăitori, ocolind dezordinea din sufragerie. Închise ușa, o încuie, după care se uită neputincioasă de ea.

- Ce i-au făcut, Jack? Oh, Doamne, ce i-au făcut?

– Stai jos. Lasă-mă să mă uit.

M.J. strânse din ochi și se străduí să se stăpânească. Prin cap i se perindau tot felul de imagini. Ea și cu Grace stând la umbra unui bloc de stâncă, în timp ce Bailey studia rocile. Toate trei chicotind ametite în jurul unei căni de vin. Bailey, cu o șuviță de păr blond căzută peste față, contemplând sobră o pereche de pantofi italienești dintr-o vitrină.

– Vreau să ajut, zise ea oftând zgomotos. Pot să fiu de ajutor.

„Mda", se gândi el, văzând-o cum își îndreaptă spatele și umerii, „probabil".

– Bine, dar trebuie să nu faci nici un zgomot și să te miști repede. Nu putem risca să aprindem lumina și nici să stăm prea mult pe-aici.

Plimbă fascicolul de lumină prin cameră. Conținutul sertarelor și al dulapurilor fusese scos și împrăștiat peste tot. Câteva obiecte fragile se spărseseră. Pernele, salteaua, până și tapițeria scaunelor fuseseră sfâșiate, iar umpluturile lor se revărsaseră peste tot, ca după o avalanșă distrugătoare.

– N-o să-ți poți da seama dacă lipsește ceva, în dezordinea asta. Cercetă stricăciunile din jur și realiză că femeia avusese o colecție impresionantă de obiecte promoționale. Ceea ce pot să spun însă e că, după părerea mea, prietena ta nu era de față când s-a întâmplat asta.

M.J. își duse mâna la inimă, plină de speranță.

– Ce te face să crezi asta?

– Aici nu s-a dus o luptă, M.J. Doar au căutat rapid și alandala peste tot, probabil și în liniște. Nu cred că este greu să ne dăm seama ce anume căutau. Dacă l-au găsit sau nu...

– Îl avea la ea, interveni M.J. În biletul ei spunea să țin diamantul la mine. Ea ar fi făcut la fel cu al ei.

– Dacă e cum zici, atunci sunt șanse să fie încă la ea. Prietena ta nu se afla de față, repetă el și scană din nou

sufrageria cu lanternă. Nu s-a bătut nimeni aici, nu a fost nimeni rănit. Nu e sânge nicăieri.

Genunchii i se înmuiară iarăși.

– Nu e sânge. Își duse mâna la gură să-și înăbușe un suspin de ușurare. Bine. E teafără. S-a ascuns pe undeva, la fel cum am făcut și noi.

– Dacă e așa de deșteaptă cum susții, probabil că asta a făcut.

– O duce mintea să fugă, dacă e de fugit. Acum se putea uita mai atentă prin camera răvășită. Nu are mașină, așa că fie merge pe jos, fie cu mijloacele de transport în comun. Simți un junghi în inimă. Nu cunoaște străzile, Chicago. Nu știe cum merg lucrurile. Bailey e genială, dar naivă. Se încrede imediat în oameni, îi place să creadă că oamenii sunt buni. Are un suflet tare bun, adăugă M.J. înfiorată.

– Probabil că a văzut ceva bun și în tine. Îi păru bine de remarca lui o făcu să schițeze un zâmbet. Hai să ne uităm repede prin jur, poate găsim ceva. Uită-te prin lucrurile ei, ca să-ți dai seama dacă a apucat să împacheteze ceva.

– Avea o valijoară pregătită cu de toate. Nu pleca nicăieri fără ea. Încurajată de acest amănunt simplu și banal, M.J. se duse în baie să verifice dulapul de rufărie.

Și aici obiectele fuseseră răvășite, rafturile măturate de lucruri, sticlele deschise și golite. Găsi însă valijoara desfăcută și răsturnată pe podea, și recunoscu câteva obiecte – periuța de dinți, peria pliabilă de păr, șamponul și săpunul.

– E aici. Ieși din baie și îi trecu în revistă hainele din încăpere. Nu cred că și-a luat nimic cu ea. Un rând de haine lipsește. Erau dintre cele mai noi, din câte-mi amintesc. Ceva din mătase albastră. Poate s-a îmbrăcat așa. La naiba, pantofi și genți, nu știu. Le colecționează ca pe șosete.

– Are vreo ascunzătoare în care să țină o rezervă? Deodată, se întoarse brusc spre el.

- Bailey nu se droghează.

- Nu droguri. Fii răbdător, își spuse el și-și îndreptă ochii spre tavan. Nu știu ce părere ai tu despre mine, dulceață. La bani mă refeream, la bani lichizi.

- Ah! Scuze. Mda, avea niște rezerve. Deși nu-i convenea, îl conduse în bucătărie. Mamă, deloc n-o să-i placă. Ține foarte tare la ordine. Are un fel de obsesie cu ordinea. Mai ales în bucătărie. Dădu la o parte niște conserve, pline de făina, zahărul și cafeaua care fuseseră vărsate. La ea n-ai să găsești în veci firimituri în prăjitorul de pâine.

- Aș zice că avem probleme mai mari decât menajul.

- Mda. Se aplecă și luă o conservă cu supă. E o cutie din acelea false, explică ea și roti capacul. Nu și-a luat nici banii pentru urgențe. Se simțea ușurată. Probabil că n-a mai trecut pe aici de când... Hei! Îi smulse conserva, dar el șterpelise deja banii. Pune-i la loc.

- Uite ce-i, nu putem folosi cardul și avem nevoie de bani. De bani lichizi. Îndesă teancul destul de consistent în buzunar. Poți să-i dai înapoi.

- Eu? Păi, tu i-ai luat.

- Detalii, murmură el și o luă de mână. Hai să mergem. Nu găsim nimic aici și n-are rost să ne forțăm norocul.

- Aș putea să-i las un bilet, în eventualitatea în care se va întoarce. Iar tu încetează să mai tragi de mine.

- Poate se va mai întoarce și altcineva. O trase pe ușă afară până ajunseră la scări.

- Vreau să văd și ce-i cu Grace.

- Pe rând, M.J. Trebuie să ne cărăm și să stăm ascunși o vreme.

- Aș putea să o sun de pe telefonul meu sau de pe mobilul tău. Jack, dacă Bailey și cu mine suntem implicate, atunci este și Grace.

- Sunteți la pachet, voi trei?

- Și? Se îndreptă grăbită spre ușa lăturalnică, alimentată de o nouă grijă. Trebuie să iau legătura cu ea. Are

casă pe lângă Potomac. Nu cred că-i acolo. Cred că s-a dus la casa de la țară, dar...

- Liniște.

Jack deschise ușa încet, cercetă împrejurimile din portierul adormit. Până acum totul decursese în liniște. Prea multă liniște îl neliniștea.

- Bagă capul la cutie până ieșim de aici, bine? Dumnezeule, ce gură mare ai!

Mârâi la el, iar el o trase afară și înaintară cu repeziciune prin întuneric.

- Nu înțeleg care e problema. Ăia care o căutau pe Bailey și diamantul au fost și-au plecat.

- Asta nu înseamnă că nu se pot întoarce. Zări cu colțul ochiului licărirea unei raze de lună pe suprafața lustruită a dubei care tocmai intra în parcare cu scârțâit de roți. Uneori urăsc să am dreptate. Fugi! strigă el și o împinse să se pună în mișcare.

Se răsuci să-i protejeze spatele și se rugă să nu fi fost văzuți. Constată că Dumnezeu era puțin ocupat pentru moment când văzu ușa dubei deschizându-se larg. Trase un prim glonț, apoi se roti pe călcâie și fugi după ea.

Speră că împușcătura îi pusese pe gânduri pe urmăritorii lor.

- Am zis să fugi! se răsti el în clipa în care se ciocni de ea.

- Am auzit foc de armă și am crezut...

- Nu mai crede nimic. Fugi! O luă de mână, ca să fie sigur, și răsuflă ușurat că putea ține pasul cu el.

Trecură în goană printre curți, iar de data asta câinele se arătă foarte interesat de ei și făcu o zarvă care se auzi până departe. Lumina lunii se revărsa din plin în calea lor. Deși nu auzi nici un pas în urma lor, Jack nu se întoarse nici când ocoliră clădirea prin lateral.

Se opri să studieze strada, apoi o luă iar la fugă.

- Înăuntru, atât spuse și se repezi pe locul șoferului. Nici măcar atât nu trebuise să se obosească să zică. Ea trăsese deja de portieră și se aruncase pe scaun.

– Nu s-au luat după noi, zise ea cu răsuflarea întretăiată. E de rău. Ar fi trebuit să se ia după noi.

– Văd c-ai început să te prinzi. Răsuci cheia, apăsă pe ambreiaj și se năpusti în curbă chiar când duba apăru în trombă de după colț. Apucă-te de ceva.

Deși n-ar fi crezut că-i posibil așa ceva, Jack răsuci mașina într-un viraj în formă de U și trecu de cealaltă curbă, înaintând pe două roți. Fundul mașinii atinse în treacăt aripa unui sedan, apoi își continuă drumul prin cartierul liniștit cu o sută la oră.

Când luă prima curbă, duba se afla la trei lungimi în spatele lor.

– Știi să tragi cu pistolul?

M.J. luă arma de pe scaun.

– Îhm.

– Să sperăm că nu va fi nevoie. Lasă-ți centura, dacă ți-e mai comod, îi sugeră el în timp ce băga bătrâna Olds într-un alt viraj. M.J. se lovi cu cotul în bord. Și nu îndrepta chestia aia spre mine.

– Știu cum se manevrează o armă. Strânse din dinți, își făcu curaj și se uită prin lunetă. Vezi-ți de condus. Se apropie de noi.

Jack aruncă o privire în oglinda retrovizoare, măsurând distanța rămasă între ei.

– Nu de data asta, promise el.

Se strecură pe străzi ca un șarpe, apăsând la maximum când pe frână, când pe accelerație, forțând roțile și făcând pneurile să scheaune. Acțiunea aceasta provocatoare, viteza și toată nebunia îl făcură să rânjească.

– Niște muzică mai lipsește, zise el și porni radioul la maximum.

– Ești nebun, zise ea, dar imediat începu și ea să rânjească prostește la el. Ăștia vor să ne omoare.

– Și cei din iad vor să mănânce înghețată. Ajunse pe un drum cu patru benzi și acceleră până la o sută treizeci de kilometri la oră. Tancul ăsta de mașină nu arată cine știe ce, dar merge bine.

– La fel și duba. N-am scăpat de ei.

– Nici n-am încercat până acum. Își smuci capul în stânga și-n dreapta, pentru a se asigura, apoi se năpusti ca un nesăbuit înainte, pe lumina roșie a semaforului. Traficul era lejer, chiar dacă se îndreptau spre centru. Asta-i problema cu D.C.-ul, comentă el. N-are viață de noapte. Numai politicieni și ambasadori.

– Are demnitate.

– Mda, sigur. Forță mașina într-o curbă cu optzeci la oră și se avântă prin labirintul de străduțe înguste și sensuri giratorii. Auzi zgomotul de metal produs de un glonț care-i atinsese aripa din spate. Am impresia că sunt puși pe rele.

– Cred că încearcă să nimerească în cauciucuri.

– De-abia le-am cumpărat.

Noi sau vechi, se gândi ea, dacă glonțul trecea prin cauciuc, jocul se încheia brusc. M.J. trase adânc aer în piept, îl ținu o clipă, apoi ieși pe jumătate pe geam și trase.

– Ai înnebunit? Stomacul lui Jack i se urcase în gât și mai că intră într-un stâlp de felinar. Bagă-te înapoi până nu te trezești încasând un glonț.

Îndârjită, încrezătoare în forțele proprii, M.J. mai trase o dată. „Da' ce, eu nu pot să trag...?" A treia oară, nimeri un far. Zgomotul de sticlă spartă îi alimentă șirul de adrenalină. Nici nu prea conta că, de fapt, ținuse să nimerească în parbriz.

– I-am nimerit.

Jack scoase un mârâit cumplit și o apucă de betelia pantalonilor, ca să o tragă înăuntru. Era pentru prima oară în viața lui când mâinile îi tremurau pe volan.

– Cine te crezi, Bonnie Parker?

– S-au retras.

– Ba nu, nu s-au retras. Merg eu prea repede pentru tine. Lasă-mă pe mine să mă ocup, bine?

Ieși înapoi pe drumul cu patru benzi, pe care le străbătuseră pieziș, și atinse linia de mijloc, unde fuseseră instalate niște limitatoare. De peste tot țâșniră scântei când metalul derapă pe beton. Reuși,

în admirația lui M.J., să descrie un arc extins cu mașina, îndreptându-se apoi spre nord.

– Vor să facă și ei la fel. Se răsuci în scaun și-și scoase din nou capul pe geam, în pofida șuvoiului de înjurături revărsate din gura lui Jack. Nu cred că vor reuși. Înjură scurt la auzul scârțâitului metalic. Sunt pe urmele noastre.

– Am văzut. N-am nevoie de comentator în direct. Așază-te ca lumea pe scaun. Pune-ți centura.

Intră pe centură cu nouăzeci și cinci la oră. Câștigase suficient timp, așa calculase, ca să reușească. Coti brusc la prima ieșire și se îndreptă spre Maryland.

– I-ai pierdut. Se vârî înapoi în mașină și-l plesni entuziasmată peste obraz. Ești bun, Dakota.

– Să fiu al naibii dacă nu-i așa! Și el tremura ușor. În secunda în care simți că își poate permite, trase pe banda de urgență și o prinse de umăr, apoi o zgâlțâi atât de tare încât îi clănțăniră dinții în gură, iar rânjetul i se șterse de pe chip. Să nu mai faci niciodată așa ceva. Mare noroc ai că n-ai căzut pe geam sau că nu ți-ai luat un glonț în scăfârlie.

– Ia mai scutește-mă, Jack. Deja își strânsese amenințător pumnul. Vorbesc serios.

Se înmuie imediat când el o trase aproape de el și o strânse la piept. Își îngropă fața în părul ei, în timp ce inima îi bătea nebunește.

– Hei! Zăpăcită și emoționată, îl bătu prietenește pe spate. Încercam doar să mă fac utilă.

– Să nu mai încerci! O sărută cu disperare. Să nu mai încerci! Se desprinse de ea la fel de brusc cum o apucase în brațe. M-ai speriat rău, mormăi el, furios că se lăsa copleșit de sentimente. Taci din gură. Își roti brusc capul când o văzu că dă să zică ceva. Taci din gură. Nu vreau să discut despre asta.

– Bine. Și ea simțea un nod în stomac. Își fixă cu meticulozitate centura, de parcă soarta lumii ar fi depins de asta, în timp ce el intră din nou cu mașina în trafic. Aș vrea tare mult să o sun pe prietena mea, Grace.

Își propti bine mâinile pe volan și îi răspunse calm:

– Acum nu putem risca. Nu știm ce fel de echipament au în duba aia și, în plus, sunt încă foarte aproape de noi. O să mai vedem mâine ce putem face.

Dându-și seama că trebuia să se mulțumească cu atât, își frecă nervoasă palmele de genunchi.

– Jack, știu ce ai riscat când am mers la Bailey, doar ca să îmi faci mie un hatâr. Apreciez.

– E doar riscul meseriei.

– Da?

Jack se întoarse cu fața spre ea.

– La naiba, nu! Am zis că nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nu la asta mă refeream. Nu era sigură că știa cum sau ce să facă vizavi de aceste sentimente neașteptate care nu-i dădeau pace. Voiam doar să-ți mulțumesc.

– Cu plăcere. Uite ce-i, mă îndrept către motelul Bates. Ce ți-e mai mult, foame sau somn?

Nu avu nevoie de nici o clipă de gândire.

– Foame.

– Bun, și mie la fel.

M.J. se gândi că are multe subiecte la care trebuia să reflecteze. Prietena ei dispăruse, avea la ea un diamant albastru neprețuit – sau, mai bine zis, în buzunarul lui Jack –, fusese urmărită, încătușată și se trăseseră focuri de armă asupra ei.

Mai mult, se temea foarte tare că se îndrăgostea de acest detectiv vânător de recompense, dur și cu nasul pe sus, care conducea ca un maniac și săruta ca-n povești.

Ca într-un vis fierbinte și umed.

Iar în afară de nume, nu știa prea multe despre el.

Nu avea sens, și deși recunoștea că uneori era nechibzuită, niciodată nu își dăruia inima cu ușurință. Întotdeauna se ținuse tare pe poziții, iar acum se temea că era gata să cedeze în fața unui bărbat peste care, practic, trecuse cu doar o zi în urmă.

Nu era nici romantică și nici visătoare. Era o femeie cinstită. Suficient de cinstită cât să poată admite că,

indiferent de pericolul care o pândea din exterior, trebuia să se confrunte cu o amenințare la fel de mare și de reală din interiorul ființei sale.

Tremura de nervi. Incompetență. Era de neacceptat să constate că era înconjurat numai de incompetenți. Pe de altă parte, fusese nevoie să angajeze în grabă oamenii, căci nu avusese timp să caute recomandări, dar incapacitatea lor de a executa o sarcină minoră, cum ar fi aceea de a găsi o femeie, era pur și simplu revoltătoare.

Nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi riscat să se expună, ar fi putut rezolva totul fără nici o problemă.

Acum, luna se înălțase sus pe cer și stelele păleau, iar el stătea pe terasă și-și alina sufletul cu un pahar de vin de culoarea sângelui proaspăt.

Trebuia să admită că purta și el o parte din vină. Cu siguranță, ar fi trebuit să se intereseze mai mult de persoana acestui Jack Dakota. Nu avusese însă prea mult timp la dispoziție și plecase de la premisa că netotul acela de agent de cauțiuni era capabil să urmeze un ordin simplu și să desemneze o persoană suficient de competentă pentru a o prinde pe fată, și suficient de inteligent cât să i-o predea.

Concluzia, se pare, era că Jack Dakota nu dădea dovadă de inteligență, ci de încăpățânare. Iar femeia avea un noroc chior. M.J. O'Leary. Era adevărat, poate se bucura de norocul tipic irlandezilor, dar roata se mai și întoarce.

Trebuia să se ocupe de asta.

La fel avea de gând să procedeze și în ceea ce o privea pe Bailey James. La un moment dat ieșea ea la suprafață. Trebuia să fie pregătit. Iar Grace Fontaine... Mare păcat.

Ei bine, avea să găsească și cel de-al treilea diamant.

Trebuia să le aibă pe toate. Iar cei care încercaseră să-i pună bețe în roate urmau să plătească scump. Să rămână între degete piciorul fragil al paharului. Cioburile căzură cu zgomot pe lespezile de piatră. Vinul se vărsă peste tot. Zâmbi feroce la vederea lichidului roșu care era absorbit printre crăpături.

Nu numai vărsare de sânge, își promise el.

Și asta cât mai repede.

capitolul 7

Se instalară în localul micuț, deschis non-stop, din apropierea motelului. Cafeaua, tare cât să-i țină treji, le-a fost servită prima de o chelneriță adormită, îmbrăcată într-o uniformă rozalie ca vata de zahăr, numele de pe ecusonul de plastic din piept fiind Midge[1].

M.J. se foi în separeu, își agăță jeanșii de vinilul roșu al scaunului, citi cu atenție meniul scris de mână și băgat într-un dosar de plastic, apoi își sprijini un cot pe suprafața ciupită a vinilului pătat cu cafea, care le acoperea masa.

Tonomatul reda hârâit o melodie country antică și de demult, iar aerul mirosea puternic a prăjeală.

Aici nu se serveau preparate speciale, ci doar micul dejun. Douăzeci și patru de ore pe zi.

- Aproape că arată perfect, comentă M.J. după ce comandă un mic dejun copios, ce includea un teanc de clătite cu ouă pe deasupra și felii de bacon. Iar chelnerița chiar arată ca o Midge – e muncitoare, competentă și prietenoasă. Întotdeauna m-am întrebat dacă oamenii se adaptează numelui pe care îl poartă sau invers. De exemplu, Bailey e distantă, studioasă și deșteaptă, iar Grace e elegantă, feminină și generoasă.

Jack își frecă bărbia țepoasă.

- Și M.J. de la ce vine?

- De la nimic.

Judică întrebător din sprânceană.

---

[1] Jeleuță

– Ba vine de la ceva. Mary Jo, Melissa Jane, Margaret Joan sau așa ceva?

Ea sorbi din cafea.

– Sunt doar niște inițiale. Din punct de vedere oficial, e posibil.

El se strâmbă.

– O să te îmbăt la un moment dat și-o să-mi spui tot.

– Dakota, provin dintr-o familie irlandeză cu tradiție în gestionarea puburilor. Este peste puterile tale să mă îmbeți.

– O să verificăm și chestia asta – poate chiar la localul tău. Are lemn închis la culoare? o întrebă cu un surâs în colțul gurii. Și multe obiecte din alamă? Și muzică irlandeză live în weekenduri?

– Îhm. Și nici măcar o ferigă pe post de decor.

– Așa da. Și ținând cont de faptul că ești proprietară tu o să dai primul rând de băut de îndată ce terminăm cu treaba asta.

– Rămâne stabilit. Își ridică din nou ceașca de cafea. Și crede-mă că de-abia aștept.

– De ce, până acum nu ne-am distrat?

M.J. se lăsă ușor pe spate ca să-i facă loc chelneriței să așeze pe masă tava încărcată.

– Mersi. Își luă furculița și se puse pe mâncat. Am avut și momente de genul ăsta, recunosc, îi spuse ea. Pot să mă uit și eu pe agenda lui Ralph?

– De ce?

– Ca să-i admir copertele de plastic, îi răspunse ea cu candoare.

– Sigur, de ce nu. Scoase carnețelul din buzunar și îl aruncă pe masă. În vreme ce se apucase să-l răsfoiască, el ciuguli din porția lui de omletă. Recunoști vreun nume?

Tonul lui ușor obraznic o făcu să își ridice privirea spre el și să-i răspundă cu un zâmbet.

– Oricât ar părea de ciudat, da.

– Poftim? Dădu să-i smulgă din mână, dar ea se feri la timp. Pe cine?

– T. Salvini. Ăsta-i unul dintre frații vitregi ai lui Bailey.

– Nu faci mișto?

– Nu fac mișto. După numele lui urmează un cinci și trei de zero. Ia gândește-te. Tim sau Tom au avut ceva faceri cu Ralph. Tu ai făcut ceva afaceri cu Ralph, iar cum eu – e un fel de-a spune – fac afaceri cu tine. Ochii verzi ca apele unui râu se intersectară cu ai lui. Ce mică e lumea, nu-i așa, Jack?

– Da, dacă mă întrebi pe mine, îi dădu el dreptate.

– Și încă o plată, cam cinci miare. Se pare că nota de plată a fost emisă pe optsprezece ale lunii... adică acum patru, ba nu, cinci luni. Bătu gânditoare cu carnetul în marginea mesei. Acum mă întreb care din ciudații ăștia, sau poate amândoi, au făcut ceva ce i-a costat douăzeci cinci de mii, pentru ca Ralph să-și țină gura.

– Oamenii fac tot timpul lucruri pe care vor să le țină secrete – și, în final, plătesc pentru ele, într-un fel sau altul.

Ea își înclină capul.

– Îți place să studiezi natura umană, nu-i așa, Dakota? Și pe deasupra, mai ești și cinic.

– Viața e o călătorie plină de cinism. Ei bine, avem măcar o pistă solidă care duce la Ralph. Poate îi inoportunăm pe ciudații ăștia cu o vizită.

– Sunt oameni de afaceri, îi atrase ea atenția. Cam ciudoși, dacă e să mă-ntrebi pe mine, dar nu cred să se fi pretat la a comite o crimă. N-aș merge atât de departe.

– Uneori trecerea se face mai ușor decât ai putea crede. Își recuperă carnețelul și-l băgă la loc în buzunar. Călătoria asta plină de cinism.

– Mi-i pot imagina umblând prin registrele contabile, își dădu ea cu presupusul. Timothy are o problemă cu jocurile de noroc – adică îi place să joace, dar nu și să piardă.

– Chiar așa? Păi, să știi că și Ralph avea o grămadă de face cu aceste jocuri de noroc. E un indiciu care se potrivește bine cu imaginea de ansamblu.

– Carevasăzică, Ralph a aflat că ciudatul juca mult. fura bani din casă ca să nu-i rupă careva picioarele, și îi forțează mâna.

– S-ar putea. Iar Salvini se plânge unui individ cu ceva mușchi pe el, unul care își dorește stelele. Ridică din umeri și se decise să dezvolte ideea. În orice caz, n-a fost treabă de mântuială, dulceață.

– Ba chiar a fost o treabă foarte bine făcută, îl corectă ea.

– Aș zice doar „bună". Și, apropo, arătai foarte bine cu șoldurile scoase pe geamul mașinii, trăgând în dubă ce gonea după noi. Spunând acestea, își înecă clătitele în sirop. Chiar dacă mi-a stat inima în loc. Dacă te hotărăști vreodată să-ți schimbi cariera, ai putea deveni un vânător de recompense acceptabil.

– Serios? Nu era sigură dacă trebuia să se simtă complimentată sau îngrijorată de o asemenea evaluare. Se decise să se simtă flatată. Nu cred că mi-aș petrece viața într-o alergare continuă – sau alergând de frica cuiva. Își presără niște sare peste ouă până când Jack – fan declarat al sodiului – tresări. Tu cum te împaci cu activitatea ta? Cum de ce ți-ai ales meseria asta?

– Ce tensiune ai?

– Poftim?

– N-are importanță. Bănuiesc că te ajută organismul. Sunt bun la urmăriri, reconstituiri, și pot anticipa pașii pe care vor oamenii să-i facă mai departe. În plus, îmi place partea cu urmărirea. Afișă un rânjet rapace. Îmi place vânătoarea. Nu contează cât de mare e prada, atâta vreme cât o pot dovedi.

– Infracțiunea e infracțiune, nu-i așa?

– Nu chiar. Așa gândește un polițist. Dacă însă privești din punctul corect de vedere, e o mulțumire personală să prinzi, de exemplu, un tată care evită să plătească pensia alimentară copilului lui, la fel cum e și să înfunzi în pușcărie un tip rău, care și-a împușcat partenerul de afaceri. Poți să-i prinzi pe amândoi, dacă-ți faci bine treaba. Majoritatea lor sunt proști – au niște obiceiuri la care n-ar renunța nici în ruptul capului.

– Ca de exemplu?

– Un tip bagă mâna în banii de încasări de la muncă. E prins, acuzat, după care nu se prezintă la proces. Sunt șanse mari să aibă prieteni, rude, o iubită, ceva. Nu durează mult și va apela la unul dintre aceștia, pentru ajutor. Majoritatea oamenilor nu sunt singuratici. Așa cred ei că sunt, dar nu e adevărat. Există întotdeauna ceva care îi leagă de trecut. Întotdeauna vor da un telefon, vor face o vizită. Vor lăsa un indiciu palpabil pe undeva. În cazul tău, de exemplu.

Surprinsă, se încruntă.

– Eu n-am făcut nimic.

– Nu asta era ideea. Ești o femeie inteligentă, plină de inițiativă, dar n-ai fi putut ajunge departe, n-ai fi rezistat prea mult fără să-ți suni prietenele. Își adună firimăsițele de ouă din farfurie cu furculița și îi zâmbi. De fapt, chiar asta ai făcut.

– Dar tu? Tu pe cine ai suna?

– Pe nimeni. Zâmbetul îi păli brusc. Continuă să mănânce în timp ce chelnerița le umplea din nou cestile cu cafea.

– N-ai familie?

– Nu. Luă o felie de bacon și o rupse în două. Taică-miu a șters-o când aveam doisprezece ani. De supărare, mama mea a-nceput să urască pe toată lumea. Am un frate mai mare, care s-a înrolat în armată în ziua când a împlinit optsprezece ani. A decis să nu se mai întoarcă acasă. N-am mai auzit nimic de el de vreo zece-doisprezece ani. După ce am intrat la facultate, mama s-a gândit misiunea ei s-a încheiat și s-a cărat și ea. N-aș putea spune că am păstrat legătura.

– Îmi pare rău.

El ridică din umeri, indiferent față de empatia ei, convingându-se pe el însuși că-i povestea așa ceva. Nu discuta niciodată despre familia lui. Niciodată. Cu nimeni.

– Nu ți-ai văzut familia de atâția ani, continuă ea, incapabilă să se abțină să nu insiste încă un pic. Nu știu unde sunt; dar ei știu unde ești?

– N-am fost niciodată prea apropiați și nici n-am petrecut suficient timp împreună cât să fim considerați o familie.

– Dar, totuși...

– Mereu am crezut că nu am fost făcut să am o familie, o întrerupse el. Unii oameni pur și simplu nu pot rămâne locului.

Era clar, se gândi ea, nu se mai putea discuta despre familia lui. Era un subiect sensibil, chiar dacă el nu conștientiza acest lucru.

– Dar tu, Jack? De cât timp nu ți-ai mai văzut de viața ta?

– Asta-mi place la munca mea. Nu știi niciodată ce-ți rezervă a doua zi.

– Nu asta te-am întrebat. Îi cercetă chipul. Și știi bine la ce m-am referit.

– Nu am avut nici un motiv să mă așez la casa mea. Mâna ei coborî pe masă, la un centimetru de a lui. Era tentat să i-o ia, doar să o țină de mână. De-a începea să se îngrijoreze. Cunosc mulți oameni. grooază. Dar nu am prieteni... nu așa cum ești tu. Bailey și Grace. Mulți oameni își petrec astfel întreaviață, M.J.

– Știu. Dar ție îți place așa?

– Niciodată nu m-am gândit serios la treaba asta. frecă fața cu ambele mâini. Dumnezeule, cred că-s te obosit. M-a apucat să filosofez la micul dejun într-local din zona crepusculară, la cinci dimineața.

Ea se uită pe geam spre cerul care începea să se lumineze la est de șoseaua pustie.

– „Când zorii, strada poleind..."

– „Cu încălțări din fir de-argint / Înfricoșați, mă ivirăă"[1], termină el citatul ridicând din umeri.

[1] Fragment din *The Harlot's House* de Oscar Wilde (n.tr.)

Ea rămase cu gura căscată.

– Cum de știi poezia asta? Ce cursuri ai făcut la facultate, mai exact?

– Tot ce mi-a plăcut.

M.J. zâmbi și își propti coatele pe masă.

– Și eu la fel. I-am înnebunit pe îndrumătorii mei. Nu-ți pot spune de câte ori mi s-a spus că nu mă pot concentra la ceva anume.

– Dar ești în stare să citezi din Oscar Wilde la cinci dimineața. Poți trage cu un pistol de calibrul .38, poți lupta un bărbat de statură medie, mănânci ca un camionagiu, deții informații despre zei romani, și fac pariu că prepari niște cocteiluri bestiale.

– Cele mai bune din oraș. Ia te uită la noi, Jack, doi oameni despre care mulți ar zice că sunt prea educați pentru munca pe care o fac, bând cafele la o oră scandaloasă, în timp ce alți doi tipi într-o dubă cu un singur geam în față ne vânează, pe noi și diamantul pe care-l ții în buzunar. E patru iulie, ne-am cunoscut acum mai puțin de douăzeci și patru de ore, în niște circumstanțe cât se poate de neprietenoase, iar persoana datorită căreia ne-am cunoscut e cât se poate de moartă.

Își împinse farfuria într-o parte.

– Și acum ce facem?

El scoase niște bancnote din buzunar și le aruncă pe masă.

– Mergem la culcare.

Camera de motel arăta la fel de rău, tot înghesuită și întunecoasă. Cearșaful subțire și înflorat zăcea în încuiare mototolit, așa cum îl lăsaseră cu câteva ore înainte.

Trecuseră doar câteva ore, se gândi ea. Parcă trecuseră... O viață de om. Mai mult decât o viață de om. Era ca parcă îl cunoștea de o viață când îl privi cum scoate buzunarul pe comodă, că întotdeauna fusese parte vitală din ea.

Și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, avea senzația că era foarte tare. Probabil că ăsta era cel mai bun

lucru care i se putea întâmpla când lumea pe care o cunoștea o luase complet razna. Nu mai exista nimic și nimeni în care să aibă încredere, în afară de el.

De ce să refuze? De ce să întoarcă spatele senzației de bine, pasiunii? Vieții? De ce să îl îndepărteze, când toate instinctele îi spuneau că și el avea nevoie de aceste lucruri la fel de mult ca ea?

El se întoarse și așteptă. Ar fi putut să o seducă. Era sigur că ar fi reușit. Știa că era cu nervii încordați la maximum, chiar dacă ea voia sau nu să recunoască. Așadar era vulnerabilă și disponibilă, iar el se afla acolo.

Uneori, și asta era de ajuns.

Ar fi putut să o seducă, asta ar fi trebuit să facă, dacă n-ar fi vrut mai mult de la această relație. Dacă ea n-ar fi fost, într-un mod inexplicabil și vital, atât de importantă pentru el. O partidă de sex i-ar fi alinat și ușurat pe amândoi, ar fi fost un act fizic normal, consimțit de doi adulți.

Și el ar fi trebuit să se declare complet satisfăcut.

Dar își dorea mai mult.

Rămase acolo unde era, lângă comodă, iar ea la capătul patului.

– Vreau să-ți spun ceva, începu el.

– Dă-i drumul.

– M-am implicat în povestea ta și o să-ți rămân alături până la sfârșit, pentru că așa am vrut. O să termin ce-am început. În concluzie, nu doresc să obțin de la tine nimic care să se bazeze pe gratitudine sau obligație.

Dacă nu i-ar fi sărit inima din piept, poate ar fi reușit să zâmbească.

– Înțeleg. Deci, dacă-ți sugerez să dormi în baie, nu te deranjează?

Jack se sprijini cu un șold de comodă.

– Ba ar fi o problemă. Dacă asta vrei, poți să dormi tu în cadă.

– Mda, măcar n-ai pretins niciodată că ai fi vreun gentleman.

– Nu, dar o să-mi țin mâinile departe de tine.

Ea își înclină capul și îl studie cu atenție. Părea un tip periculos, extrem de periculos, concluzionă ea în timp ce pulsul i se accelera. Barba țepoasă, claia ciufulită de păr, ochii cenușii și duri, chipul aspru și cu trăsături ascuțite.

El credea că îi dă posibilitatea să aleagă.

Ea se întrebă dacă vreunul din ei era atât de naiv încât să creadă că într-adevăr avea de ales.

Așa că schiță un zâmbet arogant. Îl privi drept în ochi și își scoase tricoul din pantaloni. Remarcă faptul că îi urmărea cu privirea mâinile, atunci când își trase tricoul peste cap și îl aruncă cât colo.

– Tare mult vreau să te văd cum te străduiești, murmură ea și își desfăcu nasturele de la pantaloni.

El simți cum i se înmoaie genunchii în momentul în care o văzu că își desface fermoarul.

– Lasă-mă pe mine.

M.J. deja simțea furnicături în vârful degetelor și își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Poftim.

Umerii ei erau prelungi, cu curbe fascinante. Sânii erau albi și micuți și puteau încăpea cu ușurință în palmele unui bărbat. Acum însă se uita doar la chipul ei.

Se apropie de ea, încercând să nu se grăbească, prinse clița de metal a fermoarului cu două degete și o trase încet în jos. Iar ochii lui se pierdură în ai ei când își strecură palma pe sub material.

O simți fierbinte și goală. O simți cum tremură, cum respiră în profunzime.

– Bănuiam eu ceva.

Încercă să-și controleze respirația, mai trase o gură de aer în plămânii care parcă păreau înfundați cu vată.

– Săptămâna asta nu am apucat să mă schimb.

– Bun așa. Îi trase jeanșii un centimetru mai jos și-i prinse posteriorul cu ambele palme. Tu trăiești totul cu mare viteză, M.J. Asta este foarte bine, pentru că nici eu n-o s-o lăsăm mai moale. Nu cred că voi reuși

să te iau cu binișorul acum. O trase spre el, făcând-o să-i simtă erecția. Va trebui să ții ritmul cu mine.

Ea îl săgetă cu privirea și-și ridică sfidător bărbia.

– Până acum m-am descurcat foarte bine să țin ritmul cu tine.

– Până acum, îi dădu el dreptate, apoi îi smulse un geamăt când o ridică pe vârfuri și-și lipi gura lacomă pe sânii ei.

Șocul fu minunat, extraordinar, o ciocnire electrică care îi făcu sângele să clocotească și îi accelera brusc pulsul. Își lăsă capul pe spate și-și înfășură picioarele în jurul taliei lui, ca să-i dea libertate de acțiune. Mângâierea aspră a bărbii lui pe pielea ei, mușcăturile ușoare, atingerea umedă a limbii lui – fiecare gest îi dădea un fior tulburător.

Și fiecare fior tulburător o străbătu din cap până-n picioare, făcând-o să-și dorească mai mult. Căzură pe pat – un salt necugetat de pe o stâncă. Strânsoarea cu care o ținea de mâini reprezenta încă o verigă a lanțului ce îi lega. Gura lui ce o săruta cu disperare nu era altceva decât o cerere care accepta un singur răspuns.

Îi trase tricoul de pe el, se rostogoliră împreună până îl dezbrăcă și amândoi rămaseră goi până la brâu. Îi descoperi trupul plin de mușchi, oase și cicatrice de războinic. Fierbințeala produsă de contactul trupurilor lor o devastă cu cea mai mare intensitate.

Mâinile și gura ei erau la fel de nerăbdătoare ca ale lui. Nevoile ei, la fel de brutale.

Bombănind ceva între o înjurătură și o rugăciune, Jack o rostogoli peste el și trase de jeanși în jos. Gura lui îi pârjoli însetată trupul în timp ce se chinuia să-i smulgă pantalonii de pe ea. Dorința îl mistuia necruțătoare, lăsându-l cu răsuflarea întretăiată și cu simțurile date peste cap. Nu mai simțise niciodată o foame atât de acută, atât de pătrunzătoare și de pronunțată ca aceea pe care o simțea pentru ea. Nu mai știa decât că, dacă nu o avea acum, pe loc, va muri de dorință.

Membrele ei lungi și goale, energia ce îi pulsa pe toți porii, gemetele aspre și întretăiate îi înfierbântau sângele care îi pompa cu furie în inimă. Înnebunit de dorință, îi ridică șoldurile și depuse un sărut în zona ei intimă.

Ea atinse imediat punctul culminant, simțind un val prelung și fierbinte, cu creste înalte, care o făcu să suspine de mirare și de fericire. Își înfipse unghiile în spatele lui fără să-i mai pese de nimic, apoi și le îngropă în părul lui auriu și bogat. Îl lăsă, cu cea mai mare bucurie, să o domine pe de-a-ntregul. Cu trupul încă tremurând în urma acestui asalt al simțurilor, îl răsturnă pe spate și se grăbi să smulgă de pe el restul hainelor.

Îi simți inima bătându-i nebunește; i-o auzi cât se poate de clar. Trupurile lor, lucioase de transpirație, alunecară, încleștate. Degetele lui o găsiră, o penetrară, o duseră pe culmile disperării. Dacă ar fi fost în stare să articuleze vreun cuvânt, l-ar fi implorat.

Nu-l imploră, ci-și încrucișă coapsele în jurul taliei lui și îl conduse, adânc și rapid, în ea.

Degetele lui se înfipseră adânc în șoldurile ei, când ea-și strânse picioarele. Nu mai respira; inima i se oprise. Preț de o clipă, ea încremeni deasupra lui, cu capul aruncat pe spate, în timp ce el își plimba frenetic mâinile pe corpul ei. Jack se simțea dezarmat.

Era al ei.

Apoi, ea începu să se miște în ritmul accelerat al unui piston, călărindu-l ca într-o cursă sălbatică. Respira printre suspine, înfigându-i mâinile în păr. Într-un colțișor din creierul lui, realiză că și ea era la fel de dezarmată.

Era a lui.

El se încordă și-și puse gura lacomă pe sânii, pe gâtul oriunde îi putea extrage aroma, în timp ce alergau într-un ritm necruțător, irațional.

Apoi, își încolăci brațele în jurul ei, își lipi gura de inima ei, îi gemu numele și se cutremurară în același timp.

Rămaseră împreunați, uniți, înfiorați. Pierduseră noțiunea timpului. O simți relaxându-se, îi simți mâinile alunecându-i vlăguite pe spate și o sărută cu gingășie pe umăr. Se lăsă pe spate și o trase după el, întinzând-o pe pieptul lui.

O mângâie pe păr și îi șopti:

- A fost o zi interesantă.

Ea scoase un chicotit anemic.

- Una peste alta.

Erau lipicioși, extenuați și, mai mult ca sigur, nebuni, se gândi ea. Cu certitudine, era o nebunie să simtă atâta fericire și perfecțiune, când toată viața ei era dată peste cap.

Ar fi putut să-i spună lui Jack că nu mai sărise niciodată atât de repede în pat cu cineva. Sau că nu se mai potrivise niciodată atât de bine cu cineva.

Dar, până la urmă, ce rost ar fi avut? Ce se întâmplase cu ei se întâmpla și gata. Deschise ochii și observă piatra așezată pe comoda plină de crestături. Strălucea. Se întrebă ea. Sau era doar un truc pe care îl juca lumina din cameră?

Care era cu adevărat puterea acelei pietre, în afară de aceea că oferea bunăstare? La urma urmei, era doar o bucată de carbon, amestecat cu alte câteva elemente care îi dădeau culoarea aceea rară și intensă. Creștea în pământ, era un element pământesc și fusese scos de mărunțaiele lui de mâna omului.

Iar, odinioară, fusese ținută în palmă de un zeu.

Diamantul al doilea simboliza cunoașterea, se gândi ea și închise ochii. Poate că unele lucruri erau cunoscute doar de inimă.

- Trebuie să te odihnești, îi spuse Jack cu blândețe. Tonul lui o făcu să se întrebe pe unde îi umblase lui mintea.

- Poate. Se rostogoli de pe el și se întinse pe spate, de-a latul patului. Îmi simt corpul obosit, dar mintea funcționează întruna. Chicoti din nou. Cu toate astea, nu știu dacă o să mai pot gândi vreodată. Partida de sex cu tine mi-a tulburat rațiunea.

- Vai de mine, ce compliment! Se ridică în capul oaselor și-și plimbă mâna pe umărul ei, apoi pe spate, oprindu-se chiar deasupra curbei subtile a posteriorului ei. Intrigat, își mijì ochii și se aplecă. Apoi rânji. Drăguț tatuaj, dulceață.

Ea zâmbi, întinsă pe patul încins și botit.

- Mersi. Îmi place. Tresări când el aprinse veioza de pe noptieră. Hei, stinge lumina!

- Vreau să mă uit mai bine. Amuzat, își trecă degetul mare peste bucata de piele multicoloră de pe fundul ei. Un grifon.

- Ai vederea bună.

- Simbolul forței... și al vigilenței.

Își întoarse capul și și-l roti ca să-i vadă chipul.

- Constat că știi o grămadă de lucruri ciudate, Jack. Iar da, de-aia l-am și ales. A fost ideea lui Grace ca noi trei să ne facem câte un tatuaj, ca să sărbătorim absolvirea facultății. Am plecat pentru un weekend la New York și ne-am făcut fiecare un tatuaj pe fund.

Zâmbetul i se stinse când își aduse aminte de prietenie ei.

- A fost un weekend pe cinste. Ne-am înțeles să o lăsăm pe Bailey să se ducă prima, ca să n-o dea la înfundă după aia. A ales un unicorn. Tipic pentru ea. Of, amnee!

- Haide acum, termină. Îi era groază să o vadă plângând. Din ce știm până în prezent, n-a pățit nimic. N-are rost să-ți faci griji, continuă el și începu să-i maseze spatele. Avem destule pe cap. În câteva ore o să ne limpezim gândile, ieșim și pornim în expediție; poate încercăm să-l găsim pe Grace.

- Bine. Își stăpâni emoțiile și și le înghesui într-un colț al inimii. Poate...

- Alergai când erai la facultate?

- Poftim?

Schimbarea bruscă a subiectului își atinse perfect scopul, distrase atenția de la griji.

- Alergai? Ai constituția și viteza necesare.

– Da, chiar am alergat. Eram fondistă. Nu-mi plă-ceau probele de ştafetă. Nu-s prea bună la jocuri-le de echipă.

– Fondistă, zici? Se urcă peste ea şi trase, zâmbind, o linie imaginară peste sânii ei. Înseamnă că ai anduranţă.

Sprâncenele ei se ridicară până în dreptul bretonului ondulat.

– E adevărat.

– Forţă. Se aşează călare peste ea.

– Absolut.

Îşi aplecă capul şi îi tachină buzele.

– Şi sigur ştii cum să-ţi stabileşti ritmul ca să-ţi păstrezi energia pentru ultimul sprint.

– Exact.

– E bine atunci. O muşcă de lobul urechii. Pentru că de data asta o s-o iau mai uşor. Ştii cum se spune, M.J., cine-i lent şi constant câştigă cursa.

– Cred c-am mai auzit vorba asta undeva.

– Ce-ar fi să verificăm? îi sugeră el şi o sărută.

De data asta adormi, aşa cum şi sperase el. Îşi puse capul pe pernă şi o studie cum stătea întinsă de-a curmezişul pat. O mângâie pe păr. Nu se mai sătura să o atingă şi nici nu-şi aducea aminte când mai simţise nevoia asta impetuoasă de a atinge pe cineva. Se mulţumea să o atingă în treacăt pe umăr sau să o ţină de mână.

Se temea că se comporta ridicol de sentimental, bucurându-se că ea dormea şi nu-l vedea ce face.

Unui bărbat cu reputaţie de dur şi de cinic nu-i face plăcere să fie văzut când se linguşea ca un căţeluş pe lângă o femeie adormită.

Ar fi vrut să facă din nou dragoste cu ea. Asta, cel puţin, era de înţeles. Să se piardă într-o partidă de sex – într-una fierbinte şi năduşită sau într-una lentă şi dulce.

Dacă i-ar fi cerut-o, ştia că ea i-ar fi făcut pe plac. Ar fi putut să o trezească şi să o excite înainte să-i dea

timp să-şi limpezească mintea. S-ar fi deschis în faţa lui, ar fi lăsat să-i facă ce voia, i s-ar fi alăturat.

Dar trebuia să doarmă. Făcuse cearcăne pe sub ochii ei verzi, întunecaţi şi seducători. Iar când roşeaţa pasiunii îi pălise, obrajii îi deveniseră palizi de oboseală. Pomeţii îi ieşiseră în relief, subliniaţi de curba buzelor mătăsoase.

Îşi lipi degetele de ochi. Următorul lucru pe care avea să-l facă va fi să-i compună ode sau cine ştie ce alte grozăvii. Aşa că o împinse mai încolo, să-şi facă loc în pat. Îşi dădu ceasul biologic să doarmă cam o oră. Apoi trebuia să se trezească la realitate. Închise ochii şi adormi.

Pe M.J. o trezi răpăitul ploii. Îşi aduse aminte de dimineţile în care trândăvea în pat când afară cădea o ploaie de vară. Îşi strângea perna în braţe şi trecea de la un vis la altul.

Aşa făcu şi acum şi adormi la loc.

Calul sări peste pârâu, în locul în care apa adâncă devenise albastră. Inima ei sări odată cu el şi se agăţă şi mai tare de omul acela. Pielea îi mirosea a transpiraţie.

În jurul lor, aflorimentele se ridicau precum nişte soldaţi palizi pe fundalul cerului luminat de un soare alb orbitor. Căldura era copleşitoare.

El era îmbrăcat în negru, dar nu era cavalerul ei. Avea acelaşi chip – chipul lui Jack –, însă umbrit de o pălărie cu boruri largi. La şold îi atârna o puşcă, nu o sabie de argint.

În faţa lor se întindea terenul pustiu, la fel de vast ca mare, cu valuri de stânci, ascuţite ca nişte masate. Un pământ greşit, şi pământul avea să fie pătat cu sângele lor.

El, însă călărea neînfricat, iar ea nu simţea nimic altceva în afară de goana lor îmbătătoare.

Strunind calul, se întoarse în şa spre ea, iar ea se topi în braţele lui şi-şi contopi buzele cu ale lui.

El oferise diamantul care strălucea ca o văpaie, albas-tru asemenea celei mai fierbinţi flăcări.

– Locul lui este alături de celelalte. Dragostea are nevoie de cunoaștere, și ambele au nevoie de generozitate.

El îl luă și îl băgă în buzunarul din dreptul inimii.

– Se atrag. Îl vor atrage și pe al treilea. Privirea îi scapără. Iar tu ești a mea.

La umbra unei stânci, un șarpe se descolăci și sâsâi amenințător. Apoi se repezi și mușcă.

M.J. sări în pat și țipă înăbușit. Își duse amândouă mâinile la inima care îi bătea cu putere. Se legănă, captivă încă semnificației visului.

Șarpele, își aduse aminte cu un fior. Un șarpe cu ochi de om.

Dumnezeule! Se concentră să-și regleze respirația, să-și controleze tremurul, și se întrebă de ce viselе ei deveniseră dintr-odată atât de clare, de reale și de ciudate.

Nu se mișcă din loc și găsi un tricou – tricoul lui Jack –, pe care îl puse pe ea. Mintea îi plutea încă în ceață și îi luă câteva clipe să realizeze că nu zgomotul pl[oii] îl auzise mai devreme, ci dușul.

Iar asta – faptul că știa că el era de partea cealaltă a ușii – îi alungă ultimele rămășițe de spaimă.

Probabil era o femeie a cărei mândrie se baza pe faptul că se putea descurca singură în orice împrejurare. Problema era că nu se mai confruntase niciodată cu asemenea situație. Îi era de folos să știe că avea pe cineva de partea ei.

Iar el o ajuta. Zâmbi și se frecă la ochi să se trezească. El nu avea să o abandoneze sau să-i întoarcă spatele. Avea să-i stea alături. Și o va ajuta să treacă peste toate vicisitudinile, să se ferească de toți șerpii care pândesc din umbră.

Se ridică, își trecu mâinile prin păr și chiar în clipa aceea ușa de la baie se deschise.

Jack ieși din baie cu un nor de aburi după el. În jurul taliei își prinsese un prosop jigărit, iar trupul acoperit cu stropi de apă îi strălucea. Părul îi cădea lins și ud pe umeri, în nuanțe aurii și șaten-închis.

Încă nu se bărbierise.

M.J. se ridică în șezut, aruncându-i o privire încă adormită, cu părul ciufulit de somn, îmbrăcată doar cu tricoul lui șifonat și cu tivul zdrențuit, care-i ajungea în dreptul coapselor.

Preț de o clipă, amândoi se priviră cu intensitate.

Era acolo, în camera aceasta ponosită, la fel de real și plin de viață ca ei doi. Și strălucea la fel de tare și de viu ca diamantul care îi purtase pe acest drum.

Jack scuturâ din cap ca să se trezească parcă dintr-un vis – poate unul la fel de aievea și de tulburător ca cel care o trezise pe M.J. Privirea i se întunecă de enervare.

– E o prostie.

Dacă ar fi avut buzunare, ea și-ar fi băgat mâinile în ele. Așa însă, își încrucișă brațele la piept și se încruntă la el.

– Da, e.

– Nu asta am vrut.

– Credeai că eu am vrut?

Tonul ei defensiv l-ar fi făcut în mod normal să zâmbească, dar acum era prea absorbit de iritare și se străduia cu disperare să se ferească de ceea ce îl lovise drept în inimă.

– Era doar o misiune nenorocită.

– Nu ți-a cerut nimeni să o tratezi altfel.

Își mijì ochii și făcu un pas provocator spre ea.

– Da, dar e altfel.

– Da. Își coborî mâinile și își semeți bărbia. Și ce-ai de gând să faci?

– O să mă mai gândesc. Se duse la comodă, luă diamantul și-l puse la loc. Am crezut că de vină au fost doar circumstanțele, dar nu e așa. Se întoarse și îi studie chipul. S-ar fi întâmplat oricum.

Inima ei își încetini ritmul.

– Așa cred și eu.

– Bine. Dădu scurt din cap și-și propti picioarele în șold. Tu prima.

– O-o! Se strâmbă pentru prima dată de când deschisese el ușa de la baie. Ba tu.

– Fir-ar!

Își bagă o mână prin părul ud și se simți ca ultimul fraier. Bine, bine, mormăi el, deși ea nu mai comentase nimic, ci aștepta răbdătoare. Își simțea toate terminațiile nervoase și mușchii încordați la maximum, dar o privi drept în ochi.

– Te iubesc.

Răspunsul ei a fost înlocuit de un hohot de râs care îl făcu să scrâșnească din dinți până îi zvâcni un mușchi.

– Dacă-ți imaginezi că poți să-ți bați joc de mine, dulceață, te sfătuiesc să te mai gândești.

– Scuze, zise ea și mai pufni o dată în râs. Dar mi-ai zis-o atât de încrâncenat și cu capsa pusă... Inima mi-a tresăltat de atâta romantism.

– Doar nu vrei să ți-o zic cântând...

– Poate mai târziu. Râse din nou, iar sunetul acesta de încântare se revărsă din toată ființa ei și umplu camera. De data asta te iert. Și eu te iubesc. Acum este mai bine?

Gheața din stomac i se topi, apoi se încinse și-l încălzi complet.

– Ai putea să fii mai serioasă într-un astfel de moment. Nu văd nimic amuzant.

– Uită-te la noi. Își duse mâna la gură și se așeză pe marginea patului. Dacă asta nu-i de râs, atunci nu știu ce poate fi de râs.

Aici avea dreptate. De fapt, ce să mai, așa era. Buzele lui se curbară într-un zâmbet larg.

– Bine, drăguță, o să-ți șterg imediat zâmbetul ăsta de pe chip.

– Hai să vedem dacă un tip mare și tare ca tine poate să-mi facă față.

O împinse pe pat și se cățără peste ea, iar pe chipul ei răsări un rânjet mare și stupid.

capitolul 8

Trebuia să învețe să țină cont de părerea lui în anumite domenii, își spuse M.J. Asta însemna compromis într-o relație. Adevărul era că el avea mult mai multă experiență în situații ca aceasta decât ea. Ea se considera o persoană rezonabilă, care putea accepta instrucțiuni și sfaturi.

Ba, pe naiba!

– Hai, fii serios, Jack, chiar trebuie să aștept până conduci tu unde-a-nțărcat mutu' iapa, ca să dai un amărât de telefon?

Îi aruncă o privire. Conducea de exact zece minute. Se mira că rezistase atât de mult până să înceapă să se plângă. Își reaminti că era măcinată de griji. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră grele pentru ea. Trebuia să fie rezonabil.

Când și-o vedea ceafa!

– Dacă folosești telefonul ăla înainte să-ți dau eu voie, îl arunc pe geam.

M.J. bătu darabana pe mobilul micuț din mână.

– Te rog să-mi răspunzi la o întrebare simplă: Cum e posibil să ne găsească cineva folosindu-se de acest dispozitiv mobil? Suntem în mijlocul pustietății.

– Suntem la mai puțin de o oră de D.C., fată de raș ce ești! Și ai fi surprinsă să afli ce metode de detectare există.

Bine, poate nu era sută la sută sigur că era posibil. Dar *credea* că este posibil. Dacă telefonul prietenei ei era urmărit, iar cel care îl urmărea dispunea de tehnologia necesară, i se părea posibil să-i poată găsi după frecvența telefonului ei.

Nu voia să lase nici o urmă.

– Cum?

Se temuse că asta va fi următoarea ei întrebare.

– Chestia asta e, de fapt, un radio, da?

– Da, și?

– Radiourile emit frecvențe. Găsești canalele pe diferite frecvențe, nu? Mai mult de-atât nu știa ce să-i zică, așa că răsuflă ușurat când o văzu că-și ține buzele și meditează. Și, în afară de asta, vreau să ne depărtăm cât mai mult de locul în care suntem cazați. Dacă am avea FBI-ul pe urme, aș vrea să-i fac să se învârtă în cerc.

– Ce treabă are FBI-ul cu noi?

– Era un exemplu. Îi venea să se dea cu capul de volan, dar se abținu. Ia-o de bună, M.J. Crede-mă pe cuvânt.

Asta încerca să facă, să-și amintească faptul că, în realitate, nu trecuse decât o zi. O singură zi.

Dar viața i se schimbase în acea zi.

– Măcar ai putea să-mi spui unde mergem.

– O s-o iau pe șoseaua 15, la nord spre Pennsylvania.

– Pennsylvania?

– După care o să poți suna. Apoi ne vom îndrepta spre sud-est, către Baltimore. Îi mai aruncă o privire. Dacă Os[1] sunt în oraș, poate mergem la un meci.

– Vrei să mergi la un meci?

– Hei, e 4 Iulie. Meciuri, bere, parade și artificii. Unele lucruri sunt sacre.

– Eu sunt fan Yankee.

– N-ai decât. Ideea e că stadionul e un loc bun în care să ne pierdem câteva ore – și un loc bun de întâlnire dacă vei putea să o contactezi pe Grace.

– Grace la un meci de baseball? Pufni. Sigur că da.

– E un pretext bun, începu el, apoi se încruntă. Prietena ta ridică vreo obiecție legată de petrecerea Zilei Naționale?

– Grace nu este chiar o mare amatoare de sport. E genul care merge la prezentări de modă pompoase sau, eventual, la un spectacol interesant de operă.

Veni rândul lui să pufnească.

– Și sunteți prietene?

[1] Prescurtare de la Baltimore Orioles, echipă profesionistă de baseball din Baltimore (n.tr.)

– Hei, și eu mergeam deseori la operă.

– Legată în lanțuri sau cum?

O pufni râsul.

– Cam așa ceva. Mda, suntem prietene. Oftă. Cred că e greu pentru cineva din exterior să înțeleagă de ce. Omul de știință, Mick[1] și prințesa. Dar ne-am potrivit.

– Povestește-mi despre ele. Începe cu Bailey, că de la Bailey a început totul.

– Bine. Trase adânc aer în piept și își mută privirea asupra imaginilor care se derulau pe fereastră. Fragmente de peisaj rural, presărate de copaci și dealuri ce i se depănau cu repeziciune în fața ochilor. E minunată, are aură fragilă. E blondă, cu ochi căprui și piele ca petalele de trandafiri. Are o slăbiciune pentru obiectele drăguțe și caraghioase, cum sunt, de exemplu, elefanții. Face colecție de elefanți. Luna trecută, când a fost ziua ei, i-am dăruit un elefant sculptat în steatit. Pentru că își aduse aminte cât de firești și de simple erau viețile lor odinioară, strânse din buze. Îi plac filmele vechi, mai ales cele din genul noir, iar uneori e un pic cam visătoare. Altfel însă, e foarte hotărâtă. Pe vremea când eram la facultate, ea a fost singura care știa exact ce își dorea să facă în viață.

Îi plăcea descrierea lui Bailey, se gândi Jack.

– Și ce își dorea?

– Să studieze pietrele prețioase. E fascinată de roci și pietre. Nu doar de pietre prețioase. Tot vorbeam noi că mergem la Paris pentru câteva săptămâni, dar anul trecut ne-am trezit în Arizona, într-o expediție geologică. Acolo, s-a simțit în largul ei. A avut parte de o viață destul de nefericită. Tatăl ei a murit când era copilă. Fusese dealer de antichități – de-aici se trage slăbiciunea ei pentru lucrurile vechi și frumoase. Revenind, își adora tatăl. Mama ei a încercat să își vadă de viață în continuare, dar nu i-a fost ușor. Au locuit în Connecticut. Încă mai are accent de New England. Îi dă o alură clasică.

[1] Se referă la orice persoană de descendență irlandeză (n.tr.)

Se cufundă în tăcere pentru câteva clipe, chinuindu-se să-și alunge temerile.

– Mama ei s-a recăsătorit câțiva ani mai târziu, a vândut afacerea și s-a mutat în D.C. Bailey s-a atașat de tatăl vitreg. S-a purtat frumos cu ea, i-a stârnit interesul pentru pietre prețioase – asta era meseria lui – și a trimis-o la facultate. Mama ei a murit când ea era la facultate... într-un accident de mașină. A fost o perioadă grea pentru Bailey. Tatăl ei vitreg a murit și el acum câțiva ani.

– E rău să-i pierzi pe cei dragi pe drum.

– Mda. Se uită la Jack și se gândi că el își pierduse tatăl, fratele, mama. Poate nu-i pierduse niciodată cu adevărat. Eu nu am pierdut pe nimeni niciodată.

El înțelese unde îi zburase ei mintea și ridică din umeri.

– Poți să treci peste. Mergi mai departe. Bailey nu așa a făcut?

– Da, dar i-a lăsat cicatrici. Lucrurile astea lasă cicatrici, Jack.

– Oamenii pot trăi bine-mersi cu cicatrici.

Nu era dispus să discute pe marginea acestui subiect, așa că M.J. se întoarse cu fața la peisaj.

– Tatăl ei vitreg i-a lăsat un procent din afacerea lui. Asta nu le-a picat bine ciudaților.

– Ah, da, ciudații.

– Thomas și Timothy Salvini – apropo, sunt gemeni, ca două picături de apă. Niște personaje șmechere în costume scumpe, cu freze de sute de dolari.

– Ăsta-i un alt motiv să nu-ți fie simpatici, remarcă Jack, dar nu principalul.

– Nu. Nu mi-a plăcut niciodată atitudinea lor față de Bailey și de femei, în general. Pe scurt, Bailey i-a considerat ca făcând parte din familia ei, iar sentimentul nu a fost reciproc. Timothy, mai ales, a fost dur cu ea. Am impresia că înainte ca tatăl lor să moară aproape o ignorau, iar când bătrânul Salvini i-a lăsat și ei ceva prin testament, au făcu o criză de nervi.

– Și ce-i aia Salvini?

– Așa-i cheamă și ăsta este și numele firmei lor. Se ocupă cu crearea, cumpărarea și vinderea pietrelor prețioase și a bijuteriilor, și au un magazin cochet în Chevy Chase.

– Salvini... Nu cred c-am mai auzit numele ăsta, da' nici nu cumpăr prostii d-astea.

– Au la vânzare bijuterii foarte frumoase – mai ales cele concepute de Bailey. Și mai fac și muncă de consultanță pentru tot felul de asociații și muzee. Ăsta-i unul dintre punctele forte ale lui Bailey. Dar îi place și munca de designer.

– Dacă Bailey se ocupă și de design, și de consultanță, ciudații ce mai fac?

– Thomas se ocupă de treburile administrative – conturi, vânzări, face tot felul de călătorii pentru a verifica sursele din care își procură pietrele. Timothy muncește, când are chef, în laborator și îi place să se plimbe, plin de importanță, prin showroom.

Agitată, se întinse să se joace cu butoanele sistemului stereo, iar Jack o plesni peste degete.

– Ia mâna.

– Nu mă lași să mă joc cu jucăriile tale? bombăni ea. Orișicât, e o firmuliță de fițe, o reprezentanță cu tradiție. Datorită relațiilor ei cu Institutul Smithsonian au pus mâna pe contractul cu cele Trei Stele. Era în al nouălea cer de bucurie că a reușit, de-abia aștepta să le atingă și să le vâre sub aparaturile alea ale lor. Chestiile alea cu care măsoară și calculează diverse în laborator.

– Deci trebuia să le verifice autenticitatea și să le evalueze.

– Ai priceput. Ardea de nerăbdare să le vadă, așa că am făcut o vizită, împreună cu Grace. Atunci le-am văzut prima oară, dar mi s-au părut familiare. Spectaculoase, aproape ireale, dar parcă le mai văzusem pe undeva. Bănuiesc că din cauză că Bailey ni le descrisese în prealabil. Își roti umerii ca să se mai dezmorțească

și să-și alunge amintirea viselor. Ai văzut și tu una, ai atins-o. E magnifică. Dar când le vezi pe toate trei la un loc, ți se oprește inima.

– Mie mi se pare că au oprit conștiința cuiva să mai funcționeze. Dacă Bailey e așa cinstită cum pretinzi tu...

M.J. se simți datoare să îl întrerupă:

– Este.

– Atunci va trebui să-i verificăm pe frații ei vitregi.

Ea ridică din sprâncene de uimire.

– Chiar ar avea tupeul să încerce să fure Cele Trei Stele? se întrebă ea. Oare de asta îl șantaja Ralph pe unul din ei, nu pentru jocurile de noroc?

– Nu.

– De ce nu? Apoi scuturâ din cap și-și răspunse singură la întrebare: Nu-i posibil – plățile au început acum câteva luni, iar ei de-abia recent au pus mâna pe contract.

– Ai văzut...

Căzu pe gânduri.

– Dar poate că într-adevăr plănuiau să fure stelele. În cazul în care chiar încercau să tragă pe sfoară pe toată lumea și să scape, până la urmă și-ar fi distrus afacerea... afacerea în care tatăl lor a investit o viață, adăugă ea încet. Ceea ce ar distruge-o pe Bailey. Până și ideea i-ar face rău. Ar fi capabilă de orice ca să evite așa ceva.

– Ca de exemplu să trimită prin curier pietrele celor două persoane în care știa că se poate încrede.

– Da... și să-și înfrunte frații vitregi. Singură. Simți o gheară în gât. Jack!

– Păstrează firul logic, se răsti el când o văzu că devine sentimentală. Dacă sunt implicați – iar eu zic că e posibil – înseamnă că au deja un client, un cumpărător. Și au nevoie de toate stelele. Câtă vreme nu le au pe toate, e în siguranță. E în siguranță atâta vreme cât ne ținem departe.

– Înseamnă că sunt disperați. Probabil că o țin pe undeva. Poate i-au făcut rău.

– Și asta-i încă bine, atâta vreme cât e în viață. Au nevoie de ea în viață, M.J., până fac rost de toate trei pietrele. Iar din descrierea pe care tocmai mi-ai oferit-o, amica ta o fi ea o sentimentală și mai naivă din fire, dar nu e fraieră.

– Nu, nu e. M.J. își recăpătă calmul și se uită la telefonul din poala ei. Acum realiza că, dacă suna, nu se punea în pericol doar pe ea, ci pe toate trei. N-am nici o problemă dacă vrei să conduci până la New York ca să-i dai un telefon.

Se întinse și o strânse de mână.

– Nu mergem la stadionul celor de la Yankee, oricât m-ai implora.

– Nu-ți sunt datoare doar pentru mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum. Îți sunt datoare și pentru Bailey, și pentru Grace. Viața lor depinde de tine, Jack.

Își trase mâna și și-o propti de volan.

– Nu mă lua cu d-astea, dulceață. Mă enervezi.

– Te iubesc.

Inima îi descrise lent un cerc în piept și îl făcu să spine.

– Fir-ar! Bănuiesc că acum vrei să mă auzi și pe mine.

– Cam așa ceva.

– Te iubesc. De la ce vine M.J.?

O făcu să zâmbească, ceea ce și intenționase.

– Uite ce-i, Jack, partidele sălbatice de sex și declarațiile de iubire sunt una. Dar partea cu mărturisirile de acest gen sunt alta. Nici măcar nu te cunosc de suficient timp.

– Martha Jane. Chiar cred că vine de la Martha Jane.

M.J. scoase un țâțâit enervant.

– Răspuns greșit. Ocazie cu care ați pierdut tura asta, omule, și vă urez mai mult noroc data viitoare.

Precis avea un certificat de naștere pe undeva, se gândi el. Îi dădea el de urmă.

– Bine, acum spune-mi despre Grace.

– Grace e o femeie complicată. Este extraordinar... incredibil de frumoasă. Nu exagerez. Am văzut bărbați în toată firea rămânând cu gura căscată după ce ea le-a aruncat o singură privire cu ochii aceia albaștri.

– De-abia aștept să o întâlnesc.

– Probabil că-ți plouă-n gură, dar nu-i nici o problemă. Nu-s geloasă din fire. Și e destul de distractiv să văd cum cad toți tipii în limbă după Grace. N-ai cotrobăit și prin pozele din portofelul meu când mi-ai căutat prin geantă?

– Ba da, m-am uitat un pic.

– Am câteva cu Grace și cu Bailey.

Se concentră să-și aducă aminte. Nu voia să-i spună că de-abia le băgase în seamă pe blondă și pe brunetă. Roșcata îi atrăsese lui atenția.

– Bruneta avea o pălărie mare și caraghioasă într-una din poze.

– Da, aia e de anul trecut, din expediția geologică. Am rugat un turist să ne pozeze. În tot cazul, e splendidă și a crescut printre bogați. Și orfană. Și-a pierdut familia de mică și a locuit cu mătușa ei. Familia Fontaine este putred de bogată.

– Fontaine... Fontaine... își chinui el mintea. Ca... Magazinele Fontaine?

– Chiar așa. Sunt bogați, plini de ei, niște snobi enervanți. Lui Grace îi face mare plăcere să îi șocheze. Se așteptau de la ea să-și facă treaba la Radcliffe, apoi să dea turul obligatoriu de Europa și să-și găsească un... potrivit, la fel de bogat, plin de el și snob. A făcut totul numai ca să le iasă din cuvânt, iar de când are grămezi de dolari la dispoziție, nu mai dă doi bani pe ce părerea familia ei despre ea.

Se opri să mediteze puțin.

– Nu cred că i-ar păsa nici dacă ar fi săracă lipită pământului. Pe Grace nu o interesează banii. Îi...

...-i aibă, îi cheltuiește într-o veselie, dar nu are nici un ...espect pentru ei.

– Oamenii care muncesc ca să aibă un venit îi ...espectă.

– Nu e genul care să stea cu brațele în sân și să nu facă nimic, sări imediat M.J. în apărarea ei. Doar că nu-i pasă dacă oamenii o privesc la modul ăsta. Face grămadă de chestii caritabile – în secret. E treaba ei. Este una dintre cele mai generoase persoane pe care le ...unosc. Și e loială. În același timp, e și foarte nehotărâtă ...schimbătoare. Are zile când o apucă toanele și nu face ...mic. Doar pleacă. S-ar putea duce la Rima – sau poate ... Duluth. Simte că trebuie neapărat să plece. Are o casă ...vestul Marylandului – unde are o chestie simpatică și ...icuță căreia ai putea să-i zici casă la țară. Cu mult teren ...jur, foarte izolată. N-are telefon, n-are vecini. Cred că ...lo zicea că se duce în weekendul ăsta. Închise ochii încercă să-și imagineze dacă putea face ceva. Nu știu ...că aș putea găsi locul. Am fost acolo doar o dată, iar ...iley a condus. Mie mi se pare că toate drumurile arată ...fel în afara orașelor. E undeva prin munți, pe lângă o ...dure protejată.

– Poate merită să încercăm să ajungem acolo. Mai vedem. Ar apela la familia ei dacă ar avea probleme?

– Ar fi ultima variantă.

– Dar la vreun bărbat?

– De ce-ai vrea să depinzi de cineva pe care-l poți manevra ca pe-o marionetă, cu un singur surâs? Nu, nu... nici un bărbat la care ar apela.

...ăzu pe gânduri o vreme, apoi tresări când își aduse ...nte și rânji.

– Grace Fontaine – Miss Aprilie Ivy League. Pălăria ...din poză m-a pus pe gânduri. N-o să uit niciodată... ...aia.

– Serios? replică ea cu vocea seacă și se răsuci să se ...a el pe deasupra ochelarilor de soare. Petreci mult ...salivând la pozele din reviste, Dakota?

– Am petrecut ceva pentru Miss Aprilie, recunoscu e. voios și-și frecă o mână în dreptul inimii. Dumnezeule. ești amica lui Miss Aprilie.

– O cheamă Grace, și asta s-a întâmplat acum câțiv ani, când eram în facultate. A făcut-o ca să-și enerveze familia.

– Slavă Domnului! Cred că încă mai am numărul acela pe undeva. Acum o să studiez revista cu și mai mare atenție. Ce corp are, își aduse el aminte prosteș Asemenea femei sunt un dar pentru toți bărbații de p acest pământ.

– N-ai vrea să tragem pe dreapta și să păstrăm un m ment de reculegere?

Se uită la ea rânjind în continuare.

– Doamne, M.J., ce ochi verzi ai! Parcă ziceai că n ești geloasă.

– Nu sunt. Normal. E o chestie ce ține de demnitat Ai o fantezie revoltătoare și libidinoasă cu cea mai bun prietenă a mea.

– Revoltătoare nu-i, pe cuvânt. Poate libidinoasă, d nu revoltătoare. Încasă pumnul în braț fără să crâcnea că. Dar eu pe tine te iubesc, dulceață.

– Taci.

– Crezi că ar vrea să-mi dea un autograf pe poza a Poate chiar peste...

– Încetează, te avertizez.

Distracția era distracție, se gândi, dar un bărbat p putea forța norocul. În mai multe feluri. Viră pe s seaua 15 și o luă spre est.

– Ce faci, credeam că mergem în Pennsylvania s sunăm.

– Tocmai ai zis că Grace are o casă în vestul Maryl dului. N-ar fi prea inteligent să ne îndreptăm chiar direcția aia acum. Schimbare de planuri. Mai întâi m gem spre Baltimore. Ia și sună. Cred că ne-am luat a de la micul nostru motel paradiziac. Zâmbi și o bătu dosul palmei. Nu-ți face griji, dulceață, o să găsim al

– N-avem cum să mai găsim unul la fel. Sper, adăugă a și formă frenetic numărul. Sună.

– Fii concisă și nu-i spune unde suntem. Spune-i să e ducă la un telefon public, într-un spațiu public, și ă te sune înapoi.

– Am... Înjură. Mi-a răspuns robotul. De asta-mi era rică. Bătu nervoasă cu pumnul în genunchi în aștep rea mesajului înregistrat de Grace. Grace, răspunde, r-ar să fie. E urgent. Dacă îți verifici mesajele, să nu te uci acasă. Nu intra în casă. Du-te la un telefon public sună-mă pe mobil. Suntem într-o încurcătură mare e tot.

– Mai scurt, M.J.

– Of, Doamne. Grace, ai grijă. Sună-mă. Întrerupse pelul și răsuflă apăsat. S-o fi dus prin munți... ori s-a ecis brusc să sărbătorească ziua de 4 Iulie în Londra. u poate a ajuns pe vreo plajă din Indiile de Vest. u... deja au găsit-o.

– Pare că e o femeie greu de găsit. Înclin spre prima riantă. Întretăie șoseaua interstatală și o luă spre nord. să ocolim puțin, apoi oprim să umplem rezervorul cu nzină. Și să cumpărăm o hartă. Hai să vedem dacă îți ți împrospăta memoria ca să găsim ascunzătoarea din nți a lui Grace.

Perspectiva asta îi mai calmă nervii.

– Mersi.

– Izolată, zici?

– E undeva în mijlocul pădurii, care pădure e-n mij l pustietății.

– Hmm! Bănuiesc că nu umblă despuiată pe acolo. coti când primi un ghiont. Ziceam și eu.

Găsiră o benzinărie și își cumpărară o hartă. Opriră mânânce într-un local pentru tiriști, chiar la granița re state.

Întinseră harta pe masă și se puseră pe studiat.

– Păi, sunt cam, hmm, câteva mii de păduri protejate estul Marylandului, comentă Jack și îmbucă niște ele speciale. Îți sună vreuna cunoscută?

– De unde să știu? Copaci peste tot.

– Chiar ai fost crescută la oraș, așa-i?

Ridică din umeri și mușcă din sendviș.

– Tu nu?

– Ba da. Niciodată n-am putut să înțeleg de ce vor unii să locuiască în păduri sau pe dealuri. Ei unde mănâncă?

– Acasă.

Se uitară unul la celălalt și scuturară din cap.

– Și în fiecare seară la fel, îi dădu el dreptate. Și unde ies să se distreze, să se relaxeze după o zi de muncă? Pe verandă. Mamă, ce gând înspăimântător!

– Nu-s oameni, nu-i trafic, fără restaurante și fără cinematografe. Asta nu-i viață.

– Îți dau perfectă dreptate. Evident, amica noastră Grace, nu.

– Amica mea, zise ea și-și arcui sprâncenele. Îi place singurătatea. Îi place să se ocupe de grădinărit.

– Ce?! Crește roșii?

– Da, și flori. Când am fost la ea, se băga în praf și planteze... habar n-am ce, petunii sau așa ceva. Și mie-mi plac florile, dar le cumpăr și gata. Nu zice nimeni că trebuie să le și crești. Și mai erau și căprioare prin pădure. Asta mi-a plăcut mult, își aduse ea aminte. Bailey era deconectată complet. Câteva zile m-am simțit bine, dar nici măcar televizor n-are acolo.

– Asta e o barbarie.

– Te cred. Stă și ascultă CD-uri și prelegeri despre natură sau așa ceva. E și-un magazin pe-acolo – o vreo șase kilometri distanță. De acolo poți să cumperi pâine, lapte și cuie. Zici că-i desprins din Mayberry doar că-i în sud. Parcă am văzut și o bancă acolo, și un oficiu poștal.

– Cum se cheamă orășelul?

[1] Comunitate ficțională, prezentată în două show-uri americane, *The Andy Griffith Show* și *Mayberry R.F.D.*, situată în Carolina de Nord. (n.tr.)

– Nu știu. Dogpatch[1]?

– Ilar. Încearcă să-ți aduci aminte de traseu cât de cât. Probabil că ați mers pe 270.

– Îhm, și pe urmă pe 70, aproape de... cum îi zice? Frederick. La un moment dat n-am mai fost atentă. Cred că am adormit. E un drum care nu se mai termină.

– Precis v-ați oprit pe la benzinării, insistă el. Fetele nu pleacă la drum fără să se oprească întruna pe la benzinării.

– Vrei să te iei de noi?

– Nu, asta-i realitatea. Unde v-ați oprit – și ce-ați făcut?

– Undeva pe 70. Mi-era foame. Am vrut ceva de la un fast-food.

Închise ochii și încercă să-și aducă aminte.

– Și acum mănânci ca în tinerețe, M.J.

– Și?

– Ce-ar fi să mai schimbi meniul și să-ți iei o salată?

– O zi fără cartofi prăjiți e o zi tristă și pierdută."

Zâmbi când aminti cum își dăduse Bailey ochii peste cap, râzând, după care se dăduse bătută.

– Stai așa. Am luat ceva la pachet, după care Bailey văzut un panou cu niște antichități. Un loc plin de obiecte, un hambar, ceva. S-a entuziasmat de n-a mai stat și a insistat să mergem să-l vizităm. Era undeva celălalt stat și avea un nume caraghios, tipic de acolo... Ah... Se chinui să-și amintească. Rabbit Hutch[2] Chicken Coop[3]. Ba nu, nu. Ceva legat de apă. Stream[4]. Beaver Creek[5]! își aminti ea. Ne-am dus la chestia asta cu antichități de la imensul bâlci, cum s-o chema, din Beaver Creek. Dacă nu trăgeam acolo și-ar fi petrecut weekendul. Și-a cumpărat

[1] ...le unui oraș din benzile desenate ale caricaturistului ... (n.tr.)

[2] ...iepuri

[3] ...de găini

[4] ...păstrăvilor

[5] ...castorilor

un castron vechi și un urcior pentru Grace – cadou pentru casă. Eu i-am cumpărat un scaun-balansoar pentru verandă. Ne-am chinuit ca naiba până l-am urcat pe mașina lui Bailey.

– Bine. Dădu scurt din cap și împachetă harta. Terminăm de mâncat și mergem spre Beaver Creek. Mai vedem acolo.

Ajunseră în parcarea târgului de antichități, iar M.J. își desfăcu un suc la cutie. La fel făcuse și în excursia cu Bailey, drept pentru care spera să-și mai aducă aminte câte ceva.

– Știu că am revenit tot pe 70. Bailey vorbea încontinuu despre ceva sticlărie distribuită în timpul Marii Crize. Voia să se întoarcă și să cumpere. Mai voia și o masă, și era enervată că nu o cumpărase ca s-o trimită prin poștă. Eu am câștigat muzica.

– Ce-ai câștigat?

– Muzica. Lui Bailey îi place muzica clasică. Beethoven, chestii d-astea. De fiecare dată când plecăm cu mașina, dăm cu banul să vedem cine alege muzica. Am câștigat eu, așa că am ascultat Aerosmith – versiuni mea de muzică clasică.

– Am impresia că suntem făcut unul pentru celălalt. Deja încep să mă sperii. Se aplecă și o sărută ușor. Și ce era îmbrăcată?

– Ce-i cu obsesia asta subită pentru vestimentația prietenelor mele?

– Vreau să te ajut să-ți aduci aminte. Să-ți completez fragmentele de imagini. Cu cât îți aduci aminte mai multe detalii, cu atât ne va fi mai ușor.

– Oh, am înțeles. Se potoli, își ținuie buzele și ridică privirea spre cer. Niște pantaloni largi, de culoare cum bej. Bailey evită culorile intense. Grace îi face în timpul capul mare pe subiectul ăsta. O bluză de mătase strânsă pe corp, un fel de roz și spălăcită. Și niște cercei extraordinari. Ea și-i făcuse. Bucăți

de cuarț roz. I-am încercat și eu la un moment dat. Nu-mi veneau bine.

– Nu-ți stă bine cu roz din cauza părului.

– Ăsta e un mit. Roșcatele pot purta roz. Am ieșit de pe șoseaua interstatală pe un drum care ducea spre vest. Nu-mi aduc aminte numărul, Jack. Bailey îl știa pe de rost. Îl avea scris pe undeva, dar n-avea nevoie de mine ca să știe pe unde s-o ia.

Jack studie harta.

– 68 iese spre vest din Hagerstown. Hai să vedem dacă ți se pare familiar.

– Știu că de acolo am mai mers câteva ore, zise ea în timp ce urca în mașină. Aș putea să conduc și eu.

– Ba nu, n-ai putea.

Își aruncă privirea spre mașină, remarcând că portiera din spate era prinsă cu sârmă.

– Nu prea înțeleg de ce ții așa de mult la rabla asta, Jack.

Acesta se crispă. Rabla asta fusese, până de curând, sursa lui mare iubire.

– Sunt șanse mai mari să-ți aduci aminte, dacă ne ținem de plan.

– Bine. Își întinse picioarele lungi în față în timp ce întorcea mașina în parcare. Te-ai gândit vreodată să o vopsești măcar?

– Mașina are caracter, așa cum arată acum. Și conteaz ce e sub capotă, nu faptul că e sau nu lustruită.

– Ce e sub capotă, repetă ea, uitându-se apoi la sistemul audio stereo. Și bordul. Fac pariu c-ai dat cel puțin trei mii pe jucăria ta.

– Îmi place muzica. Dar eu ce să zic de mașina ta? Mereai că ți-ai construit-o singură.

– MG-ul meu e o mașină clasică.

– Parcă-i pentru copii. Trebuie să-ți îndoi genunchii ca să încapi sub volan.

– Spre deosebire de tine, când fac parcarea laterală mă simt de parcă aș ancora un vas cu aburi în port.

– N-ai vrea tu mai bine să fii atentă la drum?

– Sunt foarte atentă. Îi întinse cutia cu restul de suc. Deși s-ar zice că locuiești în mașina asta, sper că e doar o impresie, nu-i așa?

– Dacă trebuie, stau și-n mașină. Altfel, am un apartament pe Mass Avenue. Câteva camere.

„Cu mobilă prăfuită", completă el în gând. Cu munți de cărți, dar fără suflet. Nu era legat sufletește de apartament; ar fi putut lăsa totul în urmă fără să stea pe gânduri. Așa îi fusese viața până în urmă cu o zi. Ce naiba făcea cu fata asta? se întrebă el tăios. Nu avea nimic în sufletul lui care să poată trece drept o fundație. Nimic pe care să se poată construi ceva. Nimic de oferit.

Ea avea o familie, prieteni, o afacere căreia se dedica. Ce altceva aveau ei în comun, în afară de situația în care se găseau, de gusturi muzicale similare și de o preferință pentru viața urbană?

Și de faptul că se îndrăgostise de ea.

O privi. Acum era concentrată. Stătea aplecată în scaun și se încrunta pe fereastră, încercând să recunoască peisajele.

Nu era o frumusețe, se gândi el. Poate se îndrăgostise orbește, dar nu ar fi descris-o niciodată în termeni atât de simpli. Chipul ei ciudat de roșcovană atrăgea priviri – cu siguranță priviri masculine. Era atrăgătoare, unică, cu suprafețe plane și ascuțite ce contrastau puternic și cu o gură senzațională. Trupul îi era construit pentru viteză și mișcare, lăsând loc mai puțin fanteziei. Cu toate astea, se pierduse în acest trup, în ea.

Știa că în momentul în care o întâlnise, viața lui luase o cotitură bruscă, dar habar nu avea unde ducea acest drum.

– Ăsta-i drumul. Se întoarse radioasă spre el, iar el simți că-i stă inima în loc. Sunt sigură.

Acceleră până la nouăzeci și cinci de kilometri pe oră. Bine măcar că unul din ei avea certitudini.

capitolul 9

Drumul tăia munții. M.J. se gândi că era o mare izbândă a ingineriei, dar nu se simțea în largul ei. Mai ales pentru că peste tot erau indicatoare care anunțau căderi de pietre, iar drumul era mărginit de pereți abrupți de stâncă.

Pe răufăcători îi mai putea înțelege și le putea anticipa mișcările, dar cine, se întrebă ea, putea anticipa ce va face Mama Natură? Ce o putea opri să se burzuluiască la ei și poate chiar să arunce cu niște bolovani în mașină? Și fiindcă în ea ar fi putut dormi opt persoane, era o țintă ușoară. M.J. privi circumspectă pe fereastra laterală, rugându-se în gând ca stâncile să rămână la locurile lor, până treceau.

În față se înălțau munții cu crestele lor înverzite pe timp de vară. Căldura și umiditatea se amestecau, făcând aerul vârtos ca siropul. Pneurile se afundau în șosea.

Din când în când mai vedea case în spatele copacilor de pe marginea drumului, doar frânturi din ele, de parcă s-ar fi ferit de ochii curioșilor. Se întrebă ce era cu casele astea ascunse, care aveau, fără doar și poate, curți îngrijite și păzite de câini agresivi, decorate cu grădinițe și balansoare, împodobite cu verande și curți interioare în care tronau grătare și scaune de lemn.

Se putea trăi și așa, își dădu ea cu părerea. Dar, între timp, trebuia să îți îngrijești grădină, să tunzi peluza.

Nu trăise niciodată la casă. Întotdeauna i se păruse că apartamentele se potriveau mai bine stilului ei de viață. Pentru unii, bănuia, apartamentele erau ca niște cutii înghesuite unele în altele într-o cutie mai mare. Întotdeauna se declarase mulțumită să aibă un spațiu al ei, să facă parte dintr-un stup prietenos. De ce să ai nevoie de peluză și de balansoare, dacă n-aveai copii?

Simți că i se strânge ușor stomacul. Se mai gândise vreodată până acum să aibă copii? Să-i legene, să-i audă cum cresc, să le lege șireturile și să-i șteargă la nas?

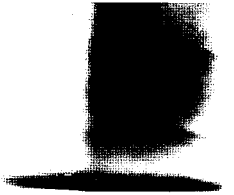

Lui Grace îi plăceau copiii. De fapt, și ei îi plăceau. Aveau un regiment de verișori, care se împrăștiaseră prin toată lumea, și când fusese în vizită la ei, petrecuse multe ore ca să alinte un bebeluș, să se joace pe pode cu un tânc sau să joace baseball cu un proaspăt adept al acestui sport.

Nu-și imagina că simțeai la fel dacă odrasla îți aparținea. Ce senzații îți putea oferi, meditată ea, momentul în care propriul copil își odihnea căpșorul pe umărul tău și căsca sau când învăța să meargă și ridica mânuțele spre tine să-l iei în brațe?

Și, pentru numele lui Dumnezeu, de ce se gândea la copii în asemenea momente? Obosită, își băgă degetele pe sub ochelarii de soare și se apăsă pe ochi.

Apoi se uită bine la profilul lui Jack. Oare el ce părere avea despre copii? Incredibil, simți că i se încing obrajii și se întoarse rapid cu fața la geam. „Ce idioată", se gândi ea. „Cunoști un tip, și-n secunda următoare începi să te gândești la scutece și la biberoane."

„Asta", își zise ea cu amărăciune, „se întâmplă cu orice femeie care se leagă de un anumit bărbat. Se înmoaie toată și încetează să mai gândească."

Apoi scoase un strigăt care-i luă pe amândoi prin surprindere.

– Acolo! Aia e ieșirea! Pe acolo am luat-o. Sunt absolut sigură.

– Data viitoare împușcă-mă fără avertisment, îi sugeră Jack și o luă pe drumul indicat. Este mai sigur decât un infarct.

– Scuze.

Reduse viteza ca să îi lase lui M.J. timp să se orienteze pe care din cele două benzi să o ia.

– La stânga, zise ea după o clipă de gândire. Sunt aproape sigură că am luat-o prin stânga.

– În regulă, trebuie să fac din nou plinul căpcăunului ăstuia. Se îndreptă spre cea mai apropiată benzinărie și opri lângă pompă. La ce te gândeai mai devreme, M.J.?

– La ce mă gândeam?

– Erai cu mintea în altă parte.

Faptul că el își dăduse seama de rătăcirea ei o deconcertă. Se foi în scaun și ridică din umeri.

– Mă concentram la drum, atâta tot.

– Ba nu-i adevărat. Îi prinse bărbia și o întoarse spre el. Exact asta făceai. Își frecă degetul mare de buzele ei. Nu-ți face griji. O să le găsim pe prietenele tale. O să fie bine.

Încuviință din cap și se rușină. La Grace și Bailey trebuia să se gândească, nu să viseze cu ochii deschiși la bebeluși, ca o idioată îndrăgostită.

– Grace o să fie cu siguranță acasă. Trebuie doar să-i găsim locuința.

– Să nu-ți uiți ideea. Se întinse și-și lipi buzele de ale lui. Acum du-te și cumpără-mi un baton de ciocolată.

– La tine-s toți banii.

– A, da. Ieși din mașină, băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor și scoase un pumn de hârtii.

– Unul mare de tot, îi sugeră el, și ia-ți și ține unul.

– Vai, îți mulțumesc, tăticule.

Rămase pe loc și rânji în urma ei, în timp ce ea se îndepărta cu pași mari, legănându-și șoldurile înguste în jeanșii confortabili.

„Bună bucățică", se gândi el în timp ce băgă furtunul în rezervor. Nu avea de gând să încerce să deslușească motivele pentru care soarta i-o aruncase în cale și în inimă.

„Vai, îți mulțumesc, tăticule.""

În schimb se întrebă cât va mai dura până va pleca și ea din viața lui. Toți oamenii pe care îi întâlnise veneau și plecaseră. Așa se întâmplase dintotdeauna, astfel încât încetase să se mai aștepte la altceva. Poate că nici nu-și mai dorea altceva.

Cu toate acestea, știa că dacă ea decidea să plece, el avea să-și mai revină vreodată. Așadar, trebuia să se asigure că nu pleca de lângă el. Alimentă rezervorul cu gaz al Oldsmobile-ului și o urmări cum se întoarce

și traversează în direcția automatului de sucuri. Remarcă faptul că nu era singurul care o privea. Puștiul care alimenta camioneta ruginită la următoarea pompă urmărea și el.

„Te înțeleg, amice", se gândi Jack. „Arată bine, ce să mai. Poate când o să mai crești, o să ai noroc să-ți găsești o femeie măcar pe jumătate la fel de potrivită pentru tine."

Recunoscător pentru norocul care dăduse peste el, Jack puse capacul rezervorului la loc și se duse spre ea. M.J. avea mâinile pline cu dulciuri și sucuri, iar el se repezi să o tragă spre el și o sărută lung și pasional, cu toată pofta.

Trase cu nesaț aer în piept după ce îi dădu drumul.

- Cu ce ocazie?

- Pentru că pot, zise el simplu, și mai că nu chiuie de bucurie.

M.J. clătină din cap, îl observă pe adolescentul care se uita cu gura căscată în timp ce-și turna benzină pe încălțări.

- Ai grijă să n-aprinzi bricheta, i se adresă ea în timp ce urca în mașină.

Jack urcă și el, iar ea se lăsă pradă impulsului și-și înfipse mâinile în părul lui, apoi îl trase și îl sărută, la rândul ei, cu același patos.

- Uite că și eu pot.

- Da. Era foarte sigur că în clipa aia îi ieșea fum pe urechi. Ce pereche strașnică suntem!

Îi luă ceva timp să-și limpezească mintea și să-și aducă aminte cum se rotește cheia în contact. Înfiorați și amuzați amândoi de reacția lui, ea îi întinse un baton de ciocolată.

- Vrei?

El mormăi ceva, luă batonul și mușcă.

- Ai grijă la drum, îi spuse el. Vezi dacă recunoști ceva.

- Știu că n-am mai mers mult pe drumul ăsta, începu ea. Am întors și am luat-o multă vreme pe niște

drumeaguri. După cum ți-am spus, Bailey avea toată harta în cap. Bailey! Odată ideea intrată în cap, își lipi palmele de gură.

- Ce-i?

- M-am tot întrebat unde s-ar fi dus. Dacă ar fi fost într-o situație dificilă, dacă ar fi încercat să fugă, unde s-ar fi dus? Se întoarse spre el, cu privirea luminată. Iar răspunsul e chiar aici. Știe cum se ajunge la Grace. Îi place la nebunie locul. Aici s-ar simți în siguranță.

- E o posibilitate, o aprobă el.

- Nu, nu, la una dintre noi s-ar fi dus, sunt sigură. Scutură cu violență din cap, cu disperare. Iar la mine nu se putea duce. Înseamnă că a venit încoace; poate a luat un autobuz sau un tren până la cea mai apropiată stație, apoi a închiriat o mașină. Își simți inima ușoară. Da, e logic să fi procedat așa. Sunt amândouă undeva acolo, în pădure, încercând să-și dea seama ce să facă mai departe și îngrijorându-se pentru mine.

Și el se îngrijora pentru ea. Se gândea că, poate, își făcea speranțe deșarte, dar nu avea inima să i-o spună.

- Chiar dacă sunt acolo, zise el precaut, tot trebuie să le găsim mai întâi. Gândește-te, încearcă să-ți amintești.

- Bine. Entuziasmată, scană peisajul. Era primăvară, gândi ea cu voce tare. Era frumos afară. Totul era înflorit - corni cred că se cheamă, și tufele alea de un galben aproape fosforescent. Și ceva care Bailey a zis că se numește Cercis. Era o grădină pe undeva, își aminti ea brusc. O d-aia... cum îi spune... pepinieră. Bailey a vrut să se oprească și să-i cumpere lui Grace un boschet sau ceva de genul ăsta. Iar eu i-am spus să ajungem mai întâi acolo și să vedem dacă are nevoie de așa ceva.

- Deci căutăm o pepinieră.

- Avea un nume caraghios. Închise ochii o secundă și se strădui să-și aducă aminte. Se afla pe partea dreaptă a șoselei și era un loc foarte aglomerat. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care nu am vrut să oprim. Ne-ar fi luat o grămadă de timp. Buds'N'Blooms. Își plesni

palmele, de bucurie că își adusese aminte. De acolo am mai făcut cam un kilometru și jumătate.

– Zi înainte că-i zici bine. Îi luă mâna și i-o sărută. Gestul îi făcu pe amândoi să se încrunte. Nu mai sărutase în viața lui mâna unei femei.

M.J. simți fluturi în stomac. Își drese vocea și-și așeză mâna în poală.

– Păi, ăăă... Deci, Grace și Bailey s-au întors la seră. Eu am rămas acasă la Grace. Tipele astea două sunt înnebunite să meargă la cumpărături. Orice fel de cumpărături. M-am gândit că o să cumpere tot magazinul – ceea ce practic au și făcut. S-au întors încărcate cu flori de plastic, flori în ghivece și câteva tufișuri. Grace are o camionetă. Îmi și imaginez ce articol pe cinste ar apărea în rubrica de mondenități a revistei *Post*'s despre faptul că Grace Fontaine conduce o camionetă.

– I-ar păsa?

– S-ar distra. Dar nu mai știe nimeni despre casa asta. Rudele ei – așa își numește familia – habar nu au.

– Aș zice că asta e-n avantajul nostru. Cu cât știu mai puțini oameni, cu atât mai bine. Buzele i se curbară când zări un indicator. Uite-ți pepiniera, dulceață. Văd că le merge foarte bine, chiar și în sezonul ăsta.

Se înfioră de plăcere când văzu șirul de mașini și camionete trase pe marginea drumului, mulțimea de oameni plimbându-se printre tarabele cu flori.

– Fac pariu că le-au explodat vânzările cu ocazia minivacanței. Au oferte – zece procente reducere pentru orice flori roșii, albe sau albastre.

– Dumnezeu să binecuvânteze America. Cam un kilometru și jumătate ai zis?

– Da, și pe dreapta undeva. Sunt sigură.

– Ție nu-ți plac florile?

– Poftim? Se uită distrată la el. Ba da, bineînțeles. Îmi plac cele care au miros. Știi, ca alea, cum le zice garoafe. Nu au miros dulceag și nici nu se scutură după câteva zile.

Îl pufni râsul.

– Îți plac florile cu mușchi. Aici ați virat?

– Nu... Nu cred. Puțin mai departe. Se aplecă în față și bătu darabana cu degetele în bord. Uite acolo, următoarea. Sunt aproape sigură.

Schimbă viteza și coti la dreapta. Drumul urca șerpuind. Gardurile erau sufocate de caprifoi, iar dincolo de ele pășteau niște vaci.

– Cred că pe-aici. Își roase buza. Toate afurisitele astea de cărări arată la fel. Câmpuri, și bolovani, și copaci. De unde știu oamenii pe unde s-o ia?

– Ați mers doar pe drumul ăsta?

– Nu, a mai cotit o dată. „Dreapta sau stânga?" se întrebă ea în gând. Dreapta sau stânga? Ne-am tot afundat în jungla asta și am urcat. Poate aici.

Încetini și o lăsă să se gândească. Următoarea intersecție, îngustă la fel ca celelalte, era mărginită pe o parte de o casă de piatră. În curte moțăia un câine la umbra unui arțar uscat. În iarbă erau împrăștiate niște rățuște din piatră.

– Pe aici s-ar putea, în stânga. Îmi pare rău, Jack, sunt confuză.

– N-are nimic, avem rezervorul plin și e încă devreme. Nu te stresa.

Făcu stânga și merse de-a lungul drumului șerpuit care urca și se îngusta. Casele erau împrăștiate peste tot, iar pe câmpuri, porumbul crescuse de un metru. La marginea câmpurilor se zăreau copaci cu trunchiuri roase și înverziți, care își arcuiau crengile peste drum, formând un tunel umbros pe sub care treceau mașinile.

Ajunseră pe culmea unui deal, unde o nouă lume se deschise în fața lor. O priveliște minunată, cu munți înverziți și pășuni, se derula în zare.

– Da. Bailey aproape a stricat mașina când am ajuns în vârful dealului. Dacă e același deal, adăugă ea. Cred că face parte din pădurea protejată. Era absolut interzisă de el. Dar am mai cotit o dată. Pe unul dintre drumurile întortocheate din spatele copacilor.

– Te descurci de minune. Zi-mi pe care vrei s-o luăm.

– În momentul ăsta, știu la fel de mult ca tine. Se simțea neajutorată și stupidă. Acum arată diferit. Copacii au coroane bogate. Când am venit noi de-abia înverziseră.

– Ia să încercăm așa, se decise el, apoi dădu cu banul în minte și făcu dreapta.

Le luă doar zece minute să recunoască că se pierduseră și încă zece să găsească drumul spre șoseaua principală. Merseră printr-un orășel pe care M.J. nu-l recunoscu, apoi făcură cale întoarsă.

După o oră de mers aiurea, M.J. simți că-și pierde răbdarea.

– Cum de ești așa de calm? îl întrebă ea. Jur că ne-am vârât pe toate tentativele de drumuri, pe o rază de optzeci de kilometri. Pe toate drumurile, ulițele și potecile pe care merg vacile. Simt că înnebunesc.

– În munca mea e nevoie de răbdare. Ți-am povestit vreodată cum l-am urmărit pe Big Bill Bristol?

Se foi în scaun, sigură că n-avea să-și mai simtă niciodată fundul.

– Nu, nu mi-ai povestit niciodată despre felul în care l-ai urmărit pe Big Bill Bristol. Este o poveste inventată de tine?

– Nu e nevoie. Vrând să ia o pauză, ieși de pe drum. Zărise un loc retras lângă ceea ce bănuia că se chema baltă. Copacii erau aplecați peste apa întunecată, lăsând doar crâmpeie de soare să se reflecteze pe suprafața ei. Big Bill a fost săltat pentru ultraj. Și-a pierdut cumpătul la o partidă de pocher cu șapte cărți și a încercat să umfle potul adversarului de joc. Asta după ce i-a spart nasul și l-a bătut rău. Big Bill are cam unu nouăzeci și cinci, e o namilă de o sută treizeci de kile și cu pa[illegible] de mărimea Minneapolisului. Nu-i place să piardă. Știu asta din sursă sigură, în speță de când am mai jucat cu[illegible] curi de noroc, în câteva seri, cu Big Bill.

M.J. îi aruncă un zâmbet șarmant.

– Doamne, Jack, de-abia aștept să-ți cunosc prieten[illegible]

Recunoscând sarcasmul când îi era adresat, nici nu catadicsi să se uite la ea.

– În tot cazul, Ralph a achitat cauțiunea, dar Big Bill a aflat de niște jocuri ilegale în Jersey și n-a vrut să le rateze. Legea nu permite nici jocurile ilegale, nici neprezentarea la proces, așa că i-a fost revocată cauțiunea. Bill a fost trecut pe lista fugarilor.

– Iar tu te-ai dus după el.

– Mda, așa am făcut. Jack își frecă bărbia și se gândi în treacăt că ar fi cazul să se bărbierească. Trebuia să fie o treabă gândită de genul: Descoperi unde se organizează jocul, îi aduci aminte lui Bill că trebuie să se prezinte la tribunal și vii cu el acasă. Bill însă a câștigat o grămadă de bani în Jersey, așa că s-a mai dus și-n altă parte. Ar trebui să mai precizez că Bill e un ins masiv, dar nu și în ceea ce privește materia cenușie. În plus, norocul căduse peste el și câștiga joc după joc, mergând dintr-un stat în altul.

– Iar Jack Dakota, vânător de recompense, îi răsufla în ceafă.

– De răsuflat răsuflam, nu neapărat în ceafa lui. Mă țineam îndeajuns de aproape de el. Dacă nenorocitul își făcuse planul să scape de mine, reușise de minune. Am jucat peste tot pe coasta de nord-est.

– Cât de mult ai pierdut?

– Nu merită menționat, îi răspunse el întrebării înțepite de un rânjet. Am ajuns la Pittsburgh cam pe la miezul nopții. Știam că se organizează ceva pe undeva, dar n-am putut mitui sau amenința pe nimeni să-mi spună unde exact. Eram deja pe urmele lui Bill de patru zile, trăiam în mașină și jucam pocher cu tipi pe care îi chema Bats[1] sau Fast Charlie[2]. Eram obosit, jegos și nu mai aveam decât o sută de dolari la mine. Am intrat într-un bar.

– Sigur că da.

---

[1] [illegible]unul

[2] [illegible]rlie-cel-lute

– *Eu* spun povestea, zise el și o ciufuli. L-am ales la întâmplare, n-am premeditat nimic, n-am avut vreun plan. Și ghici cine era în camera din spate, și avea două perechi de ași și de popi, și umfla potul?

– Stai să mă gândesc... Cred că era... Big Bill Bristol.

– În carne și oase. Ajunsesem în Pittsburgh cu răbdare și cap, dar în locul ăla am ajuns doar din instinct.

– Și cum l-ai convins să vină cu tine?

– Aici, am avut de ales. M-am gândit dacă să-i trag un scaun în cap. Foarte probabil că doar l-aș fi enervat. M-am gândit să apelez la natura lui sensibilă, să-i aduc aminte că îi era dator lui Ralph. Dar era încă în mână și l-ar fi durut fix undeva. Așa că mi-am luat ceva de băut și m-am pus la masa de joc. După câteva ore i-am explicat lui Bill situația și l-am abordat pe limbă lui. Tăiem cărțile. Nimerește cartea mai mare, vine cu mine fără să protesteze. Trage el cartea mai mare, îmi văd de drum.

– Și ai tras cartea mai mare?

– Mda. Se scărpină din nou în bărbie. Sigur, am tras mat un as, dar, după cum spuneam, punctul forte al lui Big Bill nu era mintea.

– Ai trișat?

– Sigur. Era cea mai simplă cale, în situația aia. Toată lumea a fost fericită.

– Mai puțin Big Bill.

– Nu, și el. Avusese noroc din plin și câștigase suficient cât să se achite față de tipul căruia îi crăpase țeasta. Și-a retras acuzațiile. Nici o problemă.

Ea înclină din cap.

– Și ce-ai fi făcut dacă s-ar fi hotărât să te tragă pe sfoară și să nu vină cu tine de bunăvoie?

– Atunci i-aș fi dat cu scaunul în cap și m-aș fi rugat să supraviețuiesc.

– Ce viață mai duci și tu, Jack!

– Îmi place. Iar morala poveștii e că trebuie întotdeauna să fii atent și să urmărești firul logic. Iar când locul nu duce la nimic, atunci te bazezi pe instinct. Aces-

fiind zise, bagă mâna în buzunar și scoase diamantul. – Cea de-a doua piatră simbolizează cunoașterea. Îi întâlnești privirea. Ce știi despre asta, M.J.?

– Nu înțeleg.

– Îți cunoști prietenele. Le cunoști mai bine decât îl cunosc eu pe Big Bill sau pe oricine altcineva, ca fapt divers. Deja simțea că o invidiază. Trebuia să-și analizeze mai bine sentimentele, dar mai târziu. Sunt o parte din tine, din ce reprezinți tu și din ce presupun că ai deveni.

Simți un junghi în piept.

– Filosofezi cu mine, Dakota.

– Uneori e bună și abordarea asta. Ai încredere în instinctele tale, M.J. O luă de mână și i-o puse peste diamant. Ai încredere în cunoștințele tale.

Toate terminațiile nervoase îi prinseră brusc viață sub piele, scăzându-i temperatura.

– Te aștepți să folosesc obiectul ăsta ca pe un fel de bilă? Ca pe o baghetă magică?

– Ai simțit și tu asta, nu-i așa? Era un șoc și pentru el, dar mâinile nu îi tremurară și nici nu-și mută privirea de la ea. Totul este să te lași absorbită. Știi care-i treaba cu amintirile? Dacă reușești să le pătrunzi în profunzime, atunci vei descoperi adevărul. Cea de-a doua piatră reprezintă cunoașterea. Se mișcă și-și puse mâinile pe volan. Pe care drum vrei s-o luăm?

I se făcuse frig, o luase cu fiori. Cu toate astea, diamantul era ca un soare care îi ardea în palmă.

– Spre vest. Se auzi vorbind și realiză că era ciudat pentru o orășeancă get-beget să folosească un asemenea indice de direcție, în loc să zică, pur și simplu, dreapta sau stânga. E nebunie curată.

– Am renunțat încă de ieri la sănătatea psihică. N-are rost să urmărim firul logic. Spune-mi doar pe care drum vrei s-o luăm. Care dintre ele ți se pare cel bun.

Așa că ținu diamantul strâns în palmă și îl direcționă printre șoselele șerpuitoare, mărginite de copaci și aflorimente. De-a lungul meandrelor unui pârâu aproape

secat era o căsuță maronie, atât de aproape, că ușa se deschidea direct în drum.

– La dreapta, zise M.J. cu gâtul uscat și vocea sugrumată. Trebuie să fii atent. Dacă trecem de ea, va trebui să ne întoarcem. Drumul e îngust, cât o cărare între copaci. De-abia se vede. Nu are căsuță poștală. Se duce în oraș și-și ridică de-acolo corespondența. Pe-acolo. Mâna îi tremură puțin când îi indică direcția. Chiar pe-acolo.

Întoarse. Drumul era într-adevăr îngust. Crengile atingeau și zgâriau mașina în timp ce înaintau încet pe drumul acoperit cu pietriș, apoi dădură de o curbă ascunsă de copaci. Iar acolo, în mijlocul acestui culoar, stătea, ca o statuie de piatră, o căprioară a cărei piele strălucea în frânturile aurii ale razelor de soare.

„Ar trebui să fie o ciută albă", se gândi Jack ca prostul. Ciuta albă era simbolul unei aventuri.

Căprioara se uită la rabla care se apropia, își înălță capul și îi țintui cu ochi mari. Apoi dădu scurt din coadă, își roti trupul superb și sări printre copaci cu picioarele ei subțiri și grațioase. Dispăru, cu un foșnet aproape imperceptibil.

Casa era exact așa cum și-o amintea M.J. Dosită pe deal, mai sus de un pârâu învolburat, o căsuță cochetă cu două etaje, care se pierdea în fundalul copacilor. Era din lemn și sticlă, cu linii simple, cu o verandă lungă, vopsită într-un albastru intens. La intrare să găseau două balansoare albe și ghivece de cupru din care se revărsau flori atârnătoare.

– A fost ocupată, murmură M.J., uitându-se prin grădină.

De peste tot răsăriseră flori, care creșcuseră parcă în voie. Multitudinea de culori și forme inunda dealul precum un râu. Culorile erau întrerupte de trepte late de lemn ce coteau spre stânga, apoi ieșeau la drum.

– Pentru casa din Potomac a angajat un peisagist. A știut cu exactitate ce voia, dar a avut nevoie de un profesionist. Aici a vrut să facă totul singură.

– Zici că-i desprins din povești. Se foi, neliniștit de impresiile pe care i le lăsa acest loc. Poveștile nu erau exact punctul lui forte. Înțelegi tu ce vreau să zic.

– Îhm.

La capătul aleii era parcată o camionetă albastră lucioasă. Nicăieri însă nu se vedea mașina cu care Grace ar fi venit la casa ei de la țară. Nici o mașină de închiriat care să anunțe prezența lui Bailey.

„Poate s-au dus la magazin", se gândi M.J. „Se pot întoarce dintr-un minut în altul."

Îi venea greu să creadă că bătuse atâta drum, că se chinuise să găsească casa, iar Grace și Bailey nu erau acolo. În clipa în care Jack trase mașina lângă camionetă, coborî și se îndreptă glonț spre casă.

– Așteaptă. O apucă de mână și o opri. Hai să ne uităm prin jur mai întâi. Îi desfăcu cu delicatețe pumnul și îi luă diamantul. Îl băgă în buzunar și o luă de mână. Ziceai că aici își lasă camioneta?

– Da. Conduce un Mercedes decapotabil sau un Beemer micuț.

– Amica ta are trei mașini?

– Rar se întâmplă ca Grace să aibă un singur exemplar din ceva. Susține că nu știe în ce stare de spirit o să fie, așa că e bine să aibă mai multe opțiuni.

– Casa asta mai are o altă intrare?

– Da, două, una prin bucătărie și alta prin lateral. Făcu semn spre dreapta, în timp ce se străduia să ignore greutatea care îi apăsa pieptul. Dă într-o curticică interioară și în pădure.

– Hai să dăm o tură întâi.

Dădură peste un șopron garnisit cu unelte de grădinărit, o mașină de tuns iarba, greble și lopeți. În capătul peluzei fuseseră așezate pietre pe post de trepte, printre care crescuse mușchi. Și mai multe flori – straturi elevate, care își deschiseseră bobocii – sau verdeață se revărsau peste zidul întunecat, iar de pe stânca din spate curgea iedera.

O pasăre colibri venise să mănânce dintr-o căsuță special, dând frenetic din aripile irizate. Dispăru cu un zumzet când se apropiară, precum un glonț.

Nu văzu nici o fereastră spartă sau alte semne de intrare forțată în spatele casei, apoi trecură printr-o grădiniță de verdețuri din care se ridica o aromă de rozmarin și mentă. Lângă ușa din spate era atârnat un clopoțel de vânt. Nici o frunză nu se mișca.

– E sinistru. Își masă brațul. Să ne furișăm așa.

– Hai să ne mai furișăm un minut și gata.

Ajunseră în capătul îndepărtat al curții interioare. O măsuță de sticlă, un șezlong cu salteluță pe el și multe flori în covate de beton și ghivece de lut. Dincolo de acestea era un eleșteu micuț, cu iarbă ornamentală.

– Ăsta de-abia a apărut. M.J. se opri să-l studieze. Înainte nu era aici. Zicea că și-ar dori așa ceva. Pare recent construit.

– Aș zice că amica ta a plantat ceva săptămâna trecută. Crezi că mai există vreo plantă sau floare pe pământ pe care s-o fi ratat?

– Probabil că nu. Zâmbetul lui M.J. păli însă când ajunseră din nou în fața casei. Vreau să intru. Trebuie să intru în casă.

– Hai să aruncăm o privire. Urcă treptele pe verandă și constată că ușa era încuiată. Ține pe undeva o cheie ascunsă?

– Nu. Deși era îngrozitor de cald, își frecă palmele pe brațele înghețate. Nu se gândea decât că era prea liniște. Mult prea multă liniște. Avea la un moment dat o cheie în casa din Potomac, într-un ghiveci de lut. Ușă, dar i-a găsit-o verișoara ei, Melissa, care, pe când s-a mutat aici, cât Grace era în Milano. Chiar a șters-o din minți.

Se ghemui și studie încuietoarea.

– E bună. Ar fi mai simplu să spargem un geam.

– Ba n-o să-i spargi nici un geam.

Oftă.

– Mi-era frică că o să zici asta. Bine atunci, alegem calea mai grea.

O lăsă încruntată lângă ușă și se duse la mașină, unde deschise portbagajul. Era plin de unelte, haine, cărți, sticloane de apă și dosare. Cotrobăi prin ele și-și alese ce-i trebuia.

– Are vreun sistem de alarmă?

– Nu. Sau cel puțin nu știu. M.J. se uită spre săculețul de piele. Ce-ai de gând să faci?

– Să deschid ușa. S-ar putea să dureze ceva; am cam uitat cum se face. Își frecă palmele, incitat de o asemenea provocare. Du-te și mai dă o tură, verifică celelalte uși și ferestre, poate e vreuna descuiată.

– Dacă a încuiat-o pe una, le-a încuiat pe toate. Dar mă duc să verific.

Mai dădu o tură, se opri în dreptul fiecărei ferestre, uită-se de ea, și apoi se uită înăuntru. Până ocoli casa, Jack era deja la a doua încuietoare.

Intrigată, îl urmări să vadă ce face. Era mai răcoare acum în oraș, dar tot foarte cald. Tricoul îi era leoarcă de transpirație, iar grumazul îi lucea.

– Poți să mă înveți și pe mine? îl întrebă ea.

– Șșșt! Își șterse mâinile de jeanși și apucă bine șperaclul. Gata. Se ridică și-și șterse fruntea cu mâna. Vreau ceva rece, murmură el. Și o bere rece. O să-i pup tălpile amicei tale dacă le are pe amândouă.

– Grace nu bea bere. M.J. deschise ușa înaintea lui.

Antrageria era primitoare, ordonată, dar totuși confortabilă, cu o canapea cu dungi late, cu fotolii în aceleași tonuri intense de albastru. În șemineul de vară era așezat un vas de alamă din care se revărsa verdeață bogată.

M.J. traversă repede camerele cu parchet de culoarea mierii și preșuri berbere, ajunse în bucătăria luminoasă, cu blaturi de un verde-închis și gresie albă, apoi în salonul intim, pe care Grace îl transformase în bibliotecă.

Casa răsuna cu ecou în jurul ei când urcă scara la etaj, ca să se uite în dormitoare și băi.

Patul cu cadru din alamă strălucitoare era făcut, iar pe deasupra era întinsă o cuvertură din dantelă lucrată manual, pe care Grace o cumpărase din Irlanda, scoasă în evidență de puișori de pernă colorați. Pe noptieră se găsea o carte despre grădinărit.

Baia era goală, chiuveta sidefie în formă de scoică, montată într-o mască bleu, era lună. Pe rafturile unui suport înalt din răchită erau așezate prosoape perfect împăturite.

Deși știa că n-are nici un rost, se uită în dulăpior. Acesta era ridicol de plin și organizat la milimetru.

– Nu-s aici, M.J. Jack o atinse pe umăr, dar ea se trase.

– Văd și eu, nu crezi? se răsti la el cu vocea spartă. Dar Grace a fost aici. A fost aici. Încă îi simt mirosul. Închise ochii și respiră adânc. Parfumul ei. Încă se mai simte. Ăsta e mirosul ei. Un nu știu ce magnat al parfumurilor s-a îndrăgostit de ea și a conceput un parfum special pentru ea. Îl simt aici.

– Bine. Simțise și el parfumul, clasic și provocator, cu un iz sălbatic. Poate a dat o fugă până în oraș după provizii sau a plecat la plimbare.

– Nu. Se depărtă de el și se duse lângă fereastră. N-ar fi încuiat casa pentru atâta lucru. Întotdeauna spune că bine e că nu trebuie să se obosească să încuie casa asta. O încuie doar când pleacă de aici în altă parte. Baia nu e aici. Grace nu e aici și nici nu intenționează să revină prea curând. Am ratat-o.

– S-a întors la Potomac?

Scutură din cap că nu. Junghiul din piept era de nesuportat, parcă ar fi strâns-o cineva cu sete de inimă și de plămâni.

– Puțin probabil. Evită orașul pe 4 Iulie. Prea mult trafic, prea mulți turiști. De-aia am și fost sigură că ar fi aici până mâine cel puțin. Ar putea fi oriunde.

– Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, va ieși la suprafață. Porni spre ea, zări licărirea de pe obrazul ei și încremeni, de parcă s-ar fi izbit din plin de un perete de sticlă. Ce faci? Plângi? O spusese pe un ton acuzator, cu o voce încărcată de teroare abjectă.

M.J. își încolăci brațele la piept și se prinse de coate. Tot entuziasmul, tensiunea, frustrarea căutării se risipiseră într-o disperare cruntă.

Casa era pustie.

– Vreau să încetezi. Imediat. Vorbesc serios. Nu te ajută că nimic să te smiorcăi.

Și cu siguranță nici pe el nu-l ajuta cu nimic. Îl îngrozea, îl făcea să se simtă prost, neputincios și enervat.

– Lasă-mă în pace, spuse ea, iar vocea i se sparse într-un suspin înfundat. Pleacă de-aici.

– Exact asta o să și fac. Dacă insiști cu chestia asta, eu am șters-o. Vorbesc serios. N-am de gând să stau să te văd cum bocești. Adună-te. Chiar n-ai nici un pic de mândrie?

În secunda asta nu dădea doi bani pe mândrie. Cedă complet, își lipi fruntea de fereastră și-și lăsă lacrimile să curgă în voie.

– Plec, M.J. Mârâi spre ea și se întoarse spre ușă. Mă duc să beau ceva și să fac un duș. După ce te liniștești, o să vedem ce facem mai departe.

– Atunci, pleacă. Du-te.

Merse până în prag, apoi se întoarse pe călcâie, înjurând ca la ușa cortului.

– Nu-mi trebuie așa ceva, bombăni el.

N-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze cu o femeie care plângea, mai ales că era o femeie puternică ajunsă la capătul puterilor. Înjură din nou și o luă în brațe, strângând-o la pieptul lui. Continuă să înjure atunci când o luă pe sus și se așeză cu ea în brațe într-un fotoliu mare.

O legănă, înjură și o mângâie.

– Termină, te rog. O sărută pe tâmplă. Te rog. Mă omoară psihic.

– Mi-e frică. Răsuflarea i se întretăie când își ascunse fața în umărul lui. În umărul lui puternic și lat. Sunt așa de obosită și de speriată.

– Știu. Îi sărută părul și o strânse și mai tare. Știu.

– N-aș suporta să li se întâmple ceva. N-aș putea rezista.

– Gata. O strânse și mai tare, de parcă așa i-ar fi putut opri lacrimile fierbinți, de spaimă. Își plimbă gura pe obrazul ei, îi găsi buzele și o sărută cu tandrețe. O să fie bine. Totul o să fie bine. Îi șterse cu stângăcie lacrimile. Promit.

Îl privi, cu ochii plini de lacrimi.

– Am fost așa de sigură că sunt aici.

– Știu. Îi dădu părul la o parte de pe față. E normal să cedezi. Nu cunosc pe nimeni care să ajungă așa de departe ca tine, fără să cedeze. Dar nu mai plânge, M.J. Mă doare sufletul să te văd așa.

– Urăsc să plâng, zise ea și-și trase nasul, ștergându-și apoi ochii.

– Mă bucur să aud asta. Îi luă mâinile, i le sărută, fără să se mai întrebe de ce făcea. Ia, mai bine gândește-te. A fost astăzi aici, poate acum nici o oră. A strâns și a încuiat. Asta înseamnă că era teafără când a plecat.

Oftă fără convingere și mai trase o gură de aer.

– Ai dreptate. Nu mi-e mintea clară.

– Pentru că ai nevoie de o pauză. O masă decentă și niscaiva odihnă.

– Da. Își sprijini din nou capul pe umărul lui. Putem să mai stăm puțin așa? Doar să stăm?

– Sigur. Era simplu să-și înfășoare brațele în jurul ei și să o țină strâns. Și să stea așa.

capitolul 10

Îi spusese că nu avea nici un rost să conducă înapoi în oraș prin traficul aglomerat, generat de amatori de artificii. Mai ales că aveau un loc perfect în care să-și petreacă noaptea.

Adevărul era, după părerea lui, că, dacă M.J. cedase nervos, erau șanse mari să o facă din nou. Iar dacă mânca ceva în tihnă și dormea ca lumea o noapte, poate reușea să se mai adune.

În orice caz, deja merseseră cu mașina mai mult de cinci ore pe ziua respectivă, după ce dormiseră cam o oră. Dacă s-ar fi întors direct, atunci amândoi s-ar fi simțit ca și cum efortul de a găsi casa lui Grace fusese în van.

Și, în afară de asta, avea nevoie de timp ca să-și pună la punct planul care începea să i se închege în minte.

– Du-te și fă un duș, îi spuse el. Împrumută un tricou sau niște haine de la prietena ta. O să te simți mai bine.

– Rău n-are cum să-mi facă. Reuși să schițeze un zâmbet. Tu nu vrei să faci duș? Nu vrei să economisim niște apă împreună?

– Știu și eu... Suna foarte tentant. Se putea imagina sub un duș răcoritor cu ea, plin de spumă – și ea plină de spumă – lăsând natura să își urmeze căile extrem de interesante.

În același timp însă își dădu seama că de ore bune M.J. nu avusese parte nici de cinci minute singură. În clipa aceasta simțea că era cel mai bun lucru pe care putea să i-l ofere.

– Mă duc să găsesc ceva de băut. Să văd dacă prietena ta are niște cutii pe care le-aș putea deschide. O sărută cu drag pe vârful nasului. Du-te tu prima, și vin și eu.

– Bine, să-mi găsești și mie ceva de băut, dar să știi că n-ai nici o șansă să găsești o bere în frigider. Și Dumnezeu știe ce fel de conserve are pe-aici.

M.J. porni spre baie, dar se opri și se întoarse spre el.

– Jack? Îți mulțumesc că m-ai lăsat să mă descarc.

Jack își îndesă mâinile în buzunare. Ochii ei, ochii aceia migdalați și exotici de pisică, erau încă umflați de plâns, iar obrajii, palizi de oboseală.

– Cred că aveai nevoie să te descarci.

– Aveam, iar tu nu m-ai făcut să mă simt ca ultima nenorocită. Așa că mulțumesc, zise ea și intră în baie.

Se dezbrăcă cu un sentiment de recunoștință și mai că nu-și smulse bumbacul și denimul de pe pielea lipicioasă și încinsă. Stilul simplist pe care Grace îl alesese pentru restul casei nu fusese respectat și în baia matrimonială. Aici totul era opulent.

Plăcile de gresie erau în nuanțe de bleu și verde pal, așa că se simți de parcă pusese piciorul într-o lagună răcoroasă. Cada era extrem de încăpătoare, albă, plină de robinete și încadrată de o margine lată pe care tronau ferigi în ghivece, în tonuri pământii.

Blatul imens era decupat pentru a face loc unui scăunel de toaletă și avea o oglindă de alamă. Deasupra era o adevărată grădină de becuri cu abajururi în formă de lalea din sticlă mată. Ușile dulapurilor în care se aflau rufăria și prosoapele mari cât cearșafurile aveau oglinzi și dădeau încăperii iluzia de spațiu imens și luxos.

M.J. ezită dacă să se bage sau nu în cada cu jeturi de apă, dar, până la urmă, decise să aleagă cabina de duș, alcătuită din cărămizi de sticlă. Capetele de duș erau așezate pe trei laturi, la diferite niveluri. Vrând să se răsfețe, M.J. le dădu drumul tuturor, apoi oftă apăsat și se servi cu săpunul și șamponul costisitoare ale lui Grace.

Iar mirosul lor o întristă din nou. Îi aducea aminte de Grace.

Nu mai voia să plângă și regreta că mai devreme nu se putuse abține. Lacrimile nu ajutau la nimic. Lucrurile practice contau, își reaminti ea. Un duș, o masă caldă, o pauză de la activitățile obișnuite, toate o ajutau să-și limpezească creierul. Fără îndoială, avea nevoie de câteva ore de somn ca să își reîncarce bateriile. Nu doar din cauza senzației care nu-i dădea pace se simțea ametită și slăbită.

Trebuia să facă ceva, să pună la cale un plan precis, și asta cât mai repede. De aceea, trebuia să fie odihnită și pregătită.

Nici nu mai conta că nu trecuse decât o zi. Fiece oră pe care o trăise fără să poată lua legătura cu Bailey sau Grace valora cât o viață de om, trăită la intensitate maximă.

Lucrurile trebuiau să se așeze, lumea ei trebuia orânduită la loc. De-abia după aceea trebuia să se confrunte cu situația, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, dintre ea și Jack.

Era îndrăgostită de el, fără doar și poate. Viteza cu care se îndrăgostise nu făcea decât să-i intensifice și mai mult trăirile sufletești. Nu simțise pentru nici un alt bărbat ce simțise pentru el – emoția aceasta care îi pătrunsese până în oase. Iar în amalgamul acela, alături de pasiunea pe care o simțea pentru el și de care s-ar fi putut debarasa la o adică, exista un sentiment de încredere absolută, o afecțiune stranie și profundă, un respect trufaș și certitudinea că și-ar putea petrece viața alături de el – ba chiar în armonie și înțelegere.

Îl înțelegea, realiză ea în timp ce își băgă fața sub jetul celui mai înalt cap de duș. Se îndoia că el știa lucrul acesta, dar ăsta era adevărul gol-goluț. Îi înțelegea singurătatea, durerea care îi lăsase cicatrici și mândria pentru ce și cum făcea.

Era un om bun și cinic, răbdător și impulsiv. Poseda un intelect bazat pe curiozitate, avea o aură de poet – și o mare doză de nonconformism. Trăia după propriile reguli, pe care le respecta și le încălca după bunul-plac.

Exact asta își dorea de la partenerul ei de viață.

În același timp, tocmai acest lucru o îngrijora. Constatase că începuse să se gândească la măritiș, la o relație stabilă și la construirea unei familii cu un bărbat care fugea de toate aceste trei lucruri și care, în general, fugise de ele toată viața.

Dar, ținând cont de faptul că aceste concepte tocmai înmuguriseră în ea, poate erau șanse să le înăbușe din față. Avea și ea o afacere, avea o viață. Faptul că își dorea ca Jack să facă parte din ea nu trebuia să-i răstoarne ordinea fundamentală a priorităților.

Așa spera.

Opri robinetele, se șterse cu prosopul și, pentru că era la îndemână, își dădu cu crema de corp a lui Grace. Și se simți aproape om din nou. Își prinse părul ud în prosop și se duse dezbrăcată în dormitor, să caute niște haine.

Bine măcar că ținutele din casa de la țară a lui Grace tindeau să fie simple. Își puse o cămașă în carouri alb-albastre și găsi o pereche de pantaloni scurți de bumbac în birou. Îi erau un pic cam mari. Grace avea aceeași constituție cu care apăruse în paginile revistelor, iar M.J. practic nu avea șolduri. Îi erau și puțin scurți, pentru că M.J. avea picioarele mai lungi cu câțiva centimetri decât prietena ei.

Dar erau răcoroși, iar când și-i puse pe ea, nu se mai simți ca o femeie care nu se schimbase de haine de două zile.

Vru să arunce prosopul la întâmplare, dar își dădu ochii peste cap când își imagină cum ar fi reacționat Grace. Se duse tacticos înapoi în baie și îl aranjă pe peretele cabinei de duș. Apoi, desculță și cu părul ud și ondulat în jurul feței, se duse să-l caute pe Jack.

– Nu numai că am început fără tine, zise ea când îl găsi în bucătărie, dar am și terminat fără tine. Te miști încet, Dakota.

Încruntându-se la borcănelul pe care îl ținea în mână, se întoarse spre ea.

– N-am găsit decât...

Și înmărmuri.

Își spusese că nu era frumoasă și avusese dreptate. Era răpitoare. Imaginea ei îl izbi din nou, atât de reală și de provocatoare, cu picioare foarte, foarte lungi, care se terminau cu niște pantaloni minusculi. M.J. își băgase

degetele mari în buzunărașele din față, îi zâmbea în colțul gurii, iar părul îi era închis la culoare, umed și i se rostogolea simpatic peste urechi.

Îi ploua în gură, nu altceva.

– Dar ce frumos te-ai spălat, dulceață.

– Nici n-a fost prea greu, în baia asta dichisită a lui Grace. Stai s-o vezi și mai vorbim după. Își înclină capul, simțind niște furnicături plăcute în degetele de la picioare. Nu știu de ce te uiți așa la mine, Jack. Mai m-ai văzut dezbrăcată.

– Mda. Poate că am o slăbiciune pentru femei înalte în pantaloni scurți. Ridică din sprânceană. Ai împrumutat și chiloți de la ea?

– Nu. Sunt unele chestii pe care nici cele mai apropiate prietene nu le împart. Pe primele două locuri sunt bărbații și chiloții.

Rămase cu gura căscată.

– În cazul acesta...

Ea își propti cu fermitatea palma pe pieptul lui.

– Mută-ți gândul, amice. În clipa asta nu prea miroși a apă de trandafiri. Și-n afară de asta, mi-e foame.

– Femeia care se spală începe să facă nazuri. Își duse mâna la bărbie și-și propuse să se ducă să-și recupereze aparatul de ras din mașină. Nu prea ai de unde alege. În frigider are niște șampanie franțuzească de fițe, iar în cămara de acolo mai are niște vin franțuzesc de fițe. Niște biscuiți sărați la cutie, niște paste în borcane de sticlă. Am găsit și sos de roșii, care se aseamănă cu un sos embrionar pentru spaghete.

– Asta înseamnă că unul din noi va trebui să gătească?

– Mă tem că da.

Se măsurară reciproc din priviri timp de zece secunde și mai bine.

– În regulă, atunci, decise el. Dăm cu banul.

– Mi se pare cinstit. Cap, gătești tu, zise ea în timp ce el scotea o fisă. Pajură, eu. Nici nu prea contează; am impresia că o să căutăm oricum pansamente gastrice după aceea.

Șuieră dezaprobator când căzu pajură.

– N-ai mai găsit și altceva? Ceva ce am putea mânca direct din conservă sau borcan?

– Tu gătești, zise el, dar îi întinse un borcan. Aici avem icre.

Fluieră admirativ, cu ochii la borcănelul cu icre de beluga.

– Nu-ți place caviarul?

– Ia un păstrăv și prăjește-l bine; asta-i prea de fițe pentru mine. De ce naiba aș vrea să mănânc ouă făcute de pește? Îi întinse borcănelul. Din partea mea, mănâncă tu. Mă duc să mă spăl cât timp încropești tu ceva cu sosul ăla de roșii.

– Nu cred c-o să-ți placă, zise ea bosumflată, dar scoase o oală după ce el plecă.

Treizeci de minute mai târziu, reapăru în bucătărie. Cu părul dat pe spate, proaspăt bărbierit. Mirosurile care se înălțau din oala pusă la fiert nu erau nici pe departe neplăcute, decise el. Ușa de la bucătărie era deschisă, iar M.J. stătea în curtea interioară și-și îndesa în gură un biscuit sărat cu icre negre.

– Nu-i rău deloc, zise ea când îl văzu. Îți spui că e altceva, după care speli cu d-asta. Luă o gură de șampanie și ridică din umeri. Lui Grace îi place mult. Întotdeauna i-a plăcut. Așa a fost crescută.

– Anturajul poate suci mințile oricui, afirmă el, apoi deschise gura pentru ca M.J. să îi îndese un biscuit. Se strâmbă, îi smulse paharul și-l dădu peste cap. Un hotdog și o bere neagră bună.

M.J. oftă, perfect de acord cu el.

– Păi, ce să facem, cerșetorii n-au de unde alege, amice. E frumos aici. E răcoare. Dar știi care-i treaba? Nu se aude nimic. Nu-i trafic, nu se aud voci, nici o mișcare. Mi se pare al naibii de ciudat.

– Oamenilor care adoră să locuiască în locuri din astea nu le place să fie în preajma altora. Îi era așa de foame, că se servi singur cu încă un biscuit cu icre. Noi doi, M.J., noi suntem animale sociale. Nouă ne plac camerele aglomerate.

– Păi da, de-asta și lucrez în pub aproape în fiecare noapte. Îmi plac orele de vârf. Se încruntă spre locul în care soarele cobora cu repeziciune în spatele copacilor. În seara asta o să fie liniște. Duminică, vacanță. Toată lumea se întreabă pe unde oi fi. Am totuși o barmaniță bună acolo. O să se descurce.

Se fâțâi agitată și se întinse după pahar.

– Bănuiesc că polițaii au trecut și pe acolo, au stat de vorbă cu ea și cu ceilalți barmani, cu unii dintre clienții obișnuiți. Sigur își fac griji.

– Nu mai durează mult. Muncise să-și pună cap la cap planul, căutând să evite toate capcanele. Barul poate să funcționeze câteva zile și fără tine. Doar îți mai iei și tu vacanță din când în când, nu?

– Câte o săptămână uneori, destul de rar.

– Parcă ziceai că aveai de gând să mergi la Paris.

Fu surprinsă că își adusese aminte.

– Așa intenționam. Tu ai fost acolo?

– Nu, tu?

– Nu. Am fost în Irlanda când eram copil, iar tata s-a emoționat foarte tare. A crescut în partea de vest a Manhattanului, dar ai fi zis că a fost născut și crescut în Dublin și că l-au răpit țiganii în America. În afară de excursia aia, n-am mai ieșit niciodată din State.

– Eu am fost în Canada, în sudul Mexicului, dar n-am zburat niciodată peste ocean. Zâmbi și îi luă iar paharul. Cred că ți se arde sosul, drăguță.

Ea trase o înjurătură, sări în picioare și dispăru în bucătărie. Bombăni în continuare, iar între timp, ochii lui căzură pe sticlă. În mod normal, n-ar fi recomandat alcoolul pe post de tranchilizant, dar situația actuală o cerea. Sesizase tristețea din ochii ei când venise vorba despre Paris – și când își amintise de prietenele ei.

Timp de câteva ore, în noaptea aceasta, voia să o facă să uite de tot.

– Am ajuns la timp, îi spuse ea și-și aranjă părul la spate în timp ce veni din nou lângă el. Și am pus apă la fiert pentru paste. Habar n-am cât durează până se face sosul – probabil trei zile, dar nu mâncăm prea des.

Rânji și-i întinse paharul pe care tocmai îl umpluse.

– Nici o problemă. Mai era o sticlă din chestia asta, nu-i așa?

– Mda, eu i-am adus o cutie întreagă. Furnizorul meu e înnebunit după șampania asta. Dădu pe gât o gură și o pufni râsul cu gândul la bulele rafinate. Parcă văd ce față ar face clienții mei dacă aș trece niște Dom Perignon în meniu.

– Eu m-aș putea obișnui. Se ridică și o mângâie pe păr. Mă duc să pun niște muzică. E prea liniște aici.

– Bună idee. Se întoarse să arunce o privire meditativă peste umăr. Știi, parcă Grace zicea că mișună tot felul de animale prin zonă, ca de exemplu urși.

El aruncă o privire circumspectă spre pădure.

– Atunci mă duc să-mi iau pușca.

Reveni cu mult mai multe lucruri. Spre surpriza ei, aduse lumânări în bucătărie, dădu muzica în surdină și găsi un post cu blues-uri. Îi puse după ureche o floare roz, care semăna mai mult sau mai puțin cu o garoafă.

– Mda, cred că roșcatelor le stă bine și cu roz, decise el după ce o studie zâmbind. Ești drăguță.

Ea își suflă părul din ochi și scurse pastele.

– Ce-ai pățit? Te-a lovit romantismul?

– Am și eu o latură secretă. Se aplecă și își frecă nasul de ceafa ei în timp ce ea era cu mâinile ocupate. Nu-ți place?

– Ba da. Își înclină capul, încântată de fiorul care-i cobora pe șira spinării. Dar, ca să păstrăm atmosfera, va trebui să mănânci chestia asta și să te prefaci că-ți place. Se încruntă puțin când el reveni cu o altă sticlă de șampanie din frigider. Ai idee cât costă o sticlă ca asta, detective? Chiar cumpărată en-gros?

– Cerșetorii nu pot alege, îi reaminti el, apoi scoase dopul.

Mâncară – amândoi mâncaseră chestii mai bune, dar și mai rele. Pastele erau puțin prea fierte, sosul era nesărat, dar inofensiv. Și pentru că erau lihniți, se repeziră să-și reumple farfuriile, fără să se plângă.

Făcu tot posibilul să abată conversația de la orice subiect care ar fi putut-o îngrijora.

– Poate ar fi trebuit să folosesc niște verdețuri din grădină, reflectă M.J. Dar nu știu ce sunt.

– Nu-i nimic. O luă de mână, o sărută în palmă, făcând-o să tresară. Cum te simți?

– Mai bine. Își ridică paharul. Plină.

Nervoasă? Ciudat, se gândi el, nu fusese nervoasă nici când o legase cu cătușe, nici când condusese ca un nebun pe străzile din Washington, cu niște potențiali asasini în urma lor. Dar faptul că îi dezmierda mâna o făcea să se simtă la fel de stângace ca o mireasă virgină în noaptea nunții. Se întrebă oare cât de nervoasă putea deveni în prezența lui.

– Îmi place să te privesc, murmură el.

Bău cu nesaț, lăsă paharul pe masă, după care îl ridică din nou.

– De două zile mă tot privești.

– Nu și la lumina lumânărilor. Îi umplu din nou paharul. Părul îți pare de foc. Ochii îți scapără flăcări. Foc de stele. Schiță un zâmbet și îi întinse paharul. Cum era versul ăla? „Mândră ca o stea, este unică pe cerul meu."[1]

– Mda. Dădu vinul peste cap, simțind înțepăturile bulelor în gât. Cum zici tu.

– Ești unică, M.J. Împinse farfuriile ca să aibă loc să se joace cu degetele ei. Îți tremură mâna.

– Ba nu. Inima îi tremura, dar își trase mâna oricum, pentru orice eventualitate. Mai luă o gură, apoi își miji ochii spre el. Încerci să mă îmbeți, Dakota?

[1] *She Dwelt among the Untrodden Ways* de William Wordsworth (n.tr.)

Îi zâmbi molcom și încrezător.

– Să te relaxez. Și erai relaxată, M.J., înainte să încep să te seduc.

Simți un ghemotoc fierbinte de dorință în coșul pieptului.

– Așa se cheamă ce faci tu acum?

– Ești taman bună de sedus. Îi întoarse palma în sus și-și plimbă ușor dinții pe interiorul încheieturii. Capul ți se învârte de la vin, pulsul ți-e neregulat. Dacă ai vrea să te ridici, nu te-ai ține pe picioare.

Nu era nevoie să se ridice ca să știe că n-o ți-neau picioarele. Chiar și stând pe scaun îi tremurau genunchii.

– Nu-i nevoie să mă seduci. Știi foarte bine.

– Ce știu e că o să-mi facă plăcere. Vreau să te fac să tremuri, să te simți slabă, să fii a mea.

Se temea că deja se simțea așa și se retrase, nervoasă.

– Aiureli. Dacă vrei să mergem în pat...

– O s-ajungem și-acolo. La un moment dat. Se ridică, o trase și pe ea în picioare, apoi îi trasă de sus în jos conturul trupului cu palmele lui posesive, și continuă apoi în sens invers. Ești îngrijorată de ce ți-aș putea face.

– Nu sunt deloc îngrijorată.

– Ba da. O trase spre el, își apropie gura la câțiva milimetri de a ei, preț de o clipă, apoi o mușcă încetișor de maxilar. În clipa asta îți faci o grămadă de griji.

Respirația ei era profundă și neregulată.

– Fă-i unui bărbat ceva de mâncare și-l apucă iluzia grandomaniei. El pufni în râs, iar când îi simți respirația fierbinte pe obraz, se înfioră. Sărută-mă, Jack. Își suci gura în căutarea lui. Sărută-mă și taci.

– Nu ți-e frică de foc. Se feri de buzele ei, îi auzi geamătul când gura lui se prelinse pe gâtul ei. Dar căldura îți dă o stare de neliniște. Le poți avea pe amândouă. Îi atinse în treacăt buzele și se retrase. În seara asta le vom avea pe amândouă. Asta-i singura variantă.

Șampania își făcea efectul, exact așa cum îi spusese el. În cercuri spumoase. Tremura, exact așa cum îi spusele el. Fremăta neajutorată.

Și era neputincioasă, exact așa cum o avertizase el.

Se întinse spre văpaia aceea, dar nu o nimeri nici de data asta. În jurul ei plutea căldura, enervantă, dulce, ca un drog. Își ținu respirația, apoi expulză rapid aerul când el o luă pe sus.

– De ce faci asta?

– Pentru că ai nevoie de așa ceva, șopti el. Și eu.

Îi încinse pielea cu săruturi mărunte în timp ce o scotea din bucătărie. Își umplu mintea cu parfumul care le era străin amândurora și care adăuga un plus de mister.

Casa era întunecată, goală, iar razele argintii ale lunii erau singurele care îi ghidară pașii pe trepte. O așeză pe pat și o acoperi cu trupul lui. Și, într-un final, își coborî gura pe buzele ei.

Membrele i se înmuiară, și se lăsă absorbită de un sărut care o făcu să plutească. Se împotrivi, încercă să-și păstreze controlul. El își înteți sărutul atât de încet, de abil și de tandru, încât nu mai avu ce face și căzu în capcana de catifea pe care i-o întinsese el.

Îi șopti numele, auzi ecoul răsunându-i încet în minte. Și i se predă.

El sesiză schimbarea, lipsa de vlagă, atât de catifelată și de absolută. Izbânda aceasta îl excită puternic, îi trimise furnicături perfide de încântare, ce îi dansară prin vene. Deși dorința îi era din ce în ce mai aprigă, gura îi aluneca încet, explorându-i pulsul care îi bătea accelerat în scobitura gâtului.

– Nu te opune, zise el încet. Lasă-te în voia simțurilor, lasă-mă să te duc cu mine.

O mângâie cu tandrețe, o atinse în treacăt și îi desenă conturul curbelor și unghiurilor ascuțite. Asta, se gândi el, o face să suspine. Iar asta o face să geamă. Și ca și cum timpul nu ar mai fi contat, se dedică complet plăcerilor pe care putea să i le ofere. Curba fermă a umărului ei,

mușchii lungi ai coapsei, linia extraordinar de fragilă a gâtului ei.

O dezbrăcă fără grabă, își presă buzele de mâinile care se întinseseră spre el și care căzură inerte la loc, pe pat.

Nu-i mai lăsase nimic de care să se agațe, în afară de încredere. Nu îi oferea nimic altceva decât plăcere. Tandrețea o distrugea, îi consuma încet întreaga lume, făcând loc unei furtuni ce se stârnea încet în trupul ei.

Flacără era acolo, un fulger luminos și extraordinar de cald, o rafală de vânt și un val de putere. Le ținu sub control cu mâini sigure și buze răbdătoare, conducând-o încetișor pe calea aleasă de el pentru amândoi.

O întoarse pe burtă și îi mângâie mușchii umerilor până îi transformă într-o masă inertă. O sărută de-a lungul șirei spinării, transmițându-i fiori și începețoșându-i iremediabil mintea.

Auzea foșnetul așternutului când se mișca peste ea, auzea șoaptele încărcate de promisiuni, simțea căldura radiantă a promisiunilor îndeplinite.

Iar de afară, din bezna din ce în ce mai grea, răsună țipătul răscolitor al unei bufnițe.

Nici o bucățică din trupul ei nu fu ignorată. Nici o metodă de seducere, omisă. Rămase întinsă și neajutorată sub el, gata să-i satisfacă orice dorință. Iar când veni momentul ultimei cerințe, geamătul ei fu prelung și răgușit, iar corpul îi răspunse instantaneu și complet.

Își îngropă fața între sânii ei, se străduí din răsputeri să nu se grăbească, după ce reușise să o aducă pe cele mai înalte culmi.

– Vreau și mai mult din tine, murmură el. Te vreau toată. Vreau totul.

Își lipi gura de sânii ei până când o simți mișcându-se sub el, până când respirația ei se transformă în gemete febrile. Când îi strigă numele, se strecură în ea, umplând-o încet.

Ajunsă pe buza unei noi prăpăstii, se arcui sub el. Își scufundă privirea în ochii lui și-și înlănțuiră palmele.

În lumina lunii nu exista decât chipul lui, ochii lui întunecați, gura lui fermă, părul lui bogat și auriu.

Cutremurată de un val grăbit de iubire, îi zâmbi.

– Ia-mă cu totul. Îi simți degetele tremurând. Ia-mă toată. Îi zări zâmbetul fugitiv triumfător și sclipirea flămândă din ochi. Ia tot ce vrei.

Văpaia îi mistui pe amândoi.

În timp ce ea dormea, se lipi de ea și se gândi la ultimele aspecte ale planului lui. Avea tot atâtea șanse de izbândă, aproximă el, ca și de eșec.

Câtă vreme șansele erau egale, situația era sub control.

Ar fi riscat și mai mult pentru ea, mult mai mult, doar ca să nu mai vadă din nou cum i se preling lacrimile pe obraji. Așteptase treizeci de ani să se îndrăgostească, concluzionă el, și de aceea se îndrăgostise acum atât de tare și de repede.

Putea să interpreteze totul și din punct de vedere mistic, să creadă că așa îi hărăzise lui soarta – ăsta fusese momentul, diamantul, M.J. Indiferent de motive și explicații, ar fi ajuns tot în punctul ăsta. Era prima și singura persoană pe care o iubise vreodată, și era în stare să facă orice pentru a o proteja.

Chiar dacă asta însemna să-i înșele încrederea.

Chiar dacă asta era ultima dată când stătea întins lângă ea, nu avea de ce să se plângă. Îi oferise mai mult în două zile decât avusese el parte toată viața.

Îl iubea și ea, iar acesta era răspunsul la toate întrebările.

În timp ce Jack stătea întins într-o cameră întunecată dintr-o căsuță la țară și-și contempla viața, punându-și sub semnul întrebării viitorul, într-o altă cameră, inundată de lumină, stătea altcineva. Și ziua lui fusese plină, iar acum era obosit. Mintea însă nu-i dădea pace și nu-și putea permite să se odihnească.

*

Urmărise focurile de artificii. Zâmbise, făcuse conversație, băuse cel mai ales vin. În tot acest timp însă, furia îl măcinase precum cancerul.

Acum era în sfârșit singur, în camera care îi alina sufletul. Își răsfăță ochii cu tabloul de Renoir. Ce culori încântătoare, ce nuanțe subtile, medită el. Ce pensulă măiestru. Și era singurul care se putea desfăta cu această capodoperă.

Mai încolo, caseta-enigmă ce aparținuse unui împărat chinez. Dată cu lac, pictată cu un dragon roșu pe un cer negru. Neprețuită, plină de secrete. Iar el era singurul care avea cheia.

Aici, un inel cu rubin ce odinioară stătuse pe degetul regelui Ludovic al XIV-lea. Și-l puse pe degetul mic, rotind piatra spre lumină și studie razele de foc. Direct de pe mâna unui rege, la degetul lui mic, se gândi el. Nu chiar direct, dar ajunsese, în sfârșit, la locul potrivit.

De obicei, lucrurile acestea îi provocau o plăcere intensă, extraordinară.

Nu și în seara asta.

Unii fuseseră pedepsiți, se gândi el. Alții nu puteau fi pedepsiți. Dar nici asta nu era suficient. Camera trezaur era plină cu obiecte nemaipomenite, unice, stil vechi. Nici asta nu era de ajuns. Cele Trei Stele era singurul lucru care îl putea mulțumi. Ar fi dat la schimb toate comorile pe care le avea, pentru ele. Deoarece în momentul în care ar fi fost ale lui, nici nu i-ar mai trebuit altceva.

Proștii credeau că le înțeleg. Credeau că le pot controla. Și că îl pot păcăli pe el. Lui îi erau destinate și nimănui altcuiva. Puterea lor îi fusese dintotdeauna hărăzită.

Iar durerea provocată de pierderea lor îi creștea o fibroză în gât.

Se ridică, își scoase rubinul de pe deget și îl aruncă cât colo, ca un copil supărat că i s-a stricat jucăria. Trebuia să le recupereze. Era sigur că le va avea din nou. Trebuia să facă un sacrificiu. Un sacrificiu pentru un zeu, se gândi el cu un surâs. Bineînțeles, un sacrificiu pentru un zeu.

Cu sânge.

Ieși din cameră, fără să mai stingă luminile. Și, odată cu ele, își lăsă acolo și judecata sănătoasă.

capitolul 11

Jack se gândi dacă să-i lase sau nu un bilet. Avea să constate că-i singură când se trezea. La început, probabil ar fi presupus că s-a dus să găsească magazinul de care îi spusese, ca să cumpere ceva de mâncare.

Avea să fie neliniștită, puțin enervată. După o oră, va începe să-și facă griji că se rătăcise pe drumurile întunecate.

Oricum, nu i-ar fi luat mult să-și dea seama că plecase de tot.

În timp ce cobora încet scările chiar când se crăpa de ziuă, își imagină că prima ei reacție ar fi furia. S-ar năpusti prin toată casa, l-ar înjura, ar profera amenințări. Probabil ar și sparge ceva.

Aproape că-i părea rău că nu va fi aici să asiste la o asemenea scenă.

Ba chiar ar putea să-l și urască o vreme, se gândi el. Aici însă era în siguranță. Asta conta cel mai mult.

Ieși din casă în ceața tăcută a dimineții, care se înălcise prin copaci și ascundea cerul. Câteva păsărele se treziseră odată cu el, iar acum își dregeau corzile vocale. Florile lui Grace parfumau aerul ca într-o fantezie, iar iarba era acoperită de rouă. Văzu o căprioară, probabil aceeași ciută pe care o văzuseră în mijlocul drumului cu o zi înainte, stând la liziera pădurii.

Se studiară reciproc câteva clipe, fiecare interesat și precaut în fața unui reprezentant al alte specii. Apoi, animalul se plictisi de el și porni fără zgomot în spatele copacilor, până se făcu complet nevăzută.

Se uită înapoi spre casa în care o lăsase dormind pe M.J. Dacă totul mergea cum spera, trebuia să se întoarcă după ea până la căderea nopții. Știa că va trebui să ducă oarece muncă de lămurire, dar trebuia să creadă că, în cele din urmă, avea să o convingă că așa fusese cel mai bine. Iar dacă sentimentele ei erau în continuare rănite, ei bine, asta nu era ceva letal.

Medită din nou dacă să-i lase sau nu un bilet – ceva scurt și la obiect. Se decise să n-o facă. Avea să-și dea seama și singură. Era femeie deșteaptă.

Femeia lui, se gândi el în timp ce se așeza la volan. Indiferent de ce avea să se întâmple cu el în această zi, ea va fi în siguranță.

Asemenea unui soldat pregătit de luptă, asemenea unui cavaler trimis în bătălie, trebuia să-și calce pe inimă, să-și părăsească domnița și să se avânte în necunoscut. Așa se simțea când întoarse cheia în contact, iar motorul îi răspunse cu un declic înfundat.

Toată dispoziția sufletească i se dezumflă ca pânzele unei corăbii într-o zi fără vânt.

Excelent, minunat, exact de ce avea nevoie. Ieși din mașină, se abținu să nu trântească portiera și trase cu pota. Bombănind înfundat, o ridică și își băgă capul sub ea.

– Ai pierdut ceva, detective?

Își retrase încet capul de sub capotă. M.J. stătea pe verandă, cu picioarele desfăcute, cu pumnii în șolduri, iar din ochi îi scăpărau fulgere. Aruncă o singură privire și se lămuri că-i lipsea capacul de la distribuție. Nici nu trebuia să se uite la ea ca să știe că i-o făcuse.

Dar își păstră calmul. În cariera lui greu încercată avusese parte și de situații mai grave decât o femeie furioasă.

– Așa se pare. Te-ai trezit devreme, M.J.

– Și tu, Jack.

– Mi-era foame. Îi aruncă un zâmbet și păstră distanța. M-am gândit să mă duc să iau ceva pentru micul dejun.

Ea ridică neîncrezătoare din sprâncene.

– Ți-ai luat și ciomagul?

– Ciomagul?

– Așa procedează neandertalienii, nu? Își iau ciomagul și se duc în pădure să caftească un urs pe care să-l facă friptură.

Coborî treptele spre el, iar Jack se sili să-și păstreze surâsul pe chip, în timp ce se sprijini de gard.

– Eu mă gândeam la ceva mult mai civilizat. La ceva gen omletă și bacon.

– Oh? Și cam unde crezi tu că ai putea găsi în zori omletă și bacon, prin părțile astea?

Aici îl prinsese.

– Ah... credeam că aș putea, știi tu, să găsesc un fermier și...

Scoase un șuierat din plămâni când primi un pumn în burtă.

– Să nu îndrăznești să mă minți. Crezi că sunt vreo proastă?

Tuși, își recăpătă suflul și se chinui să se îndrepte de spate.

– Nu. Ascultă...

– Crezi că nu știu ce s-a întâmplat noaptea trecută? Crezi că nu știu de ce-ai făcut în felul acela dragoste cu mine? Credeai că o să mă înmoi și n-o să-mi dau seama că este o mare scenă de adio? Ticălosule! Își luă avânt din nou, dar de data asta el se feri la timp, așa că pumnul ei îi rată falca la câțiva centimetri.

Acum, începea să se enerveze. Nu tratase niciodată femeie cu atâta tandrețe cum o tratase pe ea noaptea trecută, iar ea își găsise să-i scoată ochii cu asta.

– Și ce-ai făcut, te-ai strecurat în mijlocul nopții ca să-mi sabotezi plecarea?

Citi răspunsul în zâmbetul acela firav și satisfăcut ce i se întindea pe toată fața.

– Oh, ce drăguț! Foarte frumos. Încredere.

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești mie despre încredere. Voiai să mă părăsești aici.

– Mda, ai dreptate. Acum zi-mi unde-i capacul de la distribuție? O prinse cu fermitate de mâini, înainte să mai poată pocni. Unde e?

– Unde crezi că te duci? Ce plan idiot ți-ai făcut în căpșorul ăla mic și debil?

– Mă duc să rezolv treaba, zise el sumbru. Mă întorc să te iau după ce termin.

– Te întorci să mă iei? Da' ce-s eu, animal de companie? Se smulse, dar nu reuși să se elibereze decât după ce-i arse un călcâi în gleznă. Ai de gând să te duci înapoi în oraș, așa-i? Te duci să dai de belea pe-acolo.

Era atât de furios, încât se întrebă doar în treacăt câte oase îi rupsese la picior.

– Știu ce fac. Asta fac eu. Iar tu o să-mi dai capacul ăla, după care o să stai aici și o să aștepți.

– Ba vezi să nu. Am început treaba asta împreună, împreună o terminăm.

– Nu. O roti până o lipi cu spatele de mașină. Nu mai risc nimic cu tine.

– De când ești tu șeful? Risc pe pielea mea. Ia-ți mâinile de pe mine.

– Nu. Se aplecă spre ea și-i prinse încheieturile ca într-o menghină. O dată în viață vei face ce ți se spune. O să stai aici. Mă pot mișca mai repede fără tine, să-mi naibii să fiu dacă o să stau să-mi fac griji pentru tine.

– Nu ți-a cerut nimeni să-ți faci griji pentru mine. Ce vrei să faci, vreau să știu?

– Am pierdut destul timp lăsându-i să mă urmărească. E timpul să-i scot din ascunzătoare, pe terenul meu, în condițiile mele.

– Ai de gând să te duci după maniacii ăia de soiul duba? Inima îi sări în gât și o înghiți fără milă. Bun. O idee foarte bună. Vin cu tine.

– Stai aici. N-au aflat de locul ăsta și nici n-au voie să-l descopere. Aici ești în siguranță. O ridică pe vârfuri și o zgâlțâi bine. M.J., nu vreau să-ți risc viața. Deci contezi pentru mine. Te iubesc.

– Iar eu trebuie să stau aici ca o femeie neajutorată, în timp ce tu îți riști viața?

– Exact.

– Ticălos arogant ce ești! Eu ce mă fac dacă ești ucis? În caz că ai uitat, asta e problema mea, treaba mea. Tu ești doar un participant, și nu pleci nicăieri fără mine.

– O să-mi stai în drum.

– Rahat! Mă pot descurca și singură. Merg, Jack, iar dacă nu vrei să faci autostopul până în D.C., n-ai încotro.

Se smuci și plecă mârâind de lângă ea. Se plimbă agitat. Îi trecu prin minte să o lege cu cătușele în casă. Ar fi fost o luptă urâtă – un aspect pe care nu-l neglijase defel –, dar ar fi câștigat până la urmă. Dacă lucrurile mergeau rău, nu știa cât ar fi durat până ar fi găsit-o cineva.

Nu, nu o putea lăsa singură și încătușată într-o casă izolată de la mama naibii.

Ar fi putut să mintă. Să fie de acord cu condițiile ei, apoi să îi tragă clapa. Era greu să o păcălească, dar era și asta o opțiune. Sau putea încerca o cu totul altă tactică.

Se întoarse, zâmbind victorios.

– Bine, dulceață. O să fiu sincer cu tine. M-am răzgândit.

– Da?

– A fost distractiv. A fost educațional. Dar am început să mă plictisesc. Nici măcar alea cincizeci de mii de care mi le-ai promis nu merită să-mi risc viața. Așa că m-am gândit să o șterg undeva în nord câteva săptămâni, să aștept să se stingă treaba. Ridică nepăsător din umeri când o văzu ce priviri îi arunca. Lucrurile au luat o întorsătură cam neplăcută în relația cu tine. Nu e stilul meu. Așa că m-am gândit să o șterg, ca să evit scena despărțirii. În locul tău, aș chema poliția, aș preda diamantul și mi-aș reface viața cu altcineva, într-unul din weekendurile tale mult mai interesante.

– Mă părăsești, îngăimă ea cu o voce care îl făcu să se simtă ca ultimul gunoi.

– Să zicem că vreau să-mi văd de viață. Orice bărbat trebuie să-și caute în continuare perechea ideală.

– Toate lucrurile alea pe care mi le-ai zis...

– Hei, dulceață, amândoi suntem adulți și vaccinați. Amândoi știm cum merge treaba. Uite ce-ți propun. Te las în cel mai apropiat oraș și-ți las niște bani pentru transport.

Drept răspuns, ea se îndreptă clătinându-ne spre verandă, și el îi simți fiecare pas ca un junghi în inimă. Apoi se prăbuși, își îngropă fața în palme, iar el își dori să-l înghită iadul pe loc.

O să fie în siguranță, își reaminti. Numai asta conta, ca ea să fie... pe jos de râs. Rămase cu gura căscată când o văzu că-și dă capul pe spate și râde în hohote. Se ținea cu mâinile de burtă, nu din pricina inimii sfâșiate, ci ca să nu se rupă în două de atâta râs.

– Oh, idiot ce ești! reuși ea să spună. Chiar credeai că o să pun botul? De-abia putea vorbi printre hohote. Cu cât se întuneca el mai mult la față, cu atât râdea ea mai tare. Acum ar trebui să-ți înmânez în lacrimi capacul de la distribuție și să te las să mă abandonezi pe undeva, ca să-mi vindec inima zdrobită. Își șterse lacrimile de râs. Ești atât de îndrăgostit de mine, Dakota, încât nu mai ai mintea limpede.

Ba avea mintea cât se poate de limpede, se înfurie el. Se întrebă ce-ar mai zice dacă ar apuca-o de gât cu amândouă mâinile și ar strânge-o până n-ar mai putea.

– E posibil să-mi revin, bombăni el.

– Ba nu, nu e posibil. Te-a pocnit chiar în moalele capului și știu ce trebuie să simți. Ne-am pricopsit unul cu celălalt, Jack. Nu putem să mai facem nimic separat. Trase cu nesaț aer în piept și-și masă coastele care o dureau de atâta râs. Ai merita un șut în fund pentru că ai încercat să mă tragi pe sfoară, da' a fost prea nostim. Și foarte dulce.

Își îndesă mâinile în buzunare. Cuvântul „dulce" chiar îl făcea să se simtă precum cel mai mare fraier. Deci nu-i mersese cu manipulatul. Duritatea și amenințările nu o impresionau deloc, iar minciunile o făceau să râdă.

Drept urmare, se decise să-i spună adevărul. Simplu și firesc. Prezentat într-o manieră care să o impresioneze.

– Bine, mă dau bătut. Se duse și se așeză lângă ea, luând-o de mână. N-am mai spus nici unei femei vreodată că o iubesc, începu el. Nu am iubit niciodată pe nimeni. Nici o femeie, pe nimeni din familie, nici un prieten.

– Jack... Copleșită de emoție, îi dădu părul la o parte de pe frunte. Nu ai dat niciodată șansa asta nimănui.

– Nu contează, replică el cu tărie și o strânse de degete. Am vorbit serios noaptea trecută. Doar tu exiști pentru mine, M.J. Îi duse dosul palmei la buze și i-l ținu câteva secunde acolo. Tu nu poți înțelege asta cu adevărat. Tu ai avut mereu pe cineva, oameni importanți pentru tine.

– Da. Emoționată, se aplecă și îl sărută pe obraz. Există câțiva oameni pe care îi iubesc. Poate nu doar pe tine, Jack. Dar și pe tine. Iar ce simt pentru tine e diferit față de tot ce am simțit pentru altcineva vreodată.

Rămase cu privirea pironită spre mâinile lor împreunate. Se potriveau de minune, nu-i așa? remarcă el. Perechea potrivită, regăsită după o lungă așteptare.

– De mult timp fac lucrurile în stilul meu, continuă el. Am evitat complicațiile care nu mă interesau. Mi-a fost ușor să resping orice urmă de atașament față de cineva. Până te-am întâlnit pe tine. O privi în ochi și îi atinse obrazul. Ieri ai plâns pentru oamenii pe care îi iubești. M-a durut sufletul. Iar când te-am luat în brațe plângând, mi-am dat seama că aș face orice pentru tine. Lasă-mă să plec.

– Intenționai să mă lași aici pentru că am plâns?

– Pentru că atunci am realizat în sfârșit ce înseamnă prietenia pentru tine și cât de tare te-ai implicat. Vreau să te ajut. Și să le ajut și pe prietenele tale.

M.J. își mută o clipă privirea de pe chipul lui. N-ar fi servit la nimic dacă începea din nou să plângă. Iar cuvintele lui, emoțiile tăcute și profunde din spatele lor, îi atinseseră inima într-un loc necunoscut.

– Deja te iubesc, Jack, zise ea cu un oftat din tot sufletul. Acum mai am puțin și te ador.

– Adică o să stai aici.

– Nu. Îi luă fața în palme când îl văzu că se enervează. Dar nu mai sunt supărată pe tine.

– Minunat. Începu iar să se fâțâie încolo și-ncoace. Tu ai auzit ceva din ce ți-am spus? Nu-ți pot risca viața. N-aș putea suporta să ți se întâmple ceva.

– Și crezi că eu aș putea suporta dacă ție ți s-ar întâmpla ceva? Nu așa merge treaba, Jack. Se ridică și îi înfruntă. Nu și pentru mine. Ce simți tu pentru mine simt și eu pentru tine. Suntem amândoi implicați. Avem roluri egale. Își ridică o mână ca să-i facă semn să o lase să vorbească. Să nu zici ceva stupid de genul că tu ești bărbat, iar eu femeie.

De fapt, cam asta se pregătea să scoată pe gură.

– Mă bucur că am înțeles.

– Atunci, așa rămâne. Își înclină capul. Și vreau să mai spun ceva, în caz că-ți mai vine vreo idee genială să scapi de mine pe drum. Dacă încerci așa ceva, mă duc la primul telefon și chem poliția. Le spun că m-ai răpit, m-ai molestat. Le dau descrierea ta, descrierea cheștii ăleia de-i zici mașină și numărul tău de înregistrare. O să te dai de ceasul morții încercând să dai explicații unui șerif bătut în cap și echipei lui, înainte să apuci să te îndepărtezi.

În ochii lui clipi jucăuș o luminiță.

– Ai fi în stare, nu-i așa?

– Ba bine că nu. Și-o să fiu foarte convingătoare, ca să fiu sigură că o să-ți aranjeze mutrița aia simpatică, înainte să te arunce în celulă. Ai înțeles cum stă treaba?

– Îhm. N-avea cum să mai iasă din colțul în care îl băgase. Am înțeles. Te-ai gândit la toate, dulceață.

– Să fii sigur de asta. Veni spre el și-și puse mâinile pe umerii lui încordați. Și poți să fii sigur de mine, Jack. Nu mai scapi de mine. Nu se aștepta la un răspuns din partea lui, așa că își lipi buzele de ale lui. Și nici nu primi. Eu nu o să-ți întorc spatele, murmură ea și zări licărirea din ochii lui, semn că a înțeles. Și nu o să te dezamăgesc. Îi atinse din nou buzele în treacăt. Nu o să te părăsesc niciodată.

Jack își dădu seama că îl citise prea bine. Mai bine decât se cunoștea el.

– Aici nu e vorba de mine.

– Ba da. Nimeni nu ți-a fost alături, dar eu o să-ți fiu. Nimeni nu te-a iubit îndeajuns, dar eu te voi iubi. Își așeză mâinile pe umerii lui, și apoi îi cuprinse chipul cu palmele. De aceea, totul ne privește pe amândoi. O să fiu acolo pentru tine, chiar dacă încerci să faci pe eroul și vrei să mă convingi să mă răzgândesc.

Pierdea teren, și o știa și el.

– Ai putea începe de mâine.

– Dar sunt deja aici. Ia zi, ai de gând să mă săruți sau nu?

– Poate.

Buzele i se curbară într-un surâs când se lipi de el. Apoi se înmuiară, se deschiseră și i se dăruiră. Jack simți că se prelinge în ea – i se urase un bun venit dulce și excitant. Sărutul se încinse înainte ca ea să-și strecoare mâinile pe sub tricoul lui în sus, pe spate, apoi să și le coboare în timp ce îl zgâria ușor.

– Te doresc, murmură ea și se undui pe lângă el. Acum, înainte să plecăm... Își întoarse capul și-l sărută sor pe gât. ... Să ne poarte noroc.

Capul începu să i se învârtă când ea își băgă mâinile tre ei.

- Un pic de noroc în plus nu strică niciodată.

Râse și îl trase de lângă mașină. Căzură pe pământ și se rostogoliră în iarba încă înrourată.

Se mișcau nerăbdători și cu o oarecare disperare. Razele soarele deveniseră mai fierbinți, risipind ceața dimineții, iar ei trăgeau de haine și se mângâiau.

- Dă-mi voie... El icni și trase de jeanși. Nu pot...

- Gata. Degetele ei îl ajutară să tragă de pantaloni. Mai repede. Dumnezeule.

Se rostogoli la loc, se arcui pe spate și-și trecu gura peste bustul lui gol. Voia să îl devoreze, voia să îi absoarbă toate aromele și texturile. Să se satur de ele. Ar fi putut jura că simțise pământul cutremurându-se când o întoarse și își înfipse dinții în umărul ei, cu o mână pe sâni și cu cealaltă...

- Ce faci... cum poți să... Cu respirația întretăiată, își lăsă capul pe spate și îl lăsă să se dezlănțuie.

Era cu el, inimă lângă inimă, lipită de trupul lui puternic și agil. Nevoia ei era la fel de sălbatică precum a lui. Poate că în graba lui o învinețise puțin, dar nici ea nu se mișca mai cu delicatețe sau cu mai puțină îndrăzneală. Își întoarse capul și-i acapară gura cu o sete primitivă, cu gust de păcat și secrete.

Ea era cea care se mișca întruna și îl trăgea spre ea.

- Acum, îi ordonă ea, iar ochii îi sclipiră precum ai unei feline care sărea asupra prăzii. În clipa asta. Se încolăci în jurul lui și îl trase în ea.

Se repezi și se afundă cât de mult putea. Cu fiecare mișcare brutală și sălbatică, îl privi fix în ochi, cu ochii ei mari de pisică. Căldura ei îl inundă, iar în tot asaltul acela violent își simți inima cutremurată de o emoție la fel de brutală.

- Te iubesc. Îi captură gura și o sărută cu patos. Dumnezeule, te iubesc.

- Știu.

Iar când își lipi fața de părul ei, cutremurat când își dădu drumul în ea, M.J. mai voi să afle ceva.

- Jack. Îl mângâie pe păr. Soarele îi bătea în ochi. Preutatea lui o strivea, iar iarba era udă sub ea. Unul dintre cele mai minunate momente din viața ei. Jack, spuse el din nou și suspină.

Jack de-abia își recăpăta suflul.

- Poate că e interesant și traiul ăsta la țară. Gemu și se propti pe coate. Și simți un gol în stomac. De ce plângi? Încerci să mă omori cu zile?

- Nu plâng. Îmi bate soarele în ochi. Apoi, simțindu-se ca o caraghioasă, își șterse unica lacrimă. Nu este genul ăla de plâns, oricum. Nu-ți face griji, nu încep să mă smiorcăi.

- Te-am lovit? Îmi pare rău dacă...

- Jack. Suspină din nou. Nu e același plâns, bine? Și gata, mi-am revenit.

Îi cercetă circumspect ochii umezi.

- Sigur?

- Da. Apoi îi zâmbi. Lașule.

- Mă declar vinovat. Și nu-i era rușine să recunoască. O sărută pe nas. Acum că suntem plini de noroc, hai să mergem.

- N-o să încerci să mă mai păcălești, da?

Jack se gândi la felul în care îi luase chipul în mâini și îi spusese că îi va fi alături. Absolut nimeni nu îi făcuse niciodată promisiunea aceasta atât de simplă.

- Nu. Bănuiesc că suntem o echipă.

- Bănuiești bine.

M.J. așteptă până ajunseră înapoi pe autostradă, înapoi în lumea civilizată, înainte să îl întrebe:

- Deci, Jack, care-i planul?

- Nimic special. Simplitatea n-are prea multe capcane. Din punctul meu de vedere, trebuie să ajungem la cel care trage sforile. Singura noastră legătură cu el, sau cu ea, o reprezintă tipii cu duba și, poate, frații Salvare.

- Până aici îți dau dreptate.

- Trebuie să port o mică discuție cu ei. Pentru asta trebuie să-i momesc afară din bârlog, să rămân în ...

și să-i conving că e în interesul lor să-mi dea niscaiva informații.

– Bine, deci avem doi tipi înarmați, din care unul e cam cât monumentul Washington. Iar tu vrei să-i convingi să stea de vorbă cu tine. Îl săgetă cu privirea. Îți admir optimismul.

– E o chestie ce ține de puterea de convingere, zise el, apoi îi explică cum intenționa să o ducă la bun sfârșit.

Pe cerul întunecat se auzeau tunete când ajunse în parcarea din fața magazinului Salvini. Era clădire impresionantă, despărțită de mall printr-o parcare uriașă. Și totul era încuiat în acea zi de luni, de vacanță.

În parcarea îngrijită a celor doi Salvini se afla o singură berlină Mercedes.

– Știi a cui e?

– A unuia din ciudați – a unuia din frații vitregi ai lui Bailey. Thomas, cred. Bailey zicea că țin închis pe durata weekendului prelungit. Dacă se află înăuntru, nu mă întreba de ce.

– Hai să dăm o tură.

Jack ieși din mașină și se îndreptă spre Mercedes. Părea încuiată, iar alarma clipi când se apropie de ea. Mai întâi verifică ușile de la intrarea în clădire, scană showroomul întunecat, dar nu văzu nici un semn de viață.

– Birourile sunt la etaj? o întrebă el pe M.J.

– Da. Birourile lui Bailey, Thomas și Timothy. Inima începu să-i bată cu putere. Poate e și ea înăuntru, Jack. Rar vine cu mașina la serviciu. Locuim aproape.

– Aha. Și deși nu făcea parte din planul lui, tonul ei îngrijorat îl făcu să cedeze impulsului și să apese pe soneria de la intrare. Hai să verificăm și-n spate, zise el, o clipă mai târziu.

– Ar putea să o țină înăuntru. Ar putea fi rănită. Trebuia să mă gândesc înainte la asta. Undeva spre vest, fulgerele sclipiră ca niște lame zimțate. Ar putea fi înăuntru, rănită și...

Jack se întoarse.

– Uite ce-i, dacă vrem să facem asta, trebuie să te aduni. N-avem timp de scenarii și de speculații.

M.J. își ridică brusc capul, apoi își îndreptă umerii.

– Ai dreptate. Scuze.

Jack îi studie rapid chipul, dădu scurt din cap, apoi își continuă drumul spre intrarea din spate, unde se uită prelung la ușa de oțel.

– Cineva a umblat pe la sistemul de închidere.

– Cum adică „pe la"? Se aplecă peste umărul lui în timp ce el se lăsa pe vine. Vrei să spui că cineva a deschis încuietoarea?

– Destul de recent; nu-s urme de rugină sau de praf în zgârieturi. Mă întreb dacă a reușit să intre. Se ridică și examină marginile și cadrul. N-a încercat s-o spargă sau s-o strice. Aș zice că era cineva care știa ce face. În alte circumstanțe, aș zice că a procedat la fel ca la apartamentul tău, dar asta e doar o extrapolare.

– Poți să intri?

Nici asta nu făcea parte din planul lui inițial, dar trebuia să ia în considerare varianta.

– Probabil. Știi ce fel de sistem de alarmă au?

– E o cutie de partea cealaltă a ușii. E codată. Nu știu codul. Bagi niște numere. Se surprinse că mai avea puțin și-și frângea mâinile de îngrijorare. Jack! Se chinui din răsputeri să vorbească cu calm. Ar putea fi înăuntru. Ar putea fi rănită. Dacă nu verificăm, și ceva merge prost...

– Bine. Dar dacă nu mă descurc cu alarma, și încă repede, o să fim prinși. Știa însă că avea uneltele în mașină și că venise cu treabă.

– Ține-mi de șase, bine? îi spuse el. Ai grijă ca nici unul dintre amatorii de cumpărături de vacanță de vizavi să nu tragă cu ochiul încoace.

M.J. se întoarse și scană parcarea și mallul. Oamenii intrau și ieșeau, prea preocupați de produsele la ofertă pe care le cumpăraseră sau pe care voiau să le cumpere, ca să bage de seamă un om care stătea pe vine lângă ușa securizată a unei clădiri încuiate.

Tunetele se auziră mai aproape, iar ploaia ce plase amenințător până atunci se stârni brusc. Nu o deranja să se ude nițel, ba chiar se bucura că ploaia

îi adăpostea mai bine. Răsuflă ușurată când el îi făcu semn că a terminat.

– După ce deschid ușa asta, avem cam un minut și nouăzeci de secunde până la declanșarea alarmei. Dacă nu reușesc să o opresc, atunci va trebui să fugim, și încă repede.

– Dar...

– Nu mă contrazice, M.J. Dacă, printr-o întâmplare, Bailey chiar e aici, polițiștii vor sosi în câteva minute și o vor găsi. Noi ne mutăm cu spectacolul în altă parte. E bine așa?

Avea de ales?

– Bine.

– În regulă. Își dădu părul ud din ochi. Stai aici. Dacă zic „Du-te", te duci și aduci mașina. Luându-i tăcerea drept consimțământ, intră în clădire. Văzu imediat sistemul de alarmă și ridică din sprânceană. Interesant, șopti el, apoi îi făcu semn lui M.J. să intre. E decuplat.

– Nu înțeleg. E întotdeauna pornit.

– E ziua noastră norocoasă. Îi făcu semn cu ochiul, o luă de mână, apoi își schimbă lanterna cu cea găsită acolo. Întâi mergem la etaj, și vedem dacă avem noroc și acolo.

– Pe aici, îi spuse ea. Biroul lui Bailey e chiar la capătul culoarului.

– Interesant bârlog, comentă el cu ochii la covoarele scumpe, la culorile alese cu gust, în timp ce ciulea urechile la orice sunet. Nu se auzea nimic în afară de zgomotul ploii. Protejând-o cu brațul pe M.J., se furișă în birou.

Tăcut, organizat, elegant și pustiu. O auzi pe M.J. răsuflând cu ciudă.

– Nici un semn de luptă, sublinie el. O să verificăm restul palierului, apoi la parter, după care trecem la faza unu a planului A.

Înaintă pe hol și, ajuns la un metru de următoarea ușă, se opri.

– Du-te înapoi în biroul ei și așteaptă-mă.

– De ce? Ce s-a întâmplat? Apoi simți ce plutea în aer și recunoscu mirosul. Bailey! Oh, Dumnezeule!

Jack o trânti de perete și o ținu așa până se potoli.

– Fă ce-ți zic, zise el printre dinți. Stai aici.

M.J. închise ochii și recunoscu în gând că erau anumite lucruri cu care nu era pregătită să se confrunte. Dădu din cap că a înțeles.

Mulțumit de răspuns, el se desprinse de ea, înaintă încet pe holul tăcut și deschise ușa.

O imagine cum nu mai văzuse nicicând – iar moartea nu era aproape niciodată un lucru plăcut. Dar ce vedea aici, se gândi el în timp ce plimbă lanterna peste dezastrul provocat de o luptă pe viață și pe moarte, era nebunie curată.

Viața pierduse această luptă.

Se întoarse și se duse înapoi la M.J. Era albă ca varul și se sprijinea de perete.

– Nu e Bailey, îi spuse el imediat. E un bărbat.

– Nu-i Bailey?

– Nu. Îi puse o mână pe obraz, constată că era rece ca gheața, iar ochii își pierduseră sclipirea. Mă duc să verific și celelalte camere. Nu vreau să vii cu mine, M.J.

Răsuflă în sfârșit aerul care i se încinsese în plămâni. Nu era Bailey.

– Seamănă cu ce-a pățit Ralph?

– Nu. Vocea îi era ternă și dură. Mult mai urât. Stai aici.

Luă toate camerele la rând, verifică prin toate colțurile și dulapurile, atent să nu atingă nimic și să șteargă orice suprafață pe care era nevoit să o atingă. Fără să scoată un cuvânt, o conduse pe M.J. la parter și trecu în revistă și palierul acesta.

– Cineva a fost aici, murmură el și se lăsă pe vine ca să lumineze un alcov micuț de sub scară. Se văd niște urme în praf. Căzu pe gânduri și se scărpină în bărbie. Aș zice că, dacă cineva e deștept și are nevoie de o ascunzătoare, asta ar fi o alegere bună.

Hainele i se lipiseră ude de piele. Nu acesta era însă motivul pentru care tremura.

– Bailey e deșteaptă.

Încuviință din cap și se ridică.

– Să nu uiți asta. Acum hai să facem ce am stabilit că o să facem.

– Bine.

Mai aruncă o privire peste umăr, sperând că Bailey se ascundea undeva în întuneric. De ce? se întrebă ea. De cine? Și unde era acum?

Ajuns afară, Jack închise ușa și șterse clanța.

– Mă gândesc că, la o adică, poți ajunge la mall, cu picioarele astea lungi ale tale, în treizeci de secunde.

– Nu fug nicăieri.

– O să fugi, dacă-ți spun eu. Băgă lanterna în buzunar. O să faci exact ce-ți spun. Fără să pui întrebări, fără să te certi, fără ezitare. Îi aruncă o privire fierbinte ce o făcu să se înfioreze din nou. Cine a făcut ce-a făcut la etaj e un animal. Să nu uiți asta.

– O să țin minte. Se încordă din toate puterile ca să nu mai tremure. Și tu să nu uiți că suntem amândoi implicați.

– Ideea este să-i dobor pe rând pe tipii ăștia. Dacă poți să ajungi la dubă cât le distrag eu atenția și îi scot din cursă, bine. Dar să nu riști nimic.

– Ți-am spus deja că n-o să fac nici o prostie.

– De îndată ce le vin de hac, continuă el, ignorându-i tonul nerăbdător, ne putem folosi de duba lor. Îi purta o discuție plăcută cu ei. Cred că le pot smulge numele. Își examină pumnul, apoi îi zâmbi șiret. Nu-s informații fundamentale.

– Oooh... zise ea și clipi des. Ești așa de macho.

– Taci. În funcție de numele și de informațiile căpătate, și de situație, ori mergem la poliție – asta ar fi a doua mea opțiune –, ori mergem pe pista respectivă.

– De acord.

Deschise portiera mașinii, așteptă până ce ea se urcă și-și luă telefonul.

– Sună. Întinde discuția timp de un minut, ca să fim siguri.

Formă numărul, apoi începu să se converseze cu robotul din Potomac al lui Grace. Nu-și dezlipi privirea de la Jack, iar când îi făcu semn, închise telefonul.

– Faza doi? zise ea, încercând cu greu să-și păstreze calmul.

– Acum așteptăm.

În nici cincisprezece minute, duba apăru în parcarea de la Salvini. Ploaia se mai potolise, dar continua să cadă cu hotărâre. Băgat lângă o furgonetă veche, Jack urmări scena.

Cei doi coborâră din dubă, se separară și încercuiră încet clădirea.

Ținta lui era tipul masiv.

Folosindu-se de mașinile parcate ca să nu fie văzut, Jack se apropie și îl văzu pe individ aplecându-se și ridicând telefonul lui M.J. de pe jos. Un plan decent, medită Jack, care îi dădea un subiect de gândire creierului lui minuscul. În timp ce uriașul stătea cu telefonul în mână, Jack țâșni și îl lovi cu toată puterea, cărându-i încontinuu pumni în rinichi.

Își doborî prada în genunchi și îi prinse cătușele de una din încheieturile ca de oțel, chiar înainte ca tipul să-i dea o lovitură care să-i reteze picioarele.

Simți senzația puternică de arsură când carnea i se zdrelii de asfaltul ud și aspru și se rostogoli la timp ca să evite un bocanc măsura cincizeci în față. Se repezi și-l prinse de barosul de picior, după care îl săltă.

Din poziția ei, M.J. urmări lupta, tresărind când Jack căzu la pământ, rugându-se când îl văzu că se rostogolește. Șuieră printre dinți când auzi pumnii care sfârâmau oase. Porni tiptil spre dubă, uitându-se în spate să vadă cum se desfășura încăierarea. Era depășit, se gândi ea cu disperare.

Tipul avea să-i frângă gâtul, asta în cel mai bun caz. Pregătindu-se să-i sară în ajutor, îl văzu pe celălalt bărbat venind de după colțul îndepărtat al clădirii.

Avea să ajungă într-o clipă la ei, se gândi ea. Iar planul lui Jack de a-i separa și doborî rapid se dusese pe apa sâmbetei. Trase aer în piept să-i strige ceva ca să-l avertizeze, apoi își miji privirea. Poate că încă se mai putea face ceva.

Ieși din ascunzătoare și alergă spre Salvini, în partea opusă lui Jack. Se opri brusc însă când văzu că celălalt o reperase și făcuse ochii mari de șoc și groază. Tipul își băgă mâna în buzunar, dar rămase pe loc și așteptă ca el să se apropie. Apoi alergă prin ploaie, ca să-l îndepărteze de Jack.

Atât Jack, cât și partenerul lui de scandal auziră strigătul. Amândoi își ridicară privirile din instinct și văzură o femeie cu o claie de păr roșu care fugea, cu un bărbat pe urmele ei.

„Niciodată nu ascultă", se gândi Jack îngrozit. Apoi îl văzu pe uriaș rânjind la el.

Jack rânji și el, iar ochiul lui stâng, învinețit și umflat, îl privi pe individ cu dușmănie.

– Trebuie să te termin repede, îi zise el și-i trase un pumn în gură. Aia pe care o urmărește amicul tău e gagica mea.

Uriașul scuipă sânge.

– Ai încurcat-o definitiv.

– Serios?

N-avea vreme de pierdut. Rugându-se ca picioarele lui M.J. și gâtul lui să reziste, își plecă în față capul și se năpusti ca un taur turbat în el. Forța atacului îl făcu pe uriaș să se clatine și să se izbească cu capul de ușa de oțel. Plin de sânge, bătut și extenuat, Jack își ridică genunchiul și îl trosni cu putere, după care auzi mulțumit sunetul unui grăsan care se dezumflă.

Clipind des ca să-și alunge picăturile de sudoare și de ploaie, Jack înșfăcă și cealaltă mână și îi prinse bine cătușele.

– Mă întorc imediat, îi promise el, după care recuperă telefonul și fugi să o găsească pe M.J.

capitolul 12

Jack îi spusese că dacă lucrurile mergeau rău, să se ducă la magazine și să se piardă în mulțime. Să țipe ca din gură de șarpe, dacă era nevoie.

Aducându-și aminte de vorbele lui, M.J. coti în acea direcție, prioritatea ei fiind să-l ademenească pe cel de-al doilea bandit departe de Jack, ca să îi dea șanse egale.

În timp ce alerga însă printre magazinele cu semnele lor mari de reduceri, văzu cupluri, familii, copii ținuți de mână, copii în cărucioare. Și se gândi la omul care o urmărea cu o mână ascunsă sub haină.

Se gândi la ce s-ar întâmpla dacă ar trage în ea prin mulțime.

Așa că schimbă subit direcția și fugi spre celălalt capăt al parcării.

Mișcând cu agilitate din coate, M.J. aruncă o privire rapidă peste umeri. Își lăsase urmăritorul în spate. O urmărea în continuare, dar obosise și se încinsese în costumul lui din pânză și în pantofii de piele. Încălțăminte alunecoasă pe un pavaj ud. Cât de departe avea să o urmărească, se întrebă, înainte să renunțe și să se întoarcă să-și ajute prietenul?

Și să dea de Jack.

Încetini special ca să îl lase să recupereze din distanță, pentru a-i păstra viu interesul. O parte din ea își făcea griji că va face, pur și simplu, uz de armă și-i va trage un glonț în picior. Sau în spate. Având imaginea aceasta în cap, se băgă pe după un șir de mașini parcate.

Acum își putea auzi propria respirație șuierată. Alergase echivalentul unei curse de cincizeci de metri cu mingea, la un meci de fotbal american, în căldura toridă a unei furtuni de vară. Se ascunse pe după o furgonetă, își șterse transpirația care-i curgea în ochi și încercă să gândească.

Putea să ocolească și s-o ia înapoi, ca să-l ajute cumva pe Jack. Oare gorila îl lăsase deja lat și se dusese să-și ajute tovarășul? Cât mai dura până când norocul

i se isprăvea și o familie nevinovată care tocmai își terminase vânătoarea de cumpărături la preț redus va ieși în ploaie și în vizorul pistolului?

Concentrându-se mai mult să nu facă gălăgie decât pe viteză, își băgă capul la cutie și se furișă pe după un automobil compact. Trebuia să-și recapete suflul, trebuia să gândească. Trebuia să vadă ce se întâmpla în spatele clădirii Salvini.

Își făcu curaj, puse un picior tremurând lângă aripa mașinii și aruncă o privire.

Individul se afla mai aproape decât anticipase. Patru mașini mai în stânga, și nu se grăbea. Se aplecă cu repeziciune și își lipi spatele de bara de protecție. Dacă rămânea aici, putea să treacă pe lângă ea sau o găsea?

Mai bine să moară alergând, se gândi ea, sau cu pumnii ridicați, decât să fie împușcată ca o lașă lângă o mașină ieftină de import.

Trase aer în piept, mai rosti o rugăciune scurtă pentru Jack, apoi se îndreptă spre un teritoriu nou. Șuieratul care se opri în asfalt în spatele ei îi îngheță inima. Simți marginea tăioasă a unei pietre lovindu-i-se de jeanși.

Tipul trăgea în ea. Inima îi sălta între gât și stomac ca o minge de ping-pong când M.J. se ascunse după o mașină parcată. Încă un centimetru sau doi, și acel glonț i s-ar fi înfipt în carne.

Își dădu seama că o avea în vizor. Acum era doar o chestiune de timp până o prindea, până o încolțea ca pe un iepure. Bine, mai avea și ea un cuvânt de spus.

Scrâșni din dinți și se vârî pe sub mașină, făcând abstracție de pietrișul ud, de mirosul de benzină și ulei, și se strecură precum un șarpe pe sub șasiu, își ținu respirația când trecu prin spații înguste și apoi pe sub următoarea mașină.

Acum îl auzea. Respira greu, horcăind de fiecare dată când inspira și șuierând la fiecare expirație. Îi văzu pantofii. Ce picioare mici, se gândi ea în treacăt.

forțate să intre în pantofi cu vârf ascuțit de lac și șosete în carouri.

Închise ochii o secundă, încercând să își întipărească în minte imaginea lui. Unu șaptezeci cel mult, cam optzeci de kilograme. Treizeci și ceva de ani. Privire tăioasă, nas bine conturat. Vânos, dar nu foarte. Și obosit.

Ce naiba, se gândi ea, ușor năucă. Îi putea veni de hac.

Mai înaintă un centimetru și tocmai se pregătea să treacă la fapte când văzu pantofii cu vârf ascuțit ridicându-se de pe pământ.

Iar în fața ochilor ei, o pereche de ghete stâlciate. Ghetele lui Jack. Vocea lui Jack, care bombănea neobosită înjurături. O luă amețeala de bucurie, apoi o apucă groază când auzi bufnitura, zgomotul armei cu amortizor.

Se târî pe coate și pe genunchi și ieși de sub mașină la timp cât să-l vadă pe cel cu arma alergând să se ascundă, iar pe Jack pornind după el.

– Jack!

Se opri brusc și se întoarse pe călcâie, iar chipul i se înseninâ brusc. Atunci M.J. îi văzu tricoul pătat de sânge.

– Of, Doamne. Of, Doamne. Ai fost împușcat. O lăsară genunchii și se apropie clătinându-se, iar el se uită cu mintea absentă în jos și-și presă palma într-o parte.

– La naiba! Sesiză o durere oarecare în timp ce o luă în brațe. Mașina! apucă el să spună. Du-te și adu mașina. Vine înapoi.

Palma lui, udă de sânge și de ploaie, o strânse de mână.

Mai târziu, avea să-și amintească cum alergau. Dar nimic nu i se părea real. Picioarele ce goneau pe pavaj, derapau, bătăile nebunești ale inimii, senzația din ce în ce mai pregnantă de frică și de furie, ochii mari și șocați ai unei femei care căra pungi cu cumpărături și pe care aproape o doborâră în fuga lor. Și Jack care o înjura întruna că nu făcuse ce-i spusese.

Duba tocmai părăsea parcarea când ajunseră pe rampă.

- Pe toți dracii, și pe mama, și pe tata lor! Plămânii îi ardeau, locul în care fusese împușcat îl ardea. Disperat, își scoase cheile din buzunar. În mașină. Acum!

Se aruncă direct pe geam și de abia își ținu echilibrul în timp ce el apăsă pe accelerație la maximum, în marșarier.

- Ești rănit. Lasă-mă să mă uit...

Îi dădu una peste mână și roti la maximum de volan.

- Și-a recuperat și amicul de trei tone. După tot deranjul ăsta, mai și scapă. Mașina tremură, fundul îi derapă, după care pneurile ajunseră pe șosea și începu urmărirea. Scoate arma din torpedo. Dă-mi-o.

- Jack, sângerezi. Pentru numele lui Dumnezeu!

- Nu ți-am zis să fugi? Apăsă pe accelerație și se ciocni de fundul dubei după ce țâșniră pe șoseaua principală. Ți-am spus să te duci în mulțime, să te faci pierdută. Putea să te omoare. Dă-mi naibii pistolul ăla!

- Bine, bine. Trase un pumn în torpedo până când compartimentul slinos se deschise. Se îndreaptă spre centură.

- Văd și eu unde merge.

- Nu poți să tragi în el. Ai putea nimeri mașina unui amărât care n-are nici o vină.

Jack îi smulse arma din mână, roti de volan ca să iasă din fundul dubei și derapă pe șoseaua udă.

- Nimeresc la țintă. Acum pune-ți centura și taci. Mă ocup și de tine mai târziu.

Atât de tare se temea pentru el, că nici nu clipi la cuvintele lui. Trecu ca o săgeată printre celelalte mașini, lovind bara din spate a dubei ca un nebun. Iar când ajunse la o sută cincizeci, M.J. simți o amețeală rece... și cum trupul i-ar fi fost invadat de novocainã.

- O să omori pe cineva, zise ea calm. S-ar putea să nu fim noi ăia.

- Pot să conduc, nu-ți face griji.

Cel puțin aici avea perfectă dreptate. Gonea prin tot cârdul de mașini și stătea lipit de dubă ca un proiectil teleghidat, cauciucurile lui noi aderând perfect la șoseaua alunecoasă. Era atât de aproape, încât îl vedea pe uriaș gheboșat în scaunul din dreapta, întorcându-se și mârâind spre el.

- Da, peste tine vin, nenorocitul naibii, bombăni Jack. Mi-ai ciordit cătușele de rezervă.

- Ți-ai pătat scaunul de sânge. M.J. se auzi vorbind, dar cuvintele veniseră parcă de undeva din afara minții ei.

- Am destul sânge. Lăsă pistolul în poală și trase de volan, apropiindu-se la câțiva centimetri de dubă. Voia să le taie calea, să îi oblige să treacă pe banda de urgență. Uriașul avea cătușe, iar cu celălalt nu-și făcea probleme. Dup-aia, mai vedea el. Privirea i se îngustă când îl văzu pe șoferul dubei întorcându-și capul, după care auzi scârțâit de roți. Duba se clătină din toate încheieturile, apoi vră brusc spre următoarea ieșire.

- Nu va reuși. Jack apăsă pe frână, își trase piciorul și se pregăti să vireze brusc. Nu poate să ia curba aia. O s-o rateze.

Înjură iar când duba se zgâlțâi, pierdu controlul pe pista alunecoasă și lovi parapetul de tablă la o sută treizeci la oră. Izbitura fu groaznică și proiectă duba precum un săritor de la trambulină beat. Se roti o singură dată în aer. Aterizã, printre frânele isterice ale altor șoferi îngroziți, la trei metri și jumătate în fața lor, în șanț.

Apucă să tragă în laterală, să se depărteze de mașină, înainte ca suflul exploziei să-l mătur cât colo ca o palmă uriașă și fierbinte. M.J. îl prinse de umăr când flăcările se revărsară în toate direcțiile. Aerul duhnea a benzină.

- Nici o șansă, murmură el. Duși sunt.

- Treci în mașină, Jack. M.J. era absolut uluită de cât de rece și de stăpânită îi răsunase vocea. Mașinile se goleau

de șoferi și pasageri. Oamenii se îmbulzeau să vadă accidentul.

– Pe scaunul din dreapta. Acum conduc eu.

– După tot ce-am făcut, zise el, ametit de fum și de durere. I-am pierdut de tot.

– În mașină! Îl ajută să ocolească, ignorând vocile ridicate și surescitate. Precis cineva sunase deja la 911. Nu se mai putea face nimic. Trebuie să plecăm de aici.

Conduse din instinct la apartamentul ei. În siguranță sau nu, asta era casa ei, iar el avea nevoie de îngrijire. Condusul mașinii lui Jack se asemăna cu condusul unui iaht, se gândi ea, concentrată asupra vitezei și a direcției, în timp ce ploaia cădea molcomă. O barcă foarte veche și mare. Parcă, oarecum surprinsă, în spatele MG-ului ei.

Nu se schimbaseră prea multe, realiză ea. Mașina era încă aici, clădirea așișderea. Câțiva copii pe care nu-i deranja că plouă se jucau cu un frisbee în curte – o zi obișnuită, din viața lor la fel de obișnuită.

– Așteaptă să vin pe partea cealaltă.

Își recuperă geanta de pe jos, își găsi cheile. Sigur că nu o ascultă și deja ieșise pe trotuar când ea ocolea mașina.

– Poți să te sprijini de mine, șopti ea și-l prinse de mijloc. Sprijină-te de mine, Jack.

– N-ar trebui să fie nici o problemă că suntem aici, decise el. Măcar o scurtă perioadă. S-ar putea să trebuiască să plecăm iar. Își dădu seama că șchiopăta și simțea o durere în piciorul drept, pe care nu o mai remarcase până acum.

Inima ei se oprise din bubuit și îi amorțise.

– O să stăm până îți curăț rana.

– Mda. Mi-ar prinde bine o bere.

– O să-ți aduc o bere, îi promise ea în timp ce îl conduse în clădire. De obicei urca pe scări, dar acum se duse direct la lift. Vreau să te văd în casă.

„Apoi la spital", se gândi ea. Mai întâi trebuia să vadă cât de gravă era rana. După ce făcea tot ce îi stătea în putință, renunța la tot și anunța oficial ce s-a întâmplat. Poliție, doctori, FBI, pe oricine ar fi fost nevoie.

Înălță o rugăciune de mulțumire când constată că holul era pustiu. Fără vecini băgăcioși, se gândi ea în timp ce rupse banda pusă de poliție și descuie. Fără întrebări jenante.

Trase un șut unei lămpi sparte din calea ei, trecu pe lângă canapeaua răvășită și ajunse în baie.

– Stai jos, îi ordonă ea și aprinse lumina. Hai să vedem ce-ai pățit. Iar mâinile care îi tremurau îi trădară emoțiile din spatele vocii ei calme în timp ce îi trăgea cu grijă tricoul peste cap. Dumnezeule, Jack, individul ăla te-a snopit în bătaie.

– L-am lăsat cu nasul în praf și cu mâinile încătușate la spate.

– Mda. Se forță să-și mute privirea de la vânătăile de pe bustul lui și udă o cârpă. Ai mai fost împușcat?

– O dată, în Abilene. M-a nimerit în picior. M-a încetinit o vreme.

Deși era ridicol, îi părea foarte bine că nu i se întâmplase pentru prima dată. Îi presă cârpa de-a lungul coastelor. O podidiră lacrimi fierbinți, pe care nu și le putea opri.

– Știu că te doare.

– Parcă ziceai că-mi aduci o bere.

Ce drăguță era, se gândi el, când făcea pe infirmiera, cu obrajii ei palizi, cu ochii întunecați și cu mâinile răcoroase ca mătasea.

– Într-o clipă. Stai cuminte. Îngenunche lângă el și se pregăti pentru ce era mai rău. Apoi se ridică înapoi pe călcâie și rosti printre dinți: Ce naiba, Jack, este doar o zgârietură.

Rânji spre ea, simțind fiecare cucui și vânătaie ca într-un carnaval particularizat al durerii.

– Asta trebuia să fie replica mea.

– Mă așteptam să văd o gaură prin tine. Doar te-a ciupit un pic.

Își coborî și el privirea să vadă.

– Sângerează destul de tare, totuși. Luă cârpa și o presă pe rana lungă și superficială. Zi cu berea aia...

– Mă duc să-ți aduc o bere. Tocmai mă gândeam cu ce să te pocnesc în cap.

– O să mai discutăm despre cine pocnește pe cine după ce mănânc un tub de aspirine. Se ridică nesigur și se târî până la dulăpiorul de medicamente de deasupra chiuvetei. Poate dai o fugă să-mi aduci și un tricou din mașină, dulceață. Nu cred că o să-l mai port tot pe ăsta.

– M-ai speriat. Furie, lacrimi și o senzație disperată de ușurare i se învălmășeau prin stomac. Ai idee cât de tare m-ai speriat?

Găsi aspirina, închise dulăpiorul și se uită la ea prin oglindă.

– Mi-am făcut o idee când am văzut ce-am simțit eu când ai luat-o la fugă, încercând să-l faci pe cretinul ăla să tragă în tine. Mi-ai promis că o să fugi înspre mall.

– Ei bine, n-am făcut-o. Dă-mă-n judecată. Își pierdu răbdarea și îl împinse să stea jos, făcând abstracție de icnetul lui de durere. Of, fă liniște și lasă-mă să termin treaba. Sigur am ceva antiseptic pe aici.

– Poate vreo curelușă de piele din care să pot mușca când îmi torni sare pe rană.

– Nu mă provoca. Udă altă cârpă, apoi îngenunche și se apucă să-i curețe fața. Ai un ochi înnegrit și umflat, buza umflată și o contuzie minunată aici. Scheună din nou de durere când îi apăsă cârpa de tâmplă. Bebelușule!

– Dacă ai de gând să faci pe asistenta groazei cu mine, măcar dă-mi niște anestezic înainte. Văzând că erau șanse slabe să capete măcar apă de la ea, înghiți aspirina pe uscat.

Continuă să se plângă în timp ce ea îi dezinfecta rana și i-o pansa. Ajunsă la capătul răbdării, își lipi buzele de ale lui, ceea ce îi provocă în aceeași măsură durere și plăcere.

– Ai de gând să mă pupi peste tot unde mă doare? se interesă el.

– N-ai tu norocul ăsta. Apoi își puse capul în poala lui și suspină din tot sufletul. Nu-mi pasă cât de nebun

ești. Nu am știut ce să fac altceva. Tipul se apropia. Te-ar fi doborât. Nu m-am gândit decât să-l îndepărtez de tine.

Jack se înmuie imediat și o mângâie pe păr.

– Bine, o să mai discutăm despre asta. Îi remarcă pentru prima dată coatele julite. Hei, da' văd că și tu ai niște zgârieturi.

– Mă doare-n cot, șopti ea.

– Au! Hai, serios, drăguță, acum mă joc eu de-a doctorul. Făcu schimb de poziții, tot numai un rânjet. S-ar putea să te doară puțin.

– Ai vrea tu, dar n-ai... Au! Ce naiba, Jack!

– Bebelușule! Apoi îi sărută pielea zdrelită și i-o bandajă cu grijă. Dacă mă mai speri așa vreodată, o să te las o lună legată de pat.

– Promisiuni, promisiuni. Se aplecă și-l luă în brațe. Au murit, nu-i așa? N-aveau cum să supraviețuiască.

– Slabe șanse. Îmi pare rău, M.J., dar n-am apucat să scot nimic de la ei. Nici o virgulă.

– Noi n-am apucat să scoatem nimic de la ei, îl corectă ea. Și ne-am dat toată silința. Se strădui să nu-și mai facă griji și își îndreptă spatele. Dar mai sunt ciudații, începu ea, apoi se albi la față când își aduse aminte.

Erau șanse ca măcar unul din frații Salvini să fie mort.

Dar își aduse aminte că nu Bailey fusese acolo și trase două guri de aer.

– Măcar acum pot să-mi iau niște haine curate și ceva bani. Și o să trec pe la pub. Era un act de curaj. O să aștept acolo până suntem gata să o luăm de la capăt, dar vreau să fiu acolo, să le dau de știre că n-am pățit nimic și să le dau programul pentru restul săptămânii.

– Bine, fă pe femeia de afaceri. Jack se ridică și o strânse în brațe. O să-ți găsim prietenele, M.J. Îți promit. Și oricât de tare mi-ar displăcea să spun așa ceva, este timpul să anunțăm poliția.

Simți că i se ia o piatră de pe inimă.

– Ura! Mi-au ajuns astea trei zile.

– O să ne pună o groază de întrebări.

– În acest caz, o să le dăm o groază de răspunsuri.

– Trebuie să-ți mărturisesc că indivizii care lucrează în branșa mea nu sunt extrem de iubiți de polițiștii cinstiți. Am câteva pile, dar cu cât urci mai mult în grad, cu atât gradul de toleranță scade.

– O să ne descurcăm. Ar trebui să sunăm de aici sau să mergem noi acolo?

– De aici. Secția îmi dă furnicături pe spate.

– Nu le dau diamantul. Se propti bine pe călcâie, gata de ceartă. E al lui Bailey... adică e alegerea ei. Nu îl dau nimănui altcuiva.

– Bine, zise el relaxat, ceea ce o făcu să tresară. Trebuie să vedem ce facem. Mai întâi ea și Grace, apoi noi.

Zâmbetul ei se lăți. Soneria îi făcu pe amândoi să tresară.

– Ce-i asta? M.J. se holbă spre geantă, de parcă ar fi prins viață și s-ar fi răstit la ea. E telefonul meu. Telefonul meu care sună.

El își duse mâna la buzunar și se liniști când simți pistolul.

– Răspunde.

Cu răsuflarea tăiată, se năpusti asupra genții pe care o aruncase pe jos și apăsă pe buton.

– O'Leary. Începu să plângă și se prăbuși pe podea. Bailey. Doamne, Dumnezeule, Bailey. Ai pățit ceva? Unde ești? Ești rănită? Poftim? Ce? Da, da, eu sunt bine. În apartament, dar unde... Întinse mâna și se apucă de Jack. Bailey, încetează cu întrebările și zi-mi unde naiba ești. Da, am înțeles. Ajungem în zece minute. Așteaptă acolo.

Închise.

– Îmi pare rău, îi spuse lui Jack. Trebuia să-i spun, zise ea, apoi începu să plângă. E întreagă, îngăimă în timp ce el își dădu ochii peste cap și o ajută să se ridice. N-a pățit nimic.

*

Era un cartier liniștit și cunoscut, cu [illegible] minunați. M.J. își prinse palmele în poală [illegible] numerele caselor.

– Douăzeci și doi, douăzeci și patru, douăzeci [illegible]. Acolo e! Aia.

Deja stătea cu mâna pe portieră, gata să o deschidă când Jack întorcea mașina pe aleea din fața unei case în stil arhitectonic federal. De abia reuși să o apuce de marginea jeanșilor și să o tragă înapoi.

– Așteaptă, stai până opresc.

Chiar atunci o zări pe femeie, o blondă drăguță cu o constituție fragilă, ieșind alergând pe ușa de la intrare și prin iarba udă. M.J. se năpusti afară din mașină și i se aruncă în brațe.

Interesantă priveliște, decise Jack în timp ce ieșea precaut din mașină. Două fete în lumina umbrită de nori, îmbrățișându-se cu disperare. Se legănară la unison în iarba deasă, plânseră, vorbiră și refuzară să-și dea drumul.

Oricât de emoționantă și de atrăgătoare ar fi fost scena, nu exista ceva de care să se ferească mai tare decât de două femei plângăcioase. Îl ochi pe bărbatul care ieșise în prag și sesiză zâmbetul din privirea lui și bandajul recent de pe braț. Fără să mai stea pe gânduri, Jack le ocoli cu băgare de seamă pe cele două și se duse spre el.

– Cade Parris.

Jack îi scutură mâna și îl măsură din priviri. Cam unu optzeci și cinci înălțime, aranjat, păr șaten, ochi aproape la fel de verzi ca ai lui M.J. O strângere de mână care se potrivea cu aspectul lui dichisit.

– Jack Dakota.

Cade îi studie vânătăile și clătină din cap.

– Arăți ca unul căruia i-ar prinde bine ceva de băut.

În pofida faptului că îl durea gura, buzele lui Jack se curbară într-un zâmbet plin de recunoștință.

– Amice, tocmai ai devenit cel mai bun prieten al meu.

– Hai înăuntru, îl invită Cade, după care mai aruncă o privire spre M.J. și Bailey. Au nevoie de ceva timp, iar noi ne putem pune la curent până atunci.

Dură ceva, dar Jack se simțea vădit mai relaxat după ce-și puse picioarele pe măsuța de cafea și se trezi cu o bere în mână.

– Amnezie, murmură el. Cred că i-a fost greu.

– A avut câteva zile grele. Și-a văzut unul dintre netrebnicii de frați vitregi ucigându-l pe celălalt netrebnic, după care a venit după ea.

– Am trecut și noi pe la Salvini. Am văzut rezultatele.

Cade dădu din cap.

– Înseamnă că știi cât de urât a fost. Dacă n-ar fi depășit momentul... Bine că l-a depășit. Tot nu și-a recuperat memoria complet, dar apucase înainte de asta să-i trimită un diamant lui M.J. și unul lui Grace. Eu am preluat cazul încă de vineri dimineața, când a venit în biroul meu. Tu?

– De sâmbătă după-amiază, răspunse Jack, după care își răcori gâtul cu berea.

– Totul s-a petrecut foarte repede. Cade se încruntă când se uită pe fereastră. Bailey era speriată, confuză, dar voia să primească niște răspunsuri și s-a gândit că dacă angajează un detectiv particular, le-ar putea căpăta. Astăzi s-a mai întâmplat ceva important.

Jack ridică întrebător din sprânceană și făcu semn spre bandaj.

– Are legătură?

– Celălalt Salvini, zise Cade cu o privire calmă și rece. E mort.

Adică încă o pistă moartă, reflectă Jack.

– Crezi că ei au pus la cale toată treaba?

– Nu. Au avut un client. Încă nu i-am dat de urmă. Cade se ridică și se duse la fereastră. M.J. și Bailey erau tot în grădină și vorbeau întruna. Acum s-a implicat și poliția. Am un prieten. Mick Marshall.

– Da, îl știu și eu. Pasăre rară. Un polițist cu creier și inimă.

– Ăsta-i Mick. Buchanan e călare pe el. N[illegible] tectivii particulari.

– Lui Buchanan nu-i place de nimeni. Dar e b[illegible]

– O să vrea să stea de vorbă și cu tine, și cu M.J.

Perspectiva asta îl făcu pe Jack să ofteze.

– Cred că mi-ar prinde bine încă o bere.

Cade râse și se întoarse la el.

– Mă duc să aduc câte una pentru amândoi. Și după aceea îmi poți spune cum v-ați petrecut voi weekendul. Privirea îi poposi pe chipul lui Jack. Și cum arată celălalt tip.

– Timothy, exclamă surprinsă M.J. Nu mi-a fost niciodată simpatic, dar n-am crezut că e criminal.

– Cred că și-a pierdut mințile. Bailey o ținea pe M.J. de mână, de parcă i-ar fi fost frică să n-o piardă din nou. Am uitat tot, pur și simplu nu-mi mai aduc aminte. Nimic. Am început să-mi amintesc niște fragmente, dar nu pot să le leg. Nu m-aș fi descurcat fără Cade.

– De-abia aștept să-l întâlnesc. Se uită în ochii lui Bailey și intră la bănuieli imediat. Cred că se mișcă foarte repede.

– Se vede? întrebă Bailey și se înroși.

– Zici că-i panou publicitar.

– Au trecut doar câteva zile, zise Bailey, mai mult pentru ea. Totul s-a întâmplat cu repeziciune. Parcă n-au trecut doar câteva zile. Parcă l-aș cunoaște dintotdeauna. Buzele i se curbară, iar ochii căprui i se înseninară. Mă iubește, M.J. Pur și simplu. Știu că sună nebunește.

– Ai fi surprinsă să afli că, în zilele astea, nu mă mai mir de nimic. Ești fericită cu el? M.J. îi dădu o șuviță de păr după ureche. Asta contează.

– Nu mi-am putut aduce aminte de tine. Și nici de Grace. Pe obraz i se prelinse o lacrimă și închise ochii. Știu că au fost doar câteva zile, dar m-am simțit foarte singură fără tine. După care, când am început să-mi amintesc, nu era nimic clar, mai mult simțeam. Simțeam că am pierdut ceva important. Apoi, după ce mi-am

amintit și am mers împreună cu Cade la apartamentul tău. erai deja plecată. Casa ți-era spartă, iar tu nicăieri. După aceea, totul s-a petrecut extrem de repede. Cu câteva ore în urmă. Apoi, mi-am adus aminte de telefonul pe care îl ții tot timpul în geantă. Mi-am adus aminte și te-am sunat. Și acum ești aici.

- A fost cel mai frumos apel pe care l-am primit vreodată.

- Cel mai frumos pe care l-am dat vreodată. Buzele îi tremurară. M.J., nu pot să dau de Grace.

- Știu. Se apropie de ea și o luă de umeri. Trebuie să avem încredere că n-a pățit nimic. Eu și Jack eram la casa ei de la țară azi-dimineață. A trecut pe acolo, Bailey. I-am simțit mirosul. Iar acum ne-am regăsit. O s-o găsim și pe ea.

- Da, o s-o găsim. Porniră spre casă împreună. Și ce-i cu Jack? Ești fericită cu el?

- Da. Atunci când nu mă scoate din minți.

Chicotind, Bailey deschise ușa.

- Atunci și eu de-abia aștept să-l cunosc.

- Îmi place de prietena ta. Jack se ridică pe veranda lui Cade ca să contemple suburbia după ploaie.

- Și ea te place pe tine.

- Are stil. Și a trecut printr-o perioadă extrem de dificilă. Parris pare destul de isteț.

- A ajutat-o să treacă peste, așa că din punctul meu de vedere merită tot respectul.

- Am umplut aproape toate golurile de informații. Are o minte destupată și iute. Și este nebun după prietena ta.

- Cred că am remarcat și eu.

Jack o luă de mână și i-o studie. Nu era la fel de delicată ca a lui Bailey, dar mai micuță și mai pricepută. Puternică.

- Are multe de oferit. Și el are stil, bani, o casă frumoasă. Cred că o viață sigură se cheamă.

Intrigată, se uită la el.

- Cred că da.

Realiză că nu voise să abordeze acest subiect. Dar indiferent de cât de repede se puteau schimba anumite lucruri, se decise că viața era prea scurtă ca să mai piardă timpul.

- Taică-miu era un om de nimic, zise el abrupt. Când nu avea chef să muncească, maică-mea servea bețivii într-un bar. Mi-am croit drumul în timpul facultății cărând cărămizi și amestecând mortarul pentru un zidar, după care m-am ales cu o diplomă inutilă în literatură engleză și cu încă una în antropologie. Nu mă întreba de ce, asta mi s-a părut că trebuia să fac la momentul acela. Am strâns la ciorap câteva mii, pentru zile negre. Ai parte de o grămadă de zile negre în munca mea. Am închiriat cu luna mai multe camere. Așteptă câteva momente, dar ea nu spuse nimic. Asta nu-i chiar ceea ce se cheamă o viață sigură.

- Nu prea.

- Asta îți dorești tu? Securitate?

M.J. se gândi puțin, înainte să îi răspundă.

- Nu.

Jack își băgă mâinile în păr.

- Știi cum vor arăta cele două diamante, când tu și Bailey o să le puneți unul lângă altul? Sigur, vor arăta spectaculos, toate acele văpăi și toată energia aia la un loc. Dar, în ansamblu, simți că acolo le este locul, unul lângă celălalt. O privi în ochi, încercând să ghicească ce era în mintea ei. Uneori, cel mai important e să fii unul lângă celălalt.

- Și atunci nici nu mai contează motivele.

- Poate că nu. Nu știu ce fac aici. Nu știu de ce mi se întâmplă lucrurile astea. Am trăit singur toată viață și mi-a plăcut. Înțelegi?

Lui M.J. îi făcea plăcere tonul lui iritat și îi zâmbi afectat.

- Da, înțeleg. Lupul singuratic. Vrei să urli la lună în seara asta sau ce?

– Nu face pe deșteapta cu mine când încerc să îți explic ce-i în sufletul meu.

Dădu o tură rapidă prin curte. Între doi copaci solizi era prins un hamac, iar undeva printre frunzele verzi și ude, o pasăre cânta de mama focului.

Viața lui, se gândi Jack, nu fusese niciodată atât de simplă, atât de calmă și nici atât de plăcută. Nu avea nimic de oferit în afară de propria persoană și de ce avea în suflet.

Ea era cea care trebuia să decidă dacă putea construi ceva pe această bază.

– Ideea e că nu vreau să-mi petrec toată viața singur. Își înălță brusc capul și o privi cu ochiul vânăt de sub sprânceana cu cicatricea. Înțelegi ce-ți spun?

– De ce n-aș înțelege? Îi zâmbi din nou, la fel de afectat. Ești topit după mine, amice.

– Insistă tu, insistă, șuieră el printre dinți și-și duse mâna la rană. Nu sentimentele mele sunt problema, și poate nici ale tale. Emoțiile oamenilor au de suferit în situații-limită.

– Iar ai dat-o pe filosofie. Probabil că de la diploma în antropologie ți se trage.

Jack închise ochii și se rugă să nu-și piardă cumpătul.

– Încerc să dau cărțile pe față. Provii dintr-un alt mediu social și poate că nu vrei să mergi pe același drum ca mine. Poate vrei s-o iei mai ușor, poate vrei să pășești cu grijă spre viitor. Să urmezi calea conservatoare.

M.J. nu se mai abținu și izbucni în râs.

– Asta ai înțeles tu despre mine? Că sunt genul conservator?

Jack se încruntă și mai tare.

– Poate că nu, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că acum o săptămână îți vedeai foarte bine de drumul tău. Ai dreptul să pui întrebări și să primești răspunsuri. După câteva zile petrecute cu mine...

– Nu pun întrebări și nici nu caut motive, Jack, îl întrerupse ea. M-am oprit din drumul pe care mergeam în ziua în care te-am cunoscut, și mă bucur că am făcut-o.

„Of, ce mama naibii", se gândi ea ca să-și facă curaj. Vine de la Magdalen Juliette.

De data asta îl pufni pe el râsul fără să vrea. Acesta era ultimul lucru la care se așteptase.

– Râzi de mine.

– Vine de la Magdalen Juliette, repetă ea cu dinții încleștați. Și singurii care știu asta sunt familia mea, Bailey și Grace. Cu alte cuvinte, singurii oameni pe care îi iubesc și în care am încredere, printre ei numără-ndu-te și tu acum.

– Magdalen Juliette, repetă el, rostogolind cuvintele pe limbă. Ce mai nume, dulceață!

– M.J. În acte sunt M.J., pentru că așa am vrut. Iar dacă o să folosești vreodată un nume derivat din Magdalen Juliette, în afară de M.J., o să te jupoi de viu cu mâna mea.

„Chiar ar face-o", se gândi el rânjind strâmb.

– Dacă nu vrei să îți spun așa, de ce mi-ai mai zis?

Făcu un pas spre el.

– Ți-am spus și îți mai spun ceva: pentru că numele meu este M.J. O'Leary și pentru că știu ce vreau.

Ochii îi sclipiră și îi alungară rânjetul.

– Ești sigură?

– Cea de-al doilea diamant reprezintă cunoașterea. Și știu. Tu?

– Da. Respirația i se precipită. E un pas mare.

– Cel mai mare.

– Bine. Palmele îi transpiraseră în buzunare, așa că le scoase. Tu prima.

Rânji spre el.

– Ba nu, tu primul.

– Nici o șansă. Eu am zis-o data trecută. Să fim cinstiți.

Într-adevăr, era rândul ei. Înclină din cap și îl măsură bine cu privirea, din cap până-n picioare. Da, se gândi ea. Știa.

– Bine. Hai să ne căsătorim.

Fermecat de o senzație vie de bucurie, Jack își îndesă degetele mari în buzunare.

– N-ar trebui să mă ceri? Să mă ceri în căsătorie mai întâi? Bărbații au nevoie de puțin romantism în momentele cruciale din viața lor.

– Îți forțezi norocul. Apoi o pufni râsul și-și petrecu brațele pe după gâtul lui. Dar, la naiba, vrei să te căsătorești cu mine, Jack?

– Sigur, de ce nu?

Perechea ideală.